J.-H. ROSNY AINÉ

LEUL URIAŞ

J.H. ROSNY AINE

LEUL URIAŞ

Traducere de
LAURENŢIU PETRESCU şi RODICA BRETIN

PARTEA ÎNTÂI

…Lui Aun, Fiul Bourului, îi plăceau mult ţinuturile subpământene. Acum. Ca şi altădată, se afla împreună cu Zur, Fiul Pământului – singurul Om fără Umeri care scăpase din masacrul Piticilor Roşii – pescuind peşti orbi şi raci mari, străvezii.

Zile de-a rândul, Aun şi Zur merseseră pe cursul Fluviului Peşterilor. Adeseori, ţărmul se îngusta într-atât, încât devenea doar o cornişă strâmtă; alteori erau nevoiţi să se târască prin galeriile de porfir, de granit sau de bazalt prin care apele curgeau tăcute şi negre. Atunci, Zur aprindea făclia a cărei lumină roşie se răsfrângea lovindu-se de cuarţul lucitor al bolţilor sau de oglinda apelor nesfârşite, iar ei rămâneau să privească făpturile care înotau în undele întunecate. Pe urmă, se încăpăţânau iarăşi să caute noi căi în peretele stâncii, ori se întorceau la locul pe unde intrau apele fluviului. Acolo rămâneau mult timp, frământaţi de dorinţa de a trece dincolo de bariera aceea misterioasă ce le închidea drumul şi în faţa căreia Ulhamrii nu puteau face nimic de cinci veri şi şase primăveri.

Potrivit obiceiului Hoardei, Aun, care cobora din Naoh, Fiul Leopardului, aparţinea familiei fratelui mai mare al mamei sale, însă el voia să fie asemeni tatălui său, a cărui statură şi putere neobosită le moştenise. Părul îi cădea pe umeri aidoma coamei dese a unui armăsar tânăr, iar ochii aveau culoarea lutului. Forţa îl făcea de temut însă, mai mult decât Naoh, el îşi ierta învinşii atunci când i se târau, gemând, la picioare. Pentru aşa o slăbiciune, ulhamrii îl dispreţuiau; la fel cum îi admirau curajul.

De obicei vâna însoţit de Zur. Al cărui trup firav nu-l putea ajuta în marile primejdii, dar care nu o dată se dovedise mai priceput decât oricine când era vorba să găsească pietrele înăuntrul cărora trăia focul ori să

pregătească măduva uscată a lemnului cu care îl hrăneau ulhamrii.

Trupul lui semăna cu al unei şopârle: umerii îi erau atât de căzuţi, încât braţele păreau crescute direct din trunchi. Aşa fuseseră toţi Wahii, oamenii fără umeri, de la naştere şi până când ultimul dintre ei pierise sub ghioagele piticilor roşii. Deşi foarte înceată, judecata lui era mai pătrunzătoare decât cea a ulhamrilor. Însă darurile cu care era înzestrat aveau să moară odată cu el şi să nu se mai nască în alţi oameni decât după milenii... Zur iubea ţinuturile subpământene mai mult chiar decât Aun: părinţii lui şi părinţii părinţilor lui trăiseră în locuri străbătute de râuri iuţi, iar unele din acele ape dispăreau sub coline, ori erau înghiţite de vreun munte.

Într-o dimineaţă, Aun şi Zur se regăsiră pe malul fluviului. Priviră îndelung rugul soarelui urcând pe cer şi iarăşi se minunară văzând cum roşul lui aprins era înlocuit de o lumină gălbuie, care deveni apoi albă, strălucitoare şi atât de puternică încât nu o puteau privi. Zur trăia din plin bucuria pe care i-o dădea trecerea domoală a apelor subpământene. Pentru Aun, această bucurie rămânea o taină. El o simţea, dar fără să o înţeleagă.

Porniră împreună spre ţinutul peşterilor. În faţa lor, muntele se ridica semeţ şi inaccesibil, iar creasta lui părea un zid nesfârşit. Spre nord, ca şi spre sud. El se prelungea într-o imensă aglomerare stâncoasă a cărei masivitate sfida omul. Aun şi Zur voiau să treacă dincolo de munte. Toţi ulhamrii o doreau. Hoarda lor venea dinspre nord-vest şi mergea de cincisprezece ierni spre sud şi est. La început goniţi de cataclisme, pe urmă atraşi de prada ce devenea tot mai îmbelşugată, ei se obişnuiseră cu noile ţinuturi. Instinctul lor de nomazi era însă neliniştit de prezenţa muntelui care le închidea drumul.

Aun şi Zur poposiseră sub un pâlc de plopi negri, la marginea unui lan de trestii unduitoare. Ceva mai jos de ei, trei mamuţi străbăteau fluviul către celălalt mal, înceţi şi gravi, fără să se sinchisească de prezenţa oamenilor. În depărtare gonea o turmă de antilope saiga, iar un rinocer

se întinsese leneş pe un pinten nisipos ce se înfigea în apele fluviului.

În pieptul fiului lui Naoh clocotea o pornire de neînfrânt. Sufletul său. Mai hoinar decât berzele, voia să învingă întinderile. Se ridică în picioare şi porni în susul fluviului până când îi apăru în faţă deschizătura ameninţătoare din care izbucneau apele înspumate. În întunericul peşterii, liliecii fâlfâiră, scoţând ţipete ascuţite. Cuprins de un soi de beţie, tânărul nomad se întoarse spre Zur şi rosti:

— Dincolo de munte sunt alte ţinuturi.

Iar Zur îi răspunse:

— Fluviul s-a născut în câmpia soarelui!

Privirea sa adormită şi nepăsătoare se adânci în ochii strălucitori ai ulhamrului. Zur dăduse glas dorinţei nerostite a acestuia.

Firea sa înclinată spre visare – slăbiciune căreia îi căzuseră pradă oamenii fără umeri şi care făcuse ca rasa lor să decadă – îi spunea lui Zur că râurile şi fluviile au şi ele un început.

Pătrunseră în peşteră. Umbrele, la început viorii, deveniră în scurt timp negre, iar Zur aprinse una din crengile pe care le adusese, deşi ar fi putut merge şi fără lumină, într-atât de bine cunoştea ţinuturile subpământene. Înaintară mult timp astfel, trecând prin galerii şi strecurându-se prin crăpături, iar către seară se opriră să doarmă, după ce mai întâi îşi potoliră foamea cu câţiva raci fripţi. Îi trezi o zguduitură care li se păru a fi o frământare a pământului. Auziră rostogolindu-se pietre, pe urmă se făcu din nou linişte. Spaima lor abia născută se potoli şi adormiră. Când se treziră, voind să-şi continue drumul, îl găsiră astupat cu bolovani şi stânci.

În mintea lui Zur se redeşteptară, atunci, amintiri vechi.

— Pământul a tremurat, şopti el.

Aun nu înţelese şi nici nu încercă să priceapă. Gândirea lui era scurtă, iute şi îndrăzneaţă, prinsă cu totul de ceea ce se întâmpla acolo şi atunci. O nerăbdare crescândă îl împingea necontenit înainte, astfel că spre sfârşitul zilei atinseră zidul stâncos, la poalele căruia se sfârşeau

ţinuturile subpământene.

Ca să poată vedea mai bine, Zur aprinse o nouă creangă de terebint. Lumina se prelinse pe luciul gnaisului, viaţa flăcării se împleti cu a pietrei, iar din piepturile celor doi nomazi izbucni un singur strigăt de bucurie: în peretele de stâncă se deschidea o trecere.

— De cealaltă parte se află pământul nou, spuse Zur.

Aun păşi înainte şi se aplecă în interiorul crăpăturii care nu depăşea lăţimea unui om. Deşi ştia cât de primejdios era să se strecoare în piatra spartă de curând, nerăbdarea lui era prea mare. Trecu dincolo şi înaintă luminându-şi drumul cu torţa. Mersul era anevoios; tot mai des trebuia să se caţere sau să se târască peste bolovani. Zur îl urmă pe Fiul Bourului. Simţământul nedesluşit care trăia în pieptul lui îl îndemna să înfrunte pericolele alături de ulhamr, să împartă cu el bucuria izbânzii şi liniştea ce urmează unei încercări.

După o vreme, crăpătura se îngustă atât de mult, încât fură siliţi să înainteze pieziş. Din stâncă părea să iasă un aer stătut şi apăsător. Pe urmă, trecerea se îngustă şi mai mult şi, cum nu mai puteau înainta, crezură că totul se oprea acolo. Cu un urlet de mânie, Aun ridică securea de nefrit şi izbi în stânca din faţa sa cu încrâncenarea cu care ar fi lovit un duşman. Ieşitura se clătină, iar cei doi războinici pricepură că putea fi desprinsă din loc. Zur înfipse torţa într-o crăpătură şi, unindu-şi forţele slabe cu vigoarea lui Aun, trase de piatră. Puterile lor mişcară colţul de stâncă şi, curând, acesta se desprinse şi se prăvăli cu o bufnitură înăbuşită. Trecerea era acum liberă, iar dincolo de ea putură merge fără greutate.

Pe măsură ce înaintau, aerul devenea tot mai curat. Nemaiputându-se stăpâni, ulhamrul începu să alerge, şi doar întunericul îl sili să se oprească: cel care ducea torţa era Zur, iar wahul nu putea fugi la fel de iute. Oprirea îi fu scurtă. Omul fără umeri împărtăşea nerăbdarea lui Aun şi acum mergeau amândoi cu paşi mari. După un timp, în faţa lor se ivi o lucire care crescu repede până ce deveni lumină; războinicii ajunseră într-o peşteră prin a cărei gură

se vedea, în depărtare, un defileu tăiat între doi pereţi de granit, iar sus, deasupra lor, o fâşie de cer de culoarea safirului.

— Aun şi Zur au străbătut muntele! strigă Fiul Bourului.

Îşi înălţă trupul uriaş şi în adâncul fiinţei lui vibră un soi de mândrie nedesluşită. Instinctele sale nomade îl împingeau înainte cu o violenţă ce nu putea fi stăpânită. Mai tainică, bucuria lui Zur rămânea fără grai.

Defileul în care intraseră li se păru celor doi nomazi mult prea asemănător cu ţinutul peşterilor pe care tocmai îl părăsiseră. Aun ardea de nerăbdare să vadă desfăşurându-se înaintea lui câmpia nesfârşită.

Defileul părea să nu se mai termine. Când, în cele din urmă, ajunseră la capătul lui, soarele coborâse mult, iar ziua se pregătea să moară. În faţa lor însă, cât vedeau cu ochii, se întindea o păşune imensă, ce se întâlnea la capătul zării cu cerul. Visul lor trăia aievea. La dreapta şi la stânga se înălţau şiruri de munţi – lumea pietrei, a liniştii şi a furtunilor, o lume ce le părea de neclintit şi pe care, totuşi, picăturile de apă o găureau, o măcinau şi o duceau cu ele, mereu neobosite, mereu victorioase. În clipa aceea de încremenire, Aun şi Zur nu auzeau decât bătăile puternice din piepturile lor. Sub priviri li se dezvăluia nemărginirea ierburilor unduitoare, născute din rodnicia pământului. Căci viaţa oamenilor era legată deopotrivă de stâncile de granit, de viroagele în adâncul cărora urlau torenţii, de văile domoale brăzdate de izvoare, ca şi de brazi ori de fagi, de păşunile cu ierburi grase, de gheţarii lunecând în văile dintre piscuri, ori de morenele pe care aceştia le aduceau cu ei…

Soarele se pregătea să apună în ţinutul de ierburi şi stânci. Pe nesimţite, muflonii îşi făcură apariţia pe marginea unei prăpăstii; sus, pe un stei de piatră, un urs bătrân părea că stă de strajă; deasupra lui, un vultur pleşuv se rotea fără să-şi mişte aripile; cerul de culoarea ambrei se tivea cu albastru şi violet.

Pământurile noi chemau spre ele sufletul aventuros al nomadului şi spiritul visător al omului fără umeri.

MACHAIRODUSUL

Aun şi Zur merseră fără să se oprească vreme de paisprezece zile. În adâncul fiinţei lor, un imbold nedesluşit îi împiedica să se întoarcă la hoardă înainte de a fi dat peste păduri şi savane în care ulhamrii să poată găsi vânat din belşug. În munţi nu se putea trăi mereu. La sfârşitul verii, muntele goneşte omul. Acolo pământul nu înverzeşte decât mult timp după ce câmpia s-a acoperit cu iarbă proaspătă şi frunze noi.

În drumul lor, nu o singură dată nomazii se culcaseră fără să fi doborât vreo pradă sau să fi găsit rădăcini cu care să-şi potolească foamea. Mergeau numai spre răsărit, iar în cea de a noua zi fagii se înmulţiră, apoi stejarii şi castanii se îndesiră şi ei. Aun şi Zur înţeleseră că se apropiau de câmpie. Animalele, la început rare, deveniră tot mai numeroase, astfel că putură să frigă în fiecare seară carne şi să doarmă sătui sub lumina stelelor ce vegheau nopţile acum mai puţin reci.

În cea de-a paisprezecea zi, văzură înaintea lor câmpia străbătută de un fluviu uriaş. Căţăraţi pe un promontoriu care se înfigea adânc în savană, oamenii priviră ţinuturile nicicând călcate de ulhamri ori de wahi. La picioarele lor creşteau baniani cu ramuri atât de dese, încât fiecare părea să fie o adevărată pădurice; palmieri cu frunze ce semănau cu nişte aripi fluturând alene în vânt; stejari verzi care se înşiruiau de-a lungul colinelor; bambuşi ce-şi înălţau trufaşi tijele cu frunze colosale. Cât cuprindeau cu privirea, toată întinderea era presărată cu nenumărate flori care umpleau văzduhul de miresme ameţitoare.

Atenţia lui Aun şi Zur era îndreptată însă mai ales asupra animalelor. Pe ele le pândeau, le urmăreau apariţia, aşa cum luau aminte la înălţimea ierburilor, a trestiilor şi ferigilor ori la forma colinelor. La liziera crângurilor de arbori sau de bambuşi, vedeau fugind cete

de antilope, de cai ori de măgari, turme de zebu care păşeau nepăsători, păscând iarba grasă. Când şi când, la cotitura fluviului apăreau cerbi şi bivoli; o haită de dholei încolţise o saiga; prin ierburi se târau crotali, iar pe coama unui dâmb se zăreau spinările cocoşate a trei cămile; la marginea pădurilor de palmieri, în ale căror ramuri se agitau maimuţe, puteau fi văzuţi păuni, fazani şi papagali; hipopotami se cufundau în apele fluviului, fără să le pese de crocodilii ce se lăsau purtaţi, ca nişte trunchiuri moarte, de valurile galbene…

Carnea n-avea să lipsească niciodată de la focurile de seară ale ulhamrilor. Promisiunea vieţii care se anunţa îmbelşugată făcea ca inimile nomazilor să bată năvalnic. Pe măsură ce înaintau, văzduhul devenea tot mai cald, iar piatra promontoriului începea să se înfierbânte sub picioarele lor.

Când credeau că nu le mai rămăsese mult de mers până să ajungă la câmpie, un perete vertical de stâncă îi sili să se oprească.

Ulhamrul scoase un strigăt de mânie; mai prudent, wahul spuse:

— Ţinuturile acestea sunt pline de primejdii. Aun şi Zur n-au destule suliţe. Să nu ne grăbim. Unde ne aflăm acum, niciun mâncător de carne nu ne poate atinge… Parcă pentru a-i întări vorbele, în depărtare, în şaua unei coline apăru silueta unui leu. Aun înţelese înţelepciunea sfatului şi se domoli.

— Zur a spus întocmai ce trebuia! Vom tăia ghioage, suliţe şi beţe pentru aruncat. Cu ele vom putea doborî prada şi învinge pe mâncătorii de oameni.

Când umbra colinei se alungi şi începu să înghită promontoriul, iar lumina zilei căpătă culoarea mierii. Aun şi Zur se îndreptară spre un stejar tânăr din care aveau de gând să-şi taie armele. Amândoi erau pricepuţi la meşterirea ţepuşelor, a suliţelor şi harpoanelor; ştiau cum trebuie lucrat cornul şi ascuţită piatra, cum să crească tăria lemnului la dogoarea focului. De când părăsiseră fluviul subpământean, securile lor de nefrit se tociseră şi

nu avuseseră răgaz să-şi înlocuiască armele, din care o parte se pierduseră pe drum. Instinctul îi îndemna să nu pătrundă în ţinutul acela necunoscut, înainte de a fi pregătiţi de luptă.

Tăiară crengi până ce soarele deveni o vâlvătaie imensă la capătul zării, apoi puseră laolaltă coarnele, pietrele şi oasele găsite.

Aun spuse:

— Curând va veni noaptea. Vom lucra mâine, când lumina se va întoarce.

Adunară ramuri uscate, făcând din ele un morman; Zur aprinse focul, iar Aun pregăti o ciozvârtă înfigând-o într-o ţepuşă.

Deodată, un urlet cumplit, în care se amestecau răgetul tigrului şi râsul hohotit al hienei, îi făcu să sară în picioare. În faţa lor, la o azvârlitură de piatră de promontoriu, nemişcată, îi pândea o fiară necunoscută, care se ivise fără ca ei să-i fi simţit apropierea. Avea mărimea unui leopard, blana roşcată pătată cu negru, iar ochii îi erau mai strălucitori decât cei ai tigrului. Patru colţi lungi şi tăioşi se încrucişau în afara maxilarelor, în timp ce pântecul supt vorbea despre iuţeală.

Deşi nu semăna cu fiarele care trăiau de cealaltă parte a muntelui, Aun şi Zur pricepură că făptura aceea era din soiul mâncătorilor de carne. Li se păru însă prea puţin de temut. Cu harponul, suliţa sau ghioaga, Aun doborâse multe fiare asemenea ei. Ulhamrul era tot atât de puternic ca Naoh, învingătorul Ursului Cenuşiu, al Tigroaicei şi al Păroşilor.

Umflându-şi pieptul în care clocotea mândria neamului, strigă:

— Aun nu se teme de tine, fiară purpurie!

Răspunsul fu un răget mai puternic decât primul, care îi uimi pe războinici.

— Glasul îi este mai mare decât trupul, spuse Zur… Iar colţii îi sunt mai tăioşi decât ai celorlalţi mâncători de carne.

— Aun o va doborî dintr-o singură lovitură de ghioagă!

Brusc, fiara făcu un salt în lături. Aplecându-se, Aun văzu un alt animal care tropăia în umbra promontoriului. Avea pielea lipsită de păr, botul enorm şi picioarele scurte, semănând cu trunchiurile sălciilor. Era un hipopotam care voia să ajungă la fluviu, însă de fiecare dată când schimba drumul încercând să ocolească machairodusul, acesta îi tăia calea. Nemulţumit, hipopotamul se opri grohăind.

— Fiara roşie este prea mică pentru a învinge hipopotamul, hotărî Aun. Hipopotamul nu se teme nici de leu!

Zur privea fără să spună nimic. O patimă mistuitoare ardea în piepturile celor doi războinici – dorinţa de luptă veşnic neadormită în rasa umană.

Deodată, machairodusul îşi luă avânt, sări, căzu pe spinarea hipopotamului şi rămase agăţat acolo cu ghearele lui ascuţite. Cu mugete asurzitoare, pahidermul porni să galopeze, tot mai repede. Dar colţii tăioşi ai fiarei străbătuseră deja pielea groasă şi sfârtecau acum cărnurile moi: în ceafa colosală apăruse o rană care creştea, în timp ce machairodusul răscolea tot mai adânc şi bea cu răgete de triumf sângele ce izvora în valuri roşii.

Mugetele hipopotamului încetară; gonea nebuneşte, încercând să ajungă la fluviu. Ştia că, dincolo, în apele lui, în păşunile scufundate unde se născuse, rana i se va vindeca şi va cunoaşte iarăşi bucuria de a trăi. Picioarele lui izbeau ritmic savana şi cu toate că goana îi era încetinită de legănarea trupului masiv, înainta la fel de iute ca un mistreţ înfuriat.

Malul era acum aproape, iar umezeala şi mirosul mâlului îi dădeau gigantului forţe noi. Dar colţii înfiorători continuau să sfâşie. Pe ceafa pahidermului apăruse şi creştea văzând cu ochii o altă rană. Hipopotamul se poticni, iar picioarele scurte ezitară tremurând. Din botul uriaş scăpă un horcăit. Colţii machairodusului scormoneau mai departe neobosiţi.

În clipa când fu gata să atingă trestiile, învinsul se poticni, se clătină, cuprins de ameţeală… Încă un horcăit răguşit şi se prăbuşi. Atunci, înălţându-se pe labele sale

subţiri dar puternice, machairodusul scoase un răget ce făcu să se împrăştie o turmă de bivoli care trecea în depărtare, apoi începu să-şi devoreze prada încă vie.

Aun şi Zur continuau să privească tăcuţi. Simţeau apropiindu-se noaptea şi un fior le străbătu şira spinării. În minţile lor se năştea încet gândul că acelea erau ţinuturile altor vârste – mai bătrâne decât locurile în care îşi duceau viaţa ulhamrii – unde trăiau încă animale care văzuseră născându-se primii oameni. Şi, pe măsură ce licăririle palide ale apusului dispăreau, se simţiră învăluiţi tot mai mult în umbrele adânci ale trecutului, în timp ce fluviul îşi rostogolea nepăsător apele de-a lungul savanei.

FOCUL ÎN NOAPTE

A fost nevoie de opt zile ca să-şi cioplească armele. Fiecare avea acum câte un harpon cu vârful din corn, două propulsoare cu care puteau arunca suliţe la distanţă şi câte o ghioagă din lemn de stejar întărit la foc. Cea a lui Aun era atât de grea, încât mânuită de braţele lui puternice devenea o armă de temut chiar şi împotriva marilor mâncători de carne.

Ca să coboare în câmpie, se folosiră de curele răsucite, tăiate din pielea unui cerb. Promontoriul însemnase pentru ei siguranţă, adăpost şi, într-un fel nedesluşit, legătura cu hoarda. Iar acum, când se aflau la poalele lui, în faţa savanei nesfârşite, hoarda ulhamrilor li se păru pierdută în depărtări pe care nu ştiau să le măsoare. Forţa tinereţii şi dorinţa de a cuceri şi învinge îl împingeau însă pe Aun înainte… Străbăteau un ţinut cu belşug de pradă. Era de-ajuns să se ascundă în iarba înaltă pentru a surprinde o antilopă saiga sau un axis. Însă Aun nu omora niciodată din plăcere şi fără rost – ştia cât de greu creştea soiul mâncătorilor de iarbă şi tot atât de bine ştia că omul avea nevoie de carnea lor în fiecare zi. Atunci când hoarda avea hrană din belşug, Naoh, căpetenia ulhamrilor, nu le îngăduia războinicilor lui să mai vâneze.

Curând însă, sfiala înaintea necunoscutului, cu tot ce ascundea el, slăbi, apoi dispăru, înlocuită de uimirea mereu nouă pe care le-o isca tot ce vedeau în jurul lor. Pândiră gavialul cel lung şi se minunară de botul lui subţire; îl văzură lăsându-se purtat de apele fluviului sau ascuns în spatele trestiilor de pe câte o insulă. Când şi când, dintre ramurile copacilor apăreau feţe sau mâini de driopiteci, făpturi cu torsuri care semănau cu cele ale oamenilor. Gaurii treceau nepăsători, în cirezi, la fel de puternici ca bourii, purtându-şi cu trufie coarnele ce puteau străpunge cu uşurinţă pieptul unui tigru ori

pântecul unui leu. Gaialii negri se plimbau alene; un ghepard se ivi pentru o clipă, apoi dispăru în spatele unui tufiş; o haită de lupi se strecură hoţeşte, prin iarba savanei, pe urmele unei nilgao. O ceată de dholei se furişau cu paşi mărunţi şi cu holurile în pământ, căutând o urmă. Din când în când, câte unul se oprea şi urla în vânt, stârnind lătrături scurte din partea întregii haite. Speriat, un tapir îşi părăsi băltoaca şi se ascunse între rădăcinile de banian.

Cu urechile la pândă şi nările dilatate, Aun şi Zur se fereau de cobre şi de marile fiare, cu toate că era ceasul când ele dormeau sătule în bârlogurile lor sau printre bambuşi. Spre amiază, le apăru în faţă o panteră. Se ivise brusc între două stânci, de unde privea neclintită fiinţele acelea ciudate, verticale.

Aun îşi îndreptă umerii şi ridică ameninţător ghioaga, însă Zur, amintindu-şi de machairodus, îl prinse de braţ, şoptindu-i:

— Fiul Bourului nu trebuie să lupte încă.

Aun înţelese gândul lui Zur: dacă machairodusul se dovedise mai puternic decât leul, se putea ca pantera roşcată să aibă forţa unui tigru. Naoh, Fauhm şi Gun, cel cu oasele uscate, îşi deprinseseră războinicii să cumpănească înainte de a înfrunta primejdia. Cu toate acestea, ulhamrul întârzie să lase braţul în jos şi strigă:

— Aun nu se teme de panteră!

Deoarece animalul nu se clinti, deşi nu-i pierdea din ochi, oamenii îşi continuară drumul.

Aveau nevoie de un adăpost pentru noapte. În ţinuturile acelea fierbinţi, de cum se lăsa seara fiarele îşi începeau pânda şi hăituiala. Nomazii aprindeau câte un foc la fiecare popas, dar flăcările nu îndepărtau cu totul primejdia. Ulhamrii aveau obişnuinţa sălaşurilor de piatră. Ştiau să astupe intrarea unei peşteri cu trunchiuri de copaci sau cu bolovani şi se pricepeau să înjghebe un adăpost sub ieşitura vreunei stânci.

Întreaga zi, căutară fără să găsească un loc potrivit, iar către seară se îndepărtară de fluviu. Când poposiră pe o

ridicătură, unde nu creşteau decât ierburi firave şi câţiva mărăcini, primele stele începuseră deja să apară. Apăraţi dintr-o parte de un stei, făcură focul sub forma unui arc de văpăi. Trebuiau să vegheze însă ca flăcările să nu scadă prea mult. Fiindcă avea auzul mai ascuţit şi mirosul mai bun, iar primejdiile sunt totdeauna numeroase la începutul nopţii, Aun luă prima veghe.

Adierile îi aduceau deopotrivă duhoarea grea a fiarelor şi mireasma florilor. Simţurile treze ale ulhamrului desluşeau orice zgomot, orice mişcare. Primii care îşi făcură apariţia fură şacalii. Ei veniră pe furiş, şovăitori, gata să ţâşnească în goană la cel dintâi semn de primejdie. Focul îi atrăgea şi îi înspăimânta totodată. Rămaseră câteva clipe neclintiţi, pe urmă se apropiară încet, adulmecând văzduhul cu boturi fremătătoare. Pe măsură ce înaintau, umbrele se făceau tot mai lungi în urma lor; ochii li se umpleau de luciri roşii, urechile ciulite prindeau fiecare foşnet. La cel mai mic gest al lui Aun, dădeau cu toţii înapoi, iar dacă nomadul îşi repezea spre ei ghioaga, fugeau schelălăind. Aun nu se temea de şacali nici chiar atunci când ceata lor era numeroasă, însă duhoarea pe care o răspândeau nu-l lăsa să desluşească mirosurile celorlalte animale. Ca să nu-şi irosească suliţele, culese câteva pietre de pe jos. La prima azvârlitură, şacalii se împrăştiară.

Curând îşi făcură apariţia dholeii, pe care numărul şi foamea îi puteau face îndrăzneţi. La început dădură târcoale împărţiţi în cete mici, apoi se repeziră toţi deodată, cu mârâituri fioroase. Focul îi opri brusc. Întărâtaţi şi la fel de curioşi ca şacalii, ei adulmecau izul cărnii fripte, mirosul celor doi oameni, iar în ochii lor luceau deopotrivă pofta şi sfiala. Când Aun azvârli prima piatră, dholeii dădură înapoi şi se făcură una cu pământul, dar mârâituri aţâţate răsunau încă din întuneric. Încăpăţânaţi, nu renunţară. Îşi trimiseră iscoade care căutară cu viclenie locuri de trecere – cele două fâşii dintre aripile locului şi adăpost li se părură însă prea înguste. Cu toate acestea, reveniră iarăşi şi iarăşi la ele,

adulmecând cu nerăbdare. Câteodată încercau un atac, alteori se adunau în spatele stâncii şi urlau prelung, ameninţător.

Nu după mult timp, se întoarseră şi şacalii. Şireţi, se opriră mai departe de dholei, însă curând dădură înapoi din faţa unei haite de lupi ivită dinspre răsărit, apoi se împrăştiară ca să facă loc hienelor. Acestea tropăiau agitându-se şi scoţând, la răstimpuri, sunete care aminteau de râsetele femeilor bătrâne.

Doi lilieci se roteau purtaţi de aripile lor tăcute; sus, deasupra lor, un alt liliac, la fel de mare ca un vultur, plutea sub bolta înstelată, cuprins parcă de un tremur ciudat; lângă foc, lumea nesfârşită a gâzelor de noapte palpita frenetic: roiau în coloane zumzăitoare ori se prăbuşeau peste crengile aprinse. Pe neaşteptate, dintre ramurile unui banian se iviră pentru o clipă feţele intrigate ale câtorva maimuţe bărboase. Bufniţa mlaştinilor striga de pe o colină, iar o pasăre rinocer se ascunse printre frunzele unui desiş, lăsând să i se vadă numai ciocul enorm.

Neliniştea începu să-l cuprindă pe Aun. În jurul lui nu erau decât boturi avide de sânge, colţi ascuţiţi, pupile pe care focul le prefăcuse în licurici roşii.

Moartea plutea în aer. Dholeii aveau de partea lor forţa haitei; hienele aveau fălci la fel de puternice ca ale tigrilor; lupii, mari la trup, înspăimântau prin cefele lor musculoase, iar şacalii i-ar fi putut sfâşia pe oameni în mai puţin timp decât le-ar fi trebuit flăcărilor ca să mistuie o crenguţă. Focul oprea însă toată această hoardă turbată de apropierea prăzii; prima pornire a mâncătorilor de carne era şiretenia, nu îndrăzneala, iar amestecul de specii îi derula şi făcea să le scadă lăcomia.

Fiarele aşteptau una din acele întâmplări care răsplătesc pânda şi răbdarea. Din când în când, foamea le asmuţea pe unele împotriva altora. La urletul lupilor, şacalii se refugiau în umbră, însă dholeii răspundeau prin mârâituri întărâtate şi colţi rânjiţi. Toţi însă, fără nicio deosebire, lăsau locul hienelor. Ele, care-l ameninţau cel mai puţin pe

om – căci se obişnuiseră numai cu pradă neînsufleţită sau lipsită de forţă – rămâneau acolo reţinute de însăşi mulţimea celorlalte animale şi fascinate de lumina ciudată care ieşea din pământ.

Către sfârşit, sosi un leopard şi atunci Aun îl trezi pe Zur. Fiara se ghemuise în faţa dholeilor. Ochii de culoarea chihlimbarului pândeau flacăra şi, dincolo de ea, siluetele oamenilor.

Aun strigă cu putere:

— Fiul Bourului a omorât trei leoparzi!

Fiara îşi întinse labele înarmate cu gheare puternice, îşi alungi trupul mlădios şi răgi. Era mai mare decât leoparzii pătaţi pe care îi cunoştea ulhamrul; ar fi putut trece cu uşurinţă peste foc, ajungând la muchia de stâncă sub care se adăposteau oamenii. Neliniştită, ea încerca să recunoască creaturile verticale. Mirosul şi trupurile lor îi aminteau de gibon, însă gibonul era mai mic şi avea o altă înfăţişare. Lumina roşiatică a focului îi făcea pe oameni să pară mai înalţi decât bivolii; mişcările lor, formele ciudate care se clătinau în mâinile lor îndemnau leopardul la prudenţă; el era singur, iar cei din faţa lui îl înfruntau.

Aun strigă încă o dată şi mai puternic, iar glasul lui răsună ca cel al unui potrivnic de temut… Leopardul se târî spre stânga, zăbovi o clipă înaintea fâşiei de pământ bătătorit care despărţea marginea focului de adăpost, apoi vru să se strecoare după stâncă. O piatră aruncată cu dibăcie îl izbi în bot. Leopardul scoase un mârâit ameninţător, însă dădu înapoi. Se ghemui ca pentru a-şi lua avânt, apoi râcâi cu furie ţărâna şi se retrase spre fluviu. O parte din şacali îl urmară, dholeii şi lupii dădură semne de oboseală, iar hienele, care lărgiseră cercul, nu mai apăreau în lumina flăcărilor tremurătoare decât când şi când…

Deodată, haitele deveniră atente; toate boturile adulmecau spre apus; urechi ascuţite se ciuliră. Răgete scurte muşcară tăcerea şi îi făcură pe oamenii rezemaţi de stânca din spatele focului să tresară. Pe urmă, un trup zvelt se ridică de undeva din beznă şi înaintă în plină

lumină. Dholeii se îndepărtaseră, o încordare nefirească îi împietrise pe lupi şi le aprinsese focuri verzui în ochi, hienele se întorceau în goană. În adâncul nopţii, două pisici viverine miorlăiau.

Aun şi Zur recunoscuseră blana şi colţii ascuţiţi…

Fiara se ghemui în faţa focului. Mărimea ei nu o întrecea pe a leopardului şi rămânea cu mult sub a unor hiene, însă o forţă misterioasă, străină celorlalte vieţuitoare, se isca din mişcările-i unduitoare şi din lucirile ochilor.

Aun şi Zur erau gata s-o înfrunte. Fiul Bourului ţinea în dreapta harponul, iar la picioarele lui aştepta ghioaga cea grea. Zur îşi pregătise suliţele. Amândoi socoteau machairodusul mai primejdios decât tigrul şi, cu siguranţă, la fel de temut ca fiara uriaşă căreia îi scăpaseră odinioară Naoh, Nam şi Gaw, în ţinuturile mâncătorilor de oameni. Ei văzuseră că machairodusul făcea cu uşurinţă salturi pe o distanţă mult mai mare decât cea care îl despărţea de adăpostul lor. Dar focul îl silea încă să ezite. Coada roşie zvâcnea lovind pământul, iar glasul tunător umplea bezna. Muşchii celor doi oameni se încordară, mâinile li se încleştară pe arme.

Aun ridică harponul; dar lovitura nu porni. Parcă înţelegând ameninţarea, machairodusul făcuse un salt brusc în lături. Zur spuse cu voce scăzută:

— Dacă va fi atinsă, fiara roşie va sări fără să se mai teamă de foc…

Deşi îl ajungea în dibăcie pe Naoh, Aun înţelese că n-ar fi putut lovi de moarte la o distanţă atât de mare. Urmând sfatul lui Zur, aşteptă.

Machairodusul era în faţa mormanului de jeratic. Continuă să se apropie până când nu mai rămaseră între el şi cei doi războinici decât câţiva paşi. Acum îl vedeau în plină lumină. Pieptul îi era acoperit cu peri mai deschişi decât blana de pe spinare, iar colţii îi luceau ca onixul. Când îşi întoarse capul spre partea rămasă în umbră, ochii lui azvârliră luciri de licurici.

Stâncile îl împiedicau să sară asupra oamenilor, însă nici nu le îngăduiau acestora să arunce harponul sau suliţa.

Trebuia să mai înainteze încă puţin. Se pregăti, îşi privi din nou potrivnicii, iar pieptul lui clocoti de furia pe care i-o stârneau fiinţele verticale, în care simţea o ameninţare neştiută.

Deodată, dholeii se agitară înspăimântaţi, mârâind, apoi se risipiră. Lupii dispărură ca măturaţi de furtună, iar hienele bătură grăbite în retragere sub baniani. La lumina palidă a stelelor, oamenii desluşiră un animal enorm, care se apropia clătinându-se. În scurt timp, licărirea roşiatică a focului lăsă să se vadă capul masiv la capătul căruia se ridica un corn mai lung decât cele ale bivolului. Pielea noului venit, crăpată şi scorojită, amintea de scoarţa stejarilor bătrâni, iar trupul, care cântărea cât şase cai laolaltă, se sprijinea pe patru picioare nefiresc de scurte. Cuprins de cine ştie ce furie ascunsă, animalul înainta tropăind. În faţa lui, totul dispărea. Un lup, pe care panica i-l scosese în cale, fu strivit ca un vierme. Aun ştia că nici leul, nici ursul peşterilor n-ar fi avut altă soartă. Se părea că nici chiar focul n-avea să-l oprească pe monstru. Şi totuşi îl opri. În faţa jeraticului strălucitor, gigantul încremeni: ochii clipiră a mirare, iar cornul ameninţă vrăjmaşul nevăzut, care se ascundea în spatele flăcărilor.

Atunci machairodusul se ivi în faţa rinocerului. Lipit de pământ, cu botul căscat, mâncătorul de carne scotea răgete scurte, răguşite. O amintire veche trezi pentru o clipă neliniştea pahidermului, însă fu repede alungată. Niciodată şi niciunde în stepă, în pădure, pe toată întinderea savanei, nu existase făptură care să fi rezistat puterii sale: oricine nu fugea din calea lui era strivit…

Cornul se aplecă ameninţător spre fiara roşie, iar picioarele greoaie îşi reluară galopul… Era o trombă vie şi ar fi fost nevoie de o stâncă sau de un mamut pentru a-l opri. Încă doi paşi şi fiara roşie avea să fie zdrobită, făcută bucăţi… Însă machairodusul nu mai era acolo: cu o mişcare nespus de iute el dispăruse din faţa rinocerului.

Înainte de a se putea întoarce, colosul fu silit să-şi continue goana până la pâlcul de baniani, însă fiara cea roşie sări şi rămase agăţată de umărul lui. Cu un răget de

triumf, îşi încrustă ghearele celor patru labe în pielea scorţoasă şi se puse pe treabă. Artera pe care o cunoştea prea bine se găsea acolo, sub o culă a pielii mai groase decât scoarţa cedrilor bătrâni şi tot atât de tare ca şi carapacea broaştei ţestoase – nici colţii tigrului, nici cei ai leului uriaş, stăpânul peşterilor, n-ar fi izbutit s-o străpungă. Singurii care puteau să-şi croiască drum prin ea erau colţii lui ascuţiţi şi tăioşi. Mai întâi pielea, pe urmă carnea se deschiseră şi din rană ţâşni un şuvoi de sânge negru. Pahidermul încercă să scape de duşmanul agăţat de el, scuturându-se cu disperare. Nereuşind, începu să se tăvălească pe pământ.

Machairodusul nu se lăsă surprins. Cu un mârâit fioros, sări în lături, se feri şi, sfidând forţa aceea de douăzeci de ori mai mare decât a sa, aşteptă. Un instinct care nu îl înşelase niciodată îi spunea că viaţa uriaşului se scurgea odată cu valul de sânge fierbinte şi că nu trebuia decât să aştepte…

Din nou în picioare, rinocerul se poticni, apoi se clătină. Cu lătrături, mârâituri şi urlete de lăcomie, dholeii, hienele, şacalii şi viverinele se apropiară în goană. Ca şi fiara cea roşie, de pe urma căreia se hrăneau aproape în fiecare zi, ştiau că aşteptarea nu va fi lungă.

Încă un atac. Cornul împunse spre fiară, dar din botul uriaş se prelingeau bale şi se auziră primele horcăieli. În trupul învinsului palpitau furia şi neputinţa. Apoi brusc, veni sfârşitul. Izvorul roşu secă, puterile rinocerului slăbiră deodată, până şi teama de moarte, care-l ţinuse până atunci în picioare, dispăru şi învinsul se prăbuşi ca o stâncă, pe când machairodusul continua să-i lărgească rana, să sfâşie şi să înghită hulpav carnea caldă. Încă şovăitori, şacalii lingeau sângele prelins în ţărână; mai încolo, dholeii, hienele şi lupii aşteptau umili ca învingătorul să se sature…

OAMENII ŞI FIARA ROŞIE

Aun şi Zur puseră noi vreascuri pe foc, apoi ulhamrul se culcă iar wahul rămase de veghe. Pericolul se îndepărtase: cercul de boturi înfometate ce ameninţaseră oamenii se îmbulzeau acum în jurul rinocerului. Zur îşi ridică privirea şi văzu că stelele, care cu puţină vreme în urmă atingeau creştetele abanoşilor, începuseră să coboare spre fluviu. Mai temător decât Aun, wahul simţea primejdia acelor ţinuturi noi, unde un animal nu mai mare decât leopardul era în stare să doboare uriaşele pahiderme…

Învingătorul continua să mănânce. Sfâşia întâi pielea în toate direcţiile, dar nu zăbovea mult mâncând din acelaşi loc. Animalele cele slabe, şacalii şi pisicile viverine, se strecurau, muşcau din hoit şi fugeau, fără ca fiara roşie să le bage în seamă: când însă dholeii, lupii şi mai ales hienele strângeau prea mult cercul, ea mârâia ameninţător şi nepoftiţii se retrăgeau grăbiţi.

Când machairodusul îşi abandonă prada, luna, aflată la ultimul pătrar, începuse să urce de cealaltă parte a fluviului. Atunci, înnebuniţi de aşteptare, lupii, dholeii şi hienele se repeziră asupra hoitului. Păreau gata să se încaiere: colţii rânjiră la numai câteva degete unii de alţii şi un cor de urlete se revărsă peste savană. Dar nu se întâmplă nimic. Un soi de înţelegere hotărî ca lupii să se adune în jurul umerilor şi pieptului rinocerului, hienele să deschidă pântecele, iar dholeii să sfârtece partea din spate. Cunoscându-şi puterile şi soarta, şacalii şi pisicile viverine fugiră.

Machairodusul mai zăbovi câteva clipe, cu capul întors spre mulţimea de boturi înfometate. De pe colţi i se prelingeau picături de sânge pe care le lingea cu nepăsare. Sfâşierea prăzii îi îngreunase maxilarele, iar pântecele plin îl făcuse să închidă pleoapele pe jumătate. O tresărire păru să-l dezmeticească. Se răsuci alene şi făcu câţiva paşi spre

foc, unde făptura verticală continua să-l pândească. Pe urmă, încrederea pe care i-o dădea forţa sa încă neînvinsă triumfă. Se întinse pe iarbă, căscă prelung şi adormi.

Zur îl pândea neliniştit, întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să se folosească de somnul lui pentru a fugi. Gândindu-se că animalul va dormi încă multă vreme, nu-l deşteptă pe Aun.

Pe măsură ce se ridica deasupra colinelor, luna devenea tot mai mică, stelele păleau. Trupul rinocerului scădea văzând cu ochii sub furnicarul de boturi, dispărând în gâtlejurile flămânde. Când fiul oamenilor fără umeri atinse pieptul lui Aun, trezindu-l, zorii erau aproape.

— Nu mai sunt crengi, spuse el când ulhamrul se ridică. Flacăra e gata să se stingă… Fiara roşie doarme. Aun şi Zur trebuie să plece.

Ulhamrul scrută atent împrejurimile. La numai câteva salturi de adăpostul lor, machairodusul continua să doarmă. Revăzu animalul răcnindu-şi sfidarea în faţa focului lor de tabără; colţii lui înfigându-se în pielea colosului; îl auzi urlându-şi triumful urcat pe trupul prăzii şi fu năpădit de o ură nestăvilită: întregul neam omenesc era ameninţat de această făptură necunoscută!

— N-ar trebui ca Aun să doboare fiara în timp ce doarme? se întrebă cu voce tare.

— Curând are să se trezească, răspunse wahul. Am face mai bine dacă am trece de cealaltă parte a stâncii…

Fiul Bourului şovăi. Instinctul care îl îndemna să lupte venea de undeva de foarte departe, din adâncurile speciei: nici Fauhm, nici Naoh nu s-ar fi împăcat cu gândul ca un animal să-i pândească pentru a face din ei o pradă.

— Naoh a doborât tigroaica şi ursul cenuşiu, zise posomorât ulhamrul.

— Tigroaica şi ursul cenuşiu ar fi fugit din faţa rinocerului.

Răspunsul acesta domoli ardoarea războinicului. El îşi puse pe umăr harponul, propulsorul şi suliţa, apucând ghioaga în mâna dreaptă. După o ultimă privire spre fiara roşie, trecură de fâşia stâncoasă şi coborâră în câmpie.

Erau posomorâţi şi morocănoşi căci dormiseră puţin şi prost, iar gândul îi purta către hoarda rămasă dincolo de munţi.

Cerul începuse să pălească spre răsărit. Se crăpa de ziuă, iar pe malul fluviului răgetele mâncătorilor de carne se potoleau. Frunzele şi ierburile trăiau clipa de încremenire dinaintea zorilor…

Deodată, liniştea fu sfâşiată de un urlet. Privind în spate, Aun şi Zur văzură machairodusul. Vreun zgomot, ori poate chiar plecarea oamenilor, îl deşteptaseră, iar instinctul îi spusese că trebuia să pornească în urmărirea creaturilor acelea ciudate.

— Aun ar fi trebuit să doboare fiara roşie în timp ce dormea! rosti cu ciudă ulhamrul, în timp ce-şi desprindea harponul.

Cu capul plecat, plin de umilinţă, wahul căută privirea lui Aun dar nu găsi în ea vreo urmă de supărare. Gândurile nomadului se înflăcărau la gândul luptei, iar Zur îi era mai mult decât un frate – cum ar fi putut să fie mânios pe el?! Se aşezară umăr lângă umăr, pentru a-şi uni forţele. Apoi, Aun răcni chemarea de luptă:

— Fiul Bourului şi Zur vor nimici fiara roşie şi îi vor zdrobi oasele!

Machairodusul înaintă fără să se grăbească. Când făpturile verticale se opriră, stătu şi el. Le văzu cum îşi pregăteau propulsoarele şi suliţele şi mai văzu cum mâinile lor se alungeau peste măsură. La fel ca mai înainte, glasurile lor îl uimiră. Instinctul îl îndemna să urmeze un drum ocolit, care nici nu-l apropia, nici nu-l depărta de ei.

— Fiara roşie se teme de oameni! strigă Aun, ridicând în acelaşi timp deasupra capului harponul şi ghioaga.

Îi răspunse un răget prelung şi machairodusul făcu două salturi uriaşe. Înainte de a-l face pe al treilea, propulsoarele se rotiră. Atinsă de o suliţă la ceafă şi de o alta în piept, fiara se năpusti asupra oamenilor. Fiul Bourului aruncă un harpon care i se înfipse între coaste, însă arma lui Zur nu făcu decât să-i zgârie botul. Fiara sări.

Saltul îl doborî pe wah, iar colţii ascuţiţi i se înfipseră în piept. Atunci, Aun ridică ghioaga. Inima de stejar întărită la foc lovi şuierând, dar nu întâlni decât văzduhul. Ulhamrul şi fiara roşie erau acum faţă-n faţă. Omul se feri de primul atac printr-o săritură în lături şi îl respinse pe cel de-al doilea cu o izbitură de ghioagă ce alunecă, lovindu-se de umărul animalului. Pe urmă, săritura acestuia îl răsturnă. Purtată de avânt, fiara se dădu şi ea peste cap. În clipa când se năpusti iarăşi, omul se ridicase deja în genunchi. Cu ultimele puteri, Zur azvârli securea, iar Aun, ţinând ghioaga cu amândouă mâinile, lovi năprasnic. Nodurile armei izbiră din plin capul fiarei, iar lovitura sună ca o bufnitură înfundată. Machairodusul începu să se învârtească în cerc, de parcă orbise. A doua lovitură îi rupse şira spinării. Dezlănţuit, Aun îi sfărâmă coastele, îi rupse labele şi îi sparse fălcile. Mult timp însă, muşchii fiarei roşii continuară să zvâcnească iar inima scoasă din piept să tresalte. Abia după două înţepături de lance agonia încetă şi Zur şopti:

— Aun a omorât fiara roşie… Aun este mai puternic decât Fauhm… Aun este la fel de iscusit ca Naoh, cel care a cucerit focul de la mâncătorii de oameni.

Ulhamrul asculta vorbele wahului şi mândria îi umfla nările. Amărăciunea din noaptea în care trebuiseră să fugă pierise; acum toată fiinţa lui se înfierbânta la gândul aventurii. Aun simţea crescând în el o dragoste puternică pentru ţinuturile acelea necunoscute.

— Fiul Bourului va fi o căpetenie printre oameni, bâigui Zur. Apoi gemu, chipul lui luă culoarea lutului şi leşină. Vederea şiroiului roşu care se prelingea din pieptul rănitului îl tulbură adânc pe Aun. Deşi obişnuit cu pericolele şi moartea, sângele acela îl nelinişte de parcă era vorba de propriu-i sânge. Faţa nemişcată a lui Zur îl umplu de spaimă, şi în pieptul său se născu teama pentru soarta wahului. În mintea lui prinseră viaţă amintiri pe care le credea adormite, uitate. Revăzu stepele, câmpiile şi desişurile, mlaştinile şi râurile în care pândiseră prada şi vânaseră împreună, cunoscându-şi puterile şi iscusinţa,

până ce fiecare devenise pentru celălalt o armă vie…

Aun culese în grabă frunze şi ierburi pe care le zdrobi pe o piatră şi acoperi cu ele rana wahului. Pleoapele lui Zur se ridicară cu greu. Întâi păru mirat că se găseşte întins acolo; îşi roti privirile, căutând focul, apoi păru să-şi amintească cele întâmplate şi repetă cuvintele de mai înainte:

— Aun va fi o căpetenie printre oameni! şi, simţindu-şi propria slăbiciune, gemu: fiara roşie l-a muşcat adânc pe Zur.

În timp ce Aun continua să-i îngrijească rana, din spatele fluviului începu să apară şi să crească rugul alb al soarelui. Animalele de pradă dispăruseră. Acum semnopitecii se agitau printre ramuri, corbii croncăneau deasupra hoitului rinocerului, doi vulturi pluteau purtaţi de adierile zorilor, iar mâncătorii de ierburi se trezeau la noua zi de viaţă şi prigoană. Pentru ulhamr şi pentru wah, vremea primejdiei trecuse. Marile fiare dormeau în vizuinile lor sau în desişul junglei… Dar atunci când lumina devine prea puternică, iar soarele încinge pământul, şi ziua se preface într-un duşman. Zur trebuia dus undeva unde să fie în siguranţă şi să-şi recapete puterile. Asemenea tuturor ulhamrilor, Aun avea instinctul peşterilor. Scrută întinderile cu speranţa că va descoperi înălţimi sau stânci singuratice, dar nu văzu până departe decât stepă şi mărăcini, câţiva palmieri şi baniani, pâlcuri de abanoşi ori de bambuşi.

Atunci, după ce legă cât putu mai bine frunzele şi ierburile în jurul pieptului rănitului, îl luă în spate şi porni la drum. Mersul îi era îngreunat, iar înaintarea înceată, căci trebuia să care şi armele lui Zur, însă Aun moştenise forţa lui Naoh. Merse multă vreme, fără să se lase răpus de osteneală. La răstimpuri, îl aşeza pe Zur la umbra unui copac şi, fără a-l pierde din vedere, se urca pe trunchi pentru a cerceta întinderile.

Dimineaţa era pe sfârşite, dogoarea devenea de neîndurat şi nicăieri nu se zărea vreun adăpost.

— Lui Zur îi este sete, gemu omul fără umeri, zgâlţâit de frisoanele febrei.

Atunci Fiul Bourului coborî spre fluviu. La ceasul acela de zăduf, nu se vedeau acolo decât câţiva gaviali care-şi coceau trupurile solzoase la soare şi, din când în când, un hipopotam ivit pentru o clipă din undele gălbui.

Fluviul îşi purta spre zările îndepărtate apele şi mâlul roditor care hrăneau deopotrivă păduri, ierburi şi animale fără număr. Părinte al vieţii, el se mişca mereu neobosit, purtându-şi înainte, către vârtejuri şi cascade, hoardele sale de valuri.

Aun luă apă în căuşul palmelor şi-i dădu rănitului să bea, apoi îl întrebă neliniştit:

— Zur suferă?

— Zur este foarte slăbit. Ar vrea să doarmă.

Mâna lui Aun se aşeză cu blândeţe pe umărul wahului:

— Aun va ridica un adăpost.

Ca să se apere atunci când erau în pădure, ulhamrii îşi făceau adăposturi din crengi împletite. Aun plecă în căutarea lianelor, pe care le tăie cu securea; alese trei palmieri ce creşteau pe un dâmb, le crestă coaja şi înfăşură în jurul trunchiurilor lianele, trecându-le de la un copac la altul, până când alcătui o întăritură care-i apăra din trei părţi. Fiul Bourului munci din greu, iar când se opri să se odihnească umbrele erau deja lungi şi atingeau apele fluviului. Nu mai trebuia decât să acopere adăpostul cu liane destul de groase ca să nu se încovoaie sub greutatea unei fiare până când ulhamrul s-apuce să-i despice pântecele sau să-i străpungă inima cu vârful suliţei.

Febra lui Zur nu scăzuse; prin ochii lui treceau scânteieri verzi; din când în când aţipea, dar se trezea tresărind şi bolborosea cuvinte fără înţeles. În clipele când fierbinţeala îl mai lăsa, îi dădea sfaturi lui Aun, fiindcă oamenii fără umeri fuseseră mai pricepuţi decât ulhamrii şi decât toate celelalte triburi.

Înainte de a-şi relua lucrul, Aun mâncă restul de carne friptă în ajun. Pe urmă potrivi lianele astfel încât acestea să alcătuiască un acoperiş trainic şi tăie două crengi groase pentru închiderea spărturii prin care se intra şi se

ieşea din adăpost.

Când oamenii se retraseră în refugiul lor, soarele atinsese vârfurile celor mai înalţi dintre abanoşi. Prin golurile rămase în împletitură, se vedea fluviul curgând la numai trei azvârlituri de piatră de adăpost.

Malurile fremătau de viaţă. Hipopotamii se întorceau de la păşunile lor de sub ape şi se căţărau greoi pe insule; o cireadă nesfârşită de gauri se adăpa, înşirată de-a lungul celuilalt mal; delfini cu botul ascuţit se strecurau între două ape; dintre trestii se ivi brusc un crocodil cu două creste care prinsese între fălci gâtul unei antilope tehikara şi îl reteza cu clămpănituri scurte... Printre ramurile copacilor săreau o mulţime de rhesuşi, în timp ce fazani cu pene de curcubeu poposeau din zbor lângă trestii, iar un stol de egrete albe umplea văzduhul ca o ninsoare. Uneori, cuprinsă de panică, o ceată de nilgao sau de cerbi axis fugea din faţa unei haite de dholei sau unei perechi de gheparzi. Pe urmă veniră să se adape caii, cu ochii lor neliniştiţi şi pătimaşi, cu toţi muşchii încordaţi de teamă; ei înaintară oprindu-se des şi arcuindu-şi grumazurile, ceea ce făcea ca întreaga herghelie să unduiască asemenea valurilor. Ciuleau urechile şi erau gata să fugă la cel mai mic zgomot. La liziera pădurii trecea un şir de gaiali, păşind rar, cu gravitate, fără să le pese de prădătorii ce-i pândeau, poate, din spatele crângului de bambuşi.

Deodată, toate vieţuitoarele fură străbătute de un fior. Încremeniră o clipă, apoi se risipiră... Cu salturi mari, cinci lei coborau spre fluviu.

Malurile deveniră tăcute şi pustii. Fiarele goniseră spre marginea zării turmele mâncătorilor de iarbă. Singurul care nu fugise era crocodilul ce tocmai terminase de smuls capul prăzii. Trupul său acoperit cu plăci osoase, lung şi gros ca trunchiul unui platan, îl făcea nepăsător la orice primejdie. Cu toate acestea, instinctul îl făcu să-şi întoarcă botul spre noii veniţi. O clipă păru nehotărât, pe urmă înşfăcă prada şi se cufundă printre lotuşi.

Cei doi lei aveau coame bogate. Păşeau agale şi trupurile lor păreau greoaie, mai puţin făcute pentru

hăituială decât ale leoaicelor, mlădioase şi prelungi.

Nemişcate, fiarele se uitau la fuga cirezilor pierzându-se în depărtare şi aceeaşi furie şi neputinţă făcea să le clocotească piepturile. Pe urmă răgiră, iar glasurile lor tunătoare se revărsară până departe, peste apele fluviului. Groaza învălui crângurile de palmieri şi trestii, se strecură printre baniani, ajungând până la promontoriul unde fluviul se întâlnea cu râul. Ascunse între ramurile copacilor, maimuţele gemeau înfricoşate.

După ce-şi vărsară astfel mânia, mâncătorii de carne îşi reluară drumul. Cu capetele ridicate, leii adulmecau mirosurile purtate de vânt, în timp ce leoaicele, cu boturile în pământ, căutau nervoase urme. Una dintre ele îi simţi pe oameni. Porni spre adăpost, ascunsă pe jumătate de ierburile înalte; celelalte două leoaice o urmară, în timp ce leii părură să ezite.

Aun privi fiarele care se apropiau. Fiecare din ele avea de cinci ori puterea unui om; ghearele lor erau mai ascuţite decât suliţele, iar colţii mai tăioşi ca harpoanele. Îşi recunoscu slăbiciunea şi fu cuprins de groaza de a fi singur; îi părea rău că părăsise câmpiile unde cei de-o seamă cu el aveau de partea lor forţa numărului; descurajarea îl pătrunse şi-l copleşi.

Zur îşi ridică fruntea. În pieptul lui rănit, spaima se amesteca cu durerea şi amărăciunea de a nu putea lupta.

Curând, prima leoaică fu lângă ei. Distingea destul de prost făpturile ciudate adăpostite de liane, de aceea dădea târcoale adăpostului mişcându-se cu multă precauţie. Văzând-o atât de aproape, teama Fiului Bourului se risipi. În vinele lui curgea sângele războinicilor care ştiau să piară sub ghearele ucigătoare, luptând până în ultima clipă, iar sângele acela clocotea acum; pupilele omului azvârleau aceleaşi scânteieri verzi ca şi ale leilor. Ridicând securea, strigă din toate puterile sfidarea lui de războinic neînvins:

— Aun va risipi măruntaiele leilor!

Zur îi temperă însă ardoarea:

— Fiul Bourului trebuie să bage de seamă! Dacă sângele

lor a curs, leii nu se mai tem de moarte… Trebuie loviţi peste nări, atunci când îţi slobozi strigătul de luptă!

Aun recunoscu încă o dată înţelepciunea wahului, mai mare chiar decât cea a bătrânului Gun. Îşi domoli focul din priviri şi aşteptă.

Nemişcată, leoaica încerca să vadă mai lămurit făptura care scosese sunetele acelea ameninţătoare. Unul dintre lei răgi, apoi celălalt îşi căscă botul, slobozindu-şi la rândul său chemarea. Aun le răspunse cu un urlet sfidător. Imediat, toate fiarele fură în faţa adăpostului de liane. Prima care încercă să năruie împletitura fu o leoaică: veni foarte aproape, adulmecă, apoi dădu o lovitură cu laba. Una din liane alunecă de la locul ei, însă nu se desprinse, iar coada ţeapănă a harponului izbi zdravăn animalul peste nări. Leoaica sări înapoi, mârâind; celelalte fiare o priviră cu o mirare amestecată cu nelinişte. Un timp nu se întâmplă nimic. Leii păreau să fi uitat de oameni. Apoi, cel mai mare dintre ei scoase un răget amestecat cu un mieunat, îşi luă avânt şi, dintr-un salt uriaş ajunse pe acoperişul de liane care se curbă, trosnind sub greutatea lui.

Aplecat, Aun aşteptă până când botul leului îi fu la îndemână şi îl plesni iute, cu toată forţa. Înnebunită de durere, fiara începu să se rostogolească la întâmplare, sfârşind prin a cădea pe pământ, lângă intrarea adăpostului de care se îndepărtă târându-se. Fiul Bourului ameninţă:

— Dacă un alt mâncător de carne va îndrăzni să sară asupra oamenilor, Aun îi va crăpa ochii.

Leii păreau nehotărâţi. Cei care nu atacaseră începură să dea înapoi, asemenea celorlalţi. Făpturile ascunse li se păreau de neînţeles şi tot mai de temut. Nici prin glas şi nici prin felul în care luptau, ele nu le aminteau de prada pe care erau obişnuiţi să o pândească sau asupra căreia săreau la adăpătoare. Până şi loviturile primite de la aceste fiinţe le erau necunoscute şi, mai ales, anevoie de îndurat. Acum fiarele se temeau să se apropie de adăpost, însă o ură înverşunată le făcea să rămână în preajma lui.

Ascunşi în iarbă sau sub coroana prăbuşită a unui banian, leii aşteptau răbdători. Din când în când, unul sau altul se ducea să se adape la fluviu; deja, mâncătorii de iarbă începeau să reapară la mare distanţă.

Păsările mişunau: ibişi cu pene de zăpadă şi capete negre, marabuţi mişcându-se ca într-un dans, cormorani care se scufundau fulgerător după pradă, un stol de lişiţe trecând pe furiş, altul de cocori gălăgioşi, altul de corbi cu capul alb şi, pretutindeni, ascunşi în frunzişul palmierilor, papagali ce sporovăiau neobosiţi.

Încetul cu încetul, dinspre apus începu să crească o rumoare. Unul dintre lei întoarse capul ca să audă mai bine, iar o leoaică se ridică plină de neastâmpăr. Toţi mârâiră întărâtaţi, apoi începură să scoată răgete puternice…

Aun ascultă şi el. I se păru că distinge tropotul unei cirezi mari, însă nu-şi luă nicio clipă ochii de la fiarele care pândeau. Neliniştea acestora creştea. Pe neaşteptate, se adunară în jurul adăpostului şi, toţi odată, se aruncară asupră-i. Urletul lui Aun îi opri. Leii care fuseseră loviţi peste nări dădură înapoi, ceilalţi şovăiră. Din străfundurile pământului se ridica un huruit ce creştea mereu. Fiul Bourului pricepu atunci că o turmă numeroasă înainta spre fluviu. Se gândi întâi la zimbrii care păşteau dincolo de munţi, apoi la mamuţii cu care Naoh făcuse cândva legământ în ţara mâncătorilor de oameni.

Nişte sunete ascuţite, asurzitoare, sfâşiară văzduhul.

— Sunt mamuţii! strigă Aun.

Luptând cu febra care-l zgâlţâia, Zur încercă să desluşească de unde veneau zgomotele:

— Da, mamuţi, repetă el, însă cu mai puţină siguranţă.

Leii se ridicaseră şi aşteptau. O clipă îşi întoarseră capetele spre apus, pe urmă coborâră cu paşi domoli în josul fluviului, iar spinările lor galbene se pierdură în desişuri.

Aun nu se temea de mamuţi. Ei nu zdrobeau niciodată oamenii sau mâncătorii de iarbă şi nici chiar lupii sau leoparzii. Dar nu-i va înfuria cumva împletitura de liane în

care se ascundeau el şi Zur? Cu o lovitură de trompă, oricare dintre uriaşii savanelor putea să le năruie adăpostul şi să-i nimicească.

— N-ar trebui ca Aun şi Zur să părăsească peştera de liane? întrebă neliniştit ulhamrul.

— Ba da, răspunse omul fără umeri.

Atunci Aun desfăcu tulpinile care închideau adăpostul, se târî afară şi îl ajută pe wah să iasă. Arborii trosniră şi începură să se vadă trupuri de culoarea lutului. Capetele, ce păreau stânci desprinse dintr-un munte, se prelungeau cu trompe lungi, puternice. Înaintea turmei mergeau şase masculi uriaşi. În drum, ei striveau ierburile, zdrobeau trestiile, culcau la pământ bambuşii, nimiceau pâlcurile de baniani. Pielea lor era asemenea scoarţei cedrilor bătrâni, picioarele depăşeau în grosime corpul lui Aun, iar trupurile erau mai masive decât zece zimbri puşi laolaltă… Ulhamrul spuse:

— N-au coamă, iar colţii lor sunt aproape drepţi. Şi sunt cu mult mai mari decât mamuţii!

— Nu sunt mamuţi, şopti omul fără umeri… Sunt părinţii mamuţilor! În mintea wahului se amestecau amintiri tulburi, căci poporul său, cunoscându-şi slăbiciunea, credea în puterea celor ce fuseseră cândva stăpâni ai pădurilor şi savanelor nesfârşite.

Mai mult decât în faţa leilor, Aun îşi dădu seama cât de mărunt, de neînsemnat era. Înaintea strămoşilor mamuţilor, se simţea la fel de neajutorat ca un ibis între fălcile crocodilului. Toată mândria lui pierise; nemişcat, cu umerii plecaţi, aştepta. Curând, uriaşii se apropiară. Cei şase conducători înaintau către adăpostul oamenilor; ochii lor cafenii nu încetaseră o clipă să-l privească pe Aun, dar nu dădură niciun semn de neîncredere. Poate că animalul vertical nu le era străin…

Moarte sau viaţă, sfârşitul se apropia. Dacă niciunul din cei şase giganţi nu se abătea din drum, oamenii aveau să fie striviţi sub picioarele lor, iar împrejmuirea de liane făcută una cu pământul. Aun îl privi cu spaimă pe cel mai puternic dintre uriaşi. Înalt de cincisprezece coţi, trompa

sa ar fi putut sugruma un bivol la fel de uşor cum gâtuia pitonul o antilopă.

Ajuns în faţa oamenilor se opri. Şi deoarece el era cel care poruncea înaintarea turmei, ceilalţi făcură la fel; strămoşii mamuţilor se răspândiră de jur împrejur, ca nişte dâmburi mişcătoare. Cu ghioaga aşezată la picioare, Aun îşi aştepta soarta.

Într-un târziu, conducătorul turmei pufni şi îşi schimbă drumul, ocolind către dreapta adăpostului. Toţi îl urmară. Şi fiindcă cel dinaintea lui se depărtase de împletitura de liane, fiecare animal făcu la fel, astfel încât niciunul, nici chiar cei mai tineri, nu se atinseră de oameni… Pământul continuă să tremure încă multă vreme. Ierburile se prefăcuseră într-o zeamă verde; trestiile şi lotuşii se amestecaseră cu ţărâna. Hipopotamii fugiseră; un gavial, care nu se ferise destul de iute, fusese strivit ca o nenorocită de broască; foarte departe, pe o movilă, leii îşi urlau furia cu boturile ridicate în vânt.

Curând, întreaga turmă intră în apele fluviului, iar valurile crescură şi se revărsară peste mal. Trompele trăgeau apa, apoi o împroşcau peste spinări; cufundate aproape cu totul sub unde, capetele şi spinările uriaşe păreau nişte stânci desprinse dintr-un munte şi aduse de gheţari, de torente sau avalanşe.

— Naoh a făcut înţelegere cu mamuţii, şopti Aun. Oare Fiul Bourului n-ar putea face la fel cu strămoşii mamuţilor? …

Ziua era pe sfârşite. Leii dispăruseră de pe movilă; bivolii greoi şi cerbii cu pete albe se grăbeau către adăposturile de noapte. Pe urmă, soarele atinse colinele din spatele celuilalt mal al fluviului. În bârlogurile lor, fiarele începeau să se trezească. Purtându-l cu grijă pe omul fără umeri, Aun reintră în adăpostul de liane.

MARELE ŞARPE

Trecuseră trei zile. Leii nu se mai întorseseră, iar strămoşii elefanţilor dispăruseră de mult în josul fluviului. Datorită căldurii soarelui şi umezelii nopţilor, iarba zdrobită creştea iar, văzând cu ochii. O viaţă nesecată, mai puternică decât foamea mâncătorilor de iarbă, ţâşnea din pământ sau se răspândea peste apele galbene, mâloase şi, adesea, era de ajuns ca Aun să arunce harponul pentru a dobândi o pradă ce le ajungea uneori pentru câteva zile. Înţelepciunea lui Naoh, ce trăia în el, îl oprea să omoare mai mult decât îi trebuia pântecelui omenesc ca să-şi astâmpere foamea.

Mult timp, frigurile şi delirul wahului întunecaseră fruntea lui Aun; acum însă rănile începuseră să se închidă, iar lucirea febrei părăsise ochii bolnavului.

Umbra palmierilor cernea o răcoare plăcută. Aşezaţi la intrarea adăpostului, ulhamrul şi omul fără umeri se odihneau, sătui şi liniştiţi. Împrejur, tufişurile fremătau de pânda şi goana feluritelor făpturi ale pământului, iar mulţimea vietăţilor ce însufleţeau câmpia îi încredinţa că nu le va lipsi vânatul nici atunci, nici în zilele ce aveau să vină. Bâtlani purpurii se lăsau din zbor pe castanii de apă; pe celălalt mal, două berze negre îşi începuseră dansul împerecherii; un marabu ţopăia întruna, după un ritm numai de el ştiut; pe deasupra lor trecea un stol de cocori cu capul galben, în timp ce ibişi roşii se căutau printre lotuşi.

Un piton se târî din nămol şi îşi desfăşură pe mal trupul, la fel de gros ca al unui bărbat şi de cinci ori mai lung. Nomazii priviră cu scârbă animalul acela necunoscut ulhamrilor. Deşi pitonul putea să se mişte la nevoie cu iuţeala unui mistreţ, acum se târa greoi, orbit de lumina soarelui, căci ziua era pentru el un răstimp de odihnă şi nu de vânătoare.

Aun şi Zur se retraseră în adăpost. Nimic din toate amintirile lor nu-i făcea să bănuiască puterea târâtoarei, dar nu ştiau dacă arcuiţii săi colţi nu ascundeau otravă, asemenea celor ai şerpilor din ţinuturile de la apus. După înfăţişare, pitonul părea la fel de puternic ca un tigru şi, poate, tot atât de veninos ca vipera…

Şarpele se apropie încetul cu încetul de împletitura de liane. Aun îşi ţinea pregătite ghioaga şi o suliţă, dar nu se gândea să-şi trimită strigătul de provocare. Înţelesese de mult că în marile fiare ardea un dor de luptă asemănător cu propriile-i porniri, însă trupul acela bălos şi fără labe, capul prea mic şi ochii încremeniţi îi erau mai străine decât viermii din pământ.

Când pitonul ajunse lângă adăpost, îşi înălţă capul şi deschise botul cu maxilare turtite.

— Trebuie să lovesc? întrebă Fiul Bourului.

Zur stătea în cumpănă. În ţinutul lui, oamenii fără umeri omorau şerpii zdrobindu-le capul, dar ce erau şerpii de acolo faţă de acela?

— Zur nu ştie, spuse el. Zur n-ar lovi înainte ca animalul să atace.

Capul şarpelui atinse lianele şi încercă să-şi facă loc printr-o deschizătură. Atunci Aun îl împunse cu vârful suliţei. Pitonul făcu un salt înapoi, şuieră, se răsuci de câteva ori fulgerător, apoi porni spre fluviu. Chiar în clipa aceea o saiga tânără traversa câmpia. Văzând-o, şarpele se opri deodată, rămânând nemişcat. Antilopa îşi înălţase capul şi adulmeca adierile; mirosul oamenilor o nelinişti şi o făcu să se depărteze de adăpostul acestora. Abia atunci văzu pitonul şi încremeni, fără să-şi poată desprinde privirea din ochii sticloşi. Apoi totul se petrecu foarte repede. Antilopa se răsuci în loc şi vru să fugă, însă corpul moale se avântă pe urma ei cu iuţeala unei pantere. Saiga se împiedică de o piatră, se împletici şi fu dată peste cap de o izbitură a şarpelui. Se ridică înainte de a fi încolăcită, continuându-şi goana la întâmplare, însă fuga ei bezmetică o duse chiar pe mal, unde şarpele îi tăie drumul. Tremurând, antilopa privi întinderile: acolo era viaţa

ierburilor, foşnetul şi mirosul de pelin în mijlocul cărora trupul ei ager se avânta cu atâta plăcere… Doar două sărituri şi ar fi scăpat de primejdie. Încercă să se strecoare între râu şi şarpe, apoi, disperată, ţâşni peste obstacol. O lovitură teribilă, şi coada pitonului i se încolăci în jurul trupului, doborând-o. Clipe nesfârşite antilopa se zbătu în strânsoarea şarpelui, apoi, plecându-şi capul cu botul deschis şi limba atârnând, rămase nemişcată.

Cele petrecute înaintea lui născură în Aun o ură ciudată. Un leopard, lupii sau machairodusul ar fi putut să omoare antilopa fără ca ulhamrul să se fi sinchisit câtuşi de puţin de aceasta, însă izbânda la vânătoare a fiarei celei lungi părea să-i atingă şi pe ei, oamenii. De două ori războinicul se aplecă, vrând să iasă din adăpost, dar de fiecare dată Zur îl opri:

— Fiul Bourului are carne din belşug. Ce se va întâmpla cu noi dacă va fi rănit?

Aun se lăsă înduplecat de vorbele chibzuite ale wahului. Nu-şi putea lămuri propria mânie: îl apucase deodată, asemenea unei mari fierbinţeli sau ca durerea revărsându-se dintr-o rană. Dar ce ştia el despre puterea marelui şarpe? Dacă pitonul doborâse antilopa numai cu o lovitură de coadă, poate că la fel de uşor ar fi putut răpune un om… Aun se posomorî, iar adăpostul de liane îi deveni nesuferit.

— Aun şi Zur nu pot trăi aici, spuse după ce pitonul îşi înghiţi prada şi dispăru înapoia trestiilor. Ulhamrii au nevoie de o peşteră!

— Zur se va ridica în curând, îl încredinţă wahul.

PARTEA A DOUA

…Trecuseră două zile. Deşi încă slab, Zur se putea scula în picioare, iar sângele lui tânăr făcea ca rănile să i se închidă repede. Aun putea să părăsească acum adăpostul şi să cutreiere ţinuturile din josul fluviului. Cu toate că se depărtase la o jumătate de zi, nu reuşise să găsească vreo peşteră. Ici şi colo, pe malul fluviului se ridicau colţi de stâncă, unii dintre ei destul de mari, însă scobiturile lor nu erau bune nici pentru un adăpost de dholeu. Lui Zur i-ar fi plăcut să adâncească o astfel de gaură, aşa cum făceau odinioară oamenii fără umeri, însă truda ar fi fost greoaie şi de durată, iar ulhamrii dispreţuiau astfel de vizuini. Atunci se mulţumi să întărească împletitura de liane şi, fiindcă era mai priceput decât Aun, ajunse s-o facă de netrecut pentru animalele de pradă; era adevărat însă că rinocerul, hipopotamul ori elefantul ar fi putut-o nărui până la urmă. În afară de asta, alcătuirea din liane atrăgea fiarele care dădeau târcoale prin hăţişuri.

Alte zile trecură. Se apropia sfârşitul primăverii şi o căldură copleşitoare se abătuse asupra fluviului. Mult timp după ce se iveau zorile, câmpia rămânea acoperită de aburi fierbinţi.

Într-o dimineaţă, Zur îşi dădu seama că era destul de în putere ca să poată porni din nou la drum. Se apropie de ulhamrul care privea nerăbdător şi posac plasa verde a mlădiţelor şi frunzelor noi ce le năpădiseră adăpostul, şi-i spuse:

— Fiul Pământului îl poate urma pe Aun.

Vestea îl umplu de bucurie pe ulhamr – rănitul fusese până atunci ca o liană încolăcită în jurul umerilor săi şi care-i stânjenise mişcările.

La vremea când Aun şi Zur porniră în josul apei, ceţurile care pluteau pe valurile fluviului nu se împrăştiaseră cu totul. Puii de hipopotam se hârjoneau pe malul golfului, iar

păsările se pregăteau de zbor.

Pe măsură ce soarele se ridica pe cer, oamenii începură să caute răcoarea şi umbra desişurilor; trebuiau să umble cu băgare de seamă, ca să nu calce pe şerpii dezmorţiţi de căldură, şi să adulmece înainte de a fi prea târziu mirosurile fiarelor ce dormeau încă.

Către amiază se odihniră sub un pâlc de terebinţi. Aveau carne uscată, rădăcini şi ciuperci, pe care le fripseră deasupra unui foc de vreascuri. Izul cărnii rumenite umpluse nările lui Aun care înfuleca cu pofta lupilor tineri, în timp ce Zur mesteca fiecare îmbucătură fără să se grăbească. Toropeala zilei moleşea toate vieţuitoarele. Singurele zgomote erau murmurul neobosit al trecerii apelor şi ţârâitul gâzelor; pânda, hăituiala mai puteau să aştepte. Cei doi oameni se bucurau de un răstimp al tihnei. Tinereţea lor îi făcea încrezători; minţile le erau pline de gânduri înflăcărate în care frica se pierdea, dispărea la fel ca o frunză purtată de undele fluviului.

Încă slăbit, Zur aţipi în vreme ce Fiul Bourului rămase de pază. Veghea sa era asemenea somnului, căci mintea – la hotarul dintre vis şi trezie – îi era stăpânită de puterea străveche a instinctelor; simţurile-i agere desluşeau însă toate schimbările din jur.

Când umbrele deveniră insule pe câmpie, nomazii porniră iar la drum şi nu se mai opriră până la apusul soarelui. A doua zi şi în zilele care urmară făcură la fel. Trebuiră să treacă prin junglă, să ocolească ţinuturile mlăştinoase, să traverseze încă un râu. Să rătăcească prin hăţişuri… Slăbiciunea lui Zur dispăruse cu totul. Acum îl urma pe ulhamr neobosit, însufleţit de aceeaşi ardoare. Legătura lor era puternică şi niciodată nu se ivise între ei vreun prilej de mânie sau de pizmă: fiecare găsea în celălalt însuşirile care îi lipseau. Forţa lui Aun îl umplea pe Zur de uimire şi îi dădea siguranţă. Aun preţuia înţelepciunea wahului şi tainele pe care acesta le ştia de la oamenii fără umeri.

În dimineaţa celei de-a noua zile întâlniră primele stânci. Erau chiar pe malul apei, alcătuind un lanţ ce se întindea

până departe, la marginea junglei. În crăpăturile lor se adăposteau vulturi şi şoimi.

Văzându-le, Fiul Bourului scoase un strigăt de încântare: îi plăceau stâncile, mai ales cele din preajma apelor. Mai potolit, Zur privea gânditor împrejurimile. Descoperiră mai multe ieşituri, asemănătoare celor sub care se adăpostea hoarda atunci când nu găsea peşteri. Însă un adăpost destul de bun pentru un trib este nepotrivit pentru numai doi războinici.

Merseră încet, oprindu-se adesea pentru a cerceta pereţii de stâncă – uneori, o spărtură neînsemnată putea ascunde o peşteră încăpătoare.

În cele din urmă, ochiul pătrunzător al lui Aun descoperi o adâncitură nu mai înaltă decât un stat de om şi lată, la început, de două palme, dar care se lărgea pe măsură ce urca. Ca să ajungă la ea, fură nevoiţi să se caţere până la un ieşind de stâncă pe care trei oameni ar fi putut sta unul lângă altul.

Războinicii atinseră cu destulă uşurinţă ieşitura de piatră, dar, pentru a se ridica pe ea, Aun trebui să se urce pe umerii lui Zur. Ajuns sus, ulhamrul se strecură prin fisură şi înaintă câţiva paşi aplecat. Pe urmă trecerea se lărgi şi nomadul ajunse într-o peşteră scundă, dar încăpătoare. O străbătu mergând încet, până când dădu de o galerie care se pierdea în întuneric. Înainte de a merge mai departe Aun socoti că era mai bine să-l cheme şi pe Zur. Se strecură afară la fel cum intrase şi îi spuse:

— Peştera este mare. S-ar putea să aibă două ieşiri. Aun nu i-a dat de capăt…

Plecându-se, întinse harponul. Zur se prinse de coada lui şi începu să suie trudnic, proptindu-şi tălpile pe stânca rugoasă. Pe măsură ce wahul urca, Aun îşi îndrepta umerii şi se trăgea în interiorul crăpăturii.

Când Zur ajunse sus, Aun îl duse în peşteră şi, făcându-i semn să-l urmeze, porni prin galeria ce cobora în măruntaiele de piatră. Pe măsură ce înaintau, mersul lor devenea tot mai anevoios, din pricina beznei ce creştea împrejur. Curând, mirosul le dădu de veste că aveau în faţă

un animal de pradă. Cu fiecare pas, izul de fiară se făcea tot mai puternic. Primejdia pe care o vestea trezi în oameni o nelinişte firească şi, împreună cu ea, gândul că ar trebui să se întoarcă înainte de a fi prea târziu. Deodată, în faţa lor miji o lumină slabă.

— Mai este o ieşire, murmură Zur.

Aun scutură din cap cu ciudă, dar nu-şi încetini mersul. Panta devenise mai puţin abruptă, iar lumina, deşi încă doar o licărire, continua să crească. Venea dintr-o crăpătură foarte înaltă însă prea îngustă ca oamenii să poată trece… Câţiva lilieci îşi luară zborul fâlfâind alene.

— Aun şi Zur sunt stăpânii peşterii! rosti Fiul Bourului.

Nerăbdător, wahul îşi strecurase capul prin crăpătura din peretele stâncii. Se auzi un răcnet şi în vizuina largă ce se deschidea de cealaltă parte se ridică o fiară cumplită. Era greu de spus dacă semăna mai mult cu tigrul decât cu leul. Avea o coamă neagră, iar pieptul ei îl depăşea în lăţime pe cel al gaurului. Prelungă şi mlădioasă, masivă totodată, făptura aceea era cel mai mare mâncător de carne pe care îl văzuseră Ann şi Zur. În penumbra peşterii, ochii îi aruncau flăcări galbene şi verzi.

— E Leul Stâncilor, şopti Zur.

Ridicată pe picioarele din spate în dreptul fisurii, fiara biciuia văzduhul cu coada.

Aun o privi îndelung şi spuse la rândul lui:

— Este Tigrul Ţinutului Kzamilor!

Înşfăcă harponul şi era gata să dea drumul urletului său de luptă, când Zur îl prinse de braţul ridicat.

— Spărtura nu este destul de mare pentru ca Aun să poată lovi de moarte fiara. Îi va fi greu chiar şi s-o atingă.

Îi arătă ulhamrului colţii de stâncă şi ieşiturile care ar fi oprit zborul armei, iar acesta pricepu cât de lipsit de înţelepciune ar fi fost să întărâte animalul acela, ce n-ar fi şovăit să-şi părăsească vizuina pentru a porni în căutarea oamenilor care-l stârniseră. Acum, fiara părea că se domolise. Resturile unui onsgru, ce zăceau risipite în bârlog, stăteau mărturie că în noaptea următoare ea n-avea să mai plece la vânătoare.

— Aun şi Zur i-ar putea întinde o cursă, murmură wahul în timp ce privea oasele răspândite pretutindeni în peşteră.

Un timp, fiara continuă să pufăie în faţa crăpăturii, apoi se întoarse la culcuşul său şi se întinse, nepăsătoare. Fiindcă nu cunoştea teama, furia i se potolea repede. Nu exista vreun animal destul de nechibzuit s-o atace, în afară, poate, de rinocerul greoi şi prost. Strămoşul elefantului, deşi nu se temea de ea, nu căuta prilejul s-o înfrunte, iar conducătorii turmelor de bivoli, de gauri şi gaiali, care se încumetau să-şi apere cirezile de atacul tigrului sau al leului, se înspăimântau şi fugeau din calea ei. Forţa sa o depăşea pe cea a tuturor celorlalţi mâncători de carne.

Fiinţele pe care le adulmecase în spatele peretelui de bazalt îi aminteau mirosul semnopitecului, al gibonului sau rhesusului, animale lipsite de putere şi pe care le putea nimici cu o singură lovitură de labă.

Aun şi Zur se traseră spre partea de sus a peşterii. Deşi nu-i ameninţa nicio primejdie imediată, vecinătatea fiarei îi neliniştea. Ea se găsea de cealaltă parte a stâncilor şi, cu siguranţă, nu vâna niciodată ziua, însă o întâmplare ar fi putut-o scoate în drumul lor. Deci adăpostul abia găsit se dovedea nesigur… Cu toate acestea, se hotărâră să nu-l părăsească înainte de a descoperi un altul mai bun. Fiul Bourului spuse:

— Aun şi Zur nu vor ieşi decât atunci când fiara va adormi în bârlogul său…

— Leul Stâncilor este prea greoi ca să se caţere pe trunchiuri… Pretutindeni în jur se găsesc copaci şi desişuri în care ne putem ascunde.

Nu le era teamă c-ar fi putut fi surprinşi în timpul vânătorii: mirosul lui Aun era la fel de ascuţit ca al şacalilor, iar şiretenia lui Zur nu aţipea niciodată.

Timp de mai multe zile, viaţa lor nu fu tulburată de nimic. Călăuzit de instinctul rasei sale, Zur găsea rădăcini şi ciuperci, iar Aun aducea vânat proaspăt şi vreascuri pentru focul pe care îl aprindeau pe stânci. Flăcările trimiteau până departe strălucirea lor roşcată, ce alunga

liliecii şi bufniţele, atrăgând în schimb nori de gâze.

Hrană se găsea din belşug; oamenii mâncau la adăpost de fiarele care îi pândeau de jos, fără să le pese de vulturii ce zburau deasupra capetelor lor.

De mai multe ori pe zi, Zur cobora în adâncul peşterii ca să pândească vizuina fiarei. Leul nu mai dădea semne de mânie şi nici măcar de nelinişte sau nerăbdare. Mirosul tânărului războinic îi devenise familiar şi nu-i mai tulbura tihna. Se întâmpla ca, atunci când nu-i era somn, să-şi părăsească uneori culcuşul şi să vină la crăpătura din peretele stâncii unde, ridicat pe labele din spate, se străduia să desluşească cu ochii săi de jeratic statura şi chipul omului cufundat în umbră.

După ce se scurse o vreme, Fiul Pământului îi spuse:

— Aun şi Zur nu sunt duşmanii Leului Stâncilor!

Glasul omenesc îl surprinse pe stăpânul peşterii, care scoase un răget scurt şi, cu o lovitură de labă, zgârie bazaltul peretelui.

— Leul Stâncilor este mai puternic decât Zur, reluă războinicul… Însă Zur este şiret… Dacă Leul Stâncilor, Fiul Pământului şi Fiul Bourului ar face legământ, nicio pradă nu le-ar mai putea scăpa.

El vorbea astfel fără un gând anume şi fără speranţa că fiara l-ar înţelege; vorbea îndemnat de amintiri vechi, ce continuau să trăiască în străfundurile minţii sale şi care îi spuneau că oamenii fără umeri trăiseră alături de animale de pradă cu care se amestecaseră în timpul vânătorilor. Chiar şi dintre ulhamrii, Naoh, Fiul Leopardului, făcuse odinioară legământ cu mamuţii. Coborâtor dintr-un neam ce se stingea de mai multe generaţii, Zur se pierdea adeseori în gânduri ciudate. El păstra mai multe amintiri decât ulhamrul, iar în zilele când se odihnea acestea îi dădeau târcoale ca un stol de vulturi flămânzi.

Era însă pentru prima oară în viaţa lui că trăia în apropierea unui animal de temut. Oriunde s-ar fi aflat – în pădure, în stepă sau în munţi – fiarele se dovediseră neîmblânzite şi ameninţătoare. Iar ori de câte ori Zur vrusese să-l imite pe Naoh, Aun şi ceilalţi îl făcuseră să se

lepede de gândul acela. Nici chiar Naoh nu încercase să trăiască în vecinătatea mamuţilor. Devenit conducător al hoardei, el dăduse uitării călătoria făcută cu Nam şi Gaw. Singura lui grijă era acum să-i călăuzească pe ulhamri către ţinuturi bogate în vânat… Hoarda era numeroasă şi necruţătoare, atunci când vâna, iar mâncătorii de iarbă i se fereau din cale. Toate făpturile cu blană învăţaseră în scurt timp să se teamă şi să rămână la o distanţă mare de om, astfel încât numai şiretenia şi cursele pe care ulhamrii se pricepeau să le întindă făceau ca hăituiala să le fie norocoasă…

De unde se afla, Zur ar fi putut atinge cu mâna botul Leului Stâncilor. Pentru aceasta, ar fi fost de-ajuns să se aplece puţin prin spărtură şi să întindă braţul. Deşi îl făcea să se înfioare, gândul acela nu înceta o clipă să-l îmboldească. Apoi trecură zile şi între ei se stabili o obişnuinţă – cea care apropie făpturile pământului, făcându-le să-şi uite vrajba. Omul şi leul se vedeau, se adulmecau, fără ca unul să fie vânător iar celălalt pradă. Pieptul lat, capul masiv, flăcările care jucau în ochii animalului nu-l mai făceau pe Zur să tresară, iar simţurile lui agere îi spuneau că nici el nu mai era un străin pentru uriaşa fiară.

Vara era aproape. O arşiţă cumplită pârjolea pământul. Arzând stepele lipsite de apă, ea înzecea viaţa din păduri, din junglele şi savanele umede, iar verdele ierbii acoperea malurile fluviului. Viermii, păianjenii, mişunau în toate cutele frunzelor; cărnurile vâscoase ale moluştelor se îngrămădeau, tot mai numeroase, în scobiturile malurilor; dinspre ţinuturile secetoase începuseră să sosească turmele mâncătorilor de iarbă. Cu toate că simţeau apropierea unei fiare mai puternice decât ei, tigrii şi leii porneau la hăituială, cutezători şi înfometaţi, ajungând până lângă peştera oamenilor. Acum, Aun şi Zur nu mai ieşeau decât după ce se lumina de ziuă şi nu întârziau niciodată după apusul soarelui. Curând, descoperiră că un leu negru şi două leoaice puseseră stăpânire pe partea dinspre apus a junglei, iar un tigru şi o tigroaică vânau pe

pajiştea unde râul şi fluviul îşi întâlneau apele. Până la vizuina fiarelor era un drum de doar o treime de zi, iar până la junglă şi mai puţin.

Uneori, la căderea nopţii, puteau auzi din ce în ce mai aproape răcnetul leului sau miorlăitul tigrului, la care fiara peşterilor răspundea, după toane, prin răgete care bubuiau ca tunetul.

În acele clipe, Aun şi Zur se simţeau îndemnaţi să părăsească cât mai repede adăpostul lor. Când se iveau zorile, uitau însă vecinătatea primejdioasă a mâncătorilor de carne. Belşugul de pradă făcea vânătoarea uşoară, iar fiarele nopţii se retrăgeau în bârlogurile lor cu mult înainte de răsărit, îmbuibate de carne şi sânge.

Gândindu-se la toate acestea, wahul spunea:

— Mai departe sunt alţi tigri şi alţi lei… şi alte fiare roşii. Vor mai găsi Aun şi Zur o peşteră la fel de bună ca aceasta?

Fiul Bourului nu-i răspundea niciodată. Sufletul lui, mai hoinar decât cel al lui Zur, era mistuit de o curiozitate nelămurită, care-l îndemna mereu către ţinuturi noi şi creştea înăuntrul lui fără ca el s-o ştie, pentru ca să răbufnească brusc, într-o pornire căreia trebuia să i se supună. Uneori, dimineaţa, cobora până la malul fluviului ca să privească stâncile unde dormeau leii, iar în piept i se aprindea dorinţa să-i nimicească, astfel ca nimic să nu-i mai stea în cale. Voia să meargă dincolo de aceste ţinuturi, să găsească alte locuri de hăituială, alte făpturi ale pământului… Alteori urca în susul râului până ce ajungea la mai puţin de o aruncătură de piatră de vizuina leilor. Nu o singură dată trecuse pe celălalt mal, sărind din stâncă-n stâncă sau înotând. Atunci, gândul călătoriei îl înflăcăra iarăşi, iar pădurea albastră ce îi închidea zarea i se părea şi mai ademenitoare. Când se înapoia însă, neliniştea îl cuprindea din nou, întunecându-i privirea.

În lipsa lui, Zur usca la soare fâşii de carne şi rădăcini. Wahul ştia că pentru a fi stăpâni pe mişcările şi pe odihna lor, trebuiau să aibă un prisos de hrană. La răstimpuri mai lungi sau mai scurte, se ducea până la fisură, iar dacă se

întâmpla să-l găsească treaz pe mâncătorul de carne, continua să-l obişnuiască cu glasul său.

Într-o după-amiază, când umbrele stâncilor începuseră să se aştearnă peste malul râului, Aun întârzia să se întoarcă din hăituială. Cuprins de nelinişte, Zur coborî de pe stânci folosindu-se de vrejurile din liane împletite; se îndreptă întâi către râu, însă o cireadă de bivoli îi tăie drumul. Zur ştia de multă vreme că mâncătorii de iarbă, odată stârniţi, puteau deveni primejdioşi. De aceea făcu un ocol mare către apus şi, tocmai când se pregătea s-o ia din nou spre miazăzi, un rinocer ţâşni din ierburile înalte. Fiul Pământului se făcu nevăzut sub coroana unui banian, însă animalul greoi îl urmări şi acolo. Atunci wahul se căţără pe o colină, ocoli o mlaştină destul de întinsă şi se rătăci în hăţiş, iar când reuşi să iasă pricepu înfricoşat că se afla în faţa lanţului muntos, însă de cealaltă parte a lui – acolo unde era bârlogul fiarei celei mari.

Rinocerul dispăruse. Zur cercetă atent cu privirea ţinutul unde nici el, nici Aun nu se aventuraseră vreodată. De partea aceasta, stâncile erau mai abrupte şi mai ferestruite de vânturi şi ploi decât înspre fluviu. Doi şoimi pluteau în văzduh aproape fără să mişte din aripi, îndreptându-se spre norii albi. Deşi se apropia înserarea, lumina continua să-şi reverse strălucirea peste stânci şi ierburi. Aşezat pe pământ, la umbră, wahul încercă să găsească vizuina Leului Uriaş. După cum credea el, bârlogul trebuia să fie într-una din marile găuri negre în care lumina dispărea ca-ntr-un gâtlej întunecat. Spre stânga, în spatele unui şir de trestii, se întindea mlaştina; la dreapta, începea un povârniş presărat cu o mulţime de dâmburi, iar mai încolo, spre lanţul stâncos, se înşiruiau crestele ascuţite, împungând văzduhul aidoma unor colţi… Leul nu se zărea nicăieri. Dormea poate, aşteptând vremea pândei şi a hăituielii, când bezna se va umple de răgete şi tropot, când mirosul fricii va urca până la cer.

Deodată, Zur tresări. La marginea zării, pe cea mai înaltă dintre coline se ivise o fiară. Nu era un leu galben, ca aceia care le atacaseră adăpostul de liane, ci un leu

negru, dintr-un neam necunoscut. Iarba de sub copacul lângă care Zur îşi căutase adăpost era mică; leul văzuse omul.

Lipit de pământ, wahul nu cuteza să se clintească. El nu avea nici forţa, nici cutezanţa lui Aun: harponul lui n-ar fi putut străpunge destul de adânc pieptul animalului, iar ghioaga sa era mânuită de braţe prea slabe ca să poată zdrobi coastele şi rupe labele leului. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să fugă – copacul sub care se afla era prea scund ca să-i ofere adăpost. Ceva mai departe se zărea un prag de piatră din care o brână foarte îngustă pornea către stânci.

Îşi adună puterile şi se avântă într-acolo, în timp ce leul, cu un răget de furie, începu să coboare colina. Când Zur atinse scursura de lavă, iar leul nu-l mai putea vedea, profită de răgazul acela şi, fără să-şi încetinească goana, cercetă cu privirea stâncile şi găurile din ele…

Parcursese mai mult de o treime din drumul spre piscuri. Când se opri şi se întoarse, poteca din spatele lui era pustie; leul părea să se fi răzgândit sau, atras poate de altceva, urmărea noua pradă. Cu speranţa că aşa stăteau lucrurile, Zur se îndreptă către peretele stâncii. Dar nici nu făcuse primul pas, că un răcnet scurt îl cutremură până în străfundul măruntaielor. Recunoscu animalul negru. Sosea în salturi mari, mai înverşunat decât leii galbeni. Zur auzea crescând în spatele lui gâfâitul, scrâşnetul ghearelor pe piatră… Era prea târziu ca să mai poată ajunge la adăpost. Numai câteva sărituri şi oasele lui aveau să trosnească între fălcile leului…

Deodată, privirile fugarului fură atrase de trei ieşituri ale stâncii. Aveau o formă curioasă şi erau astfel aşezate încât păreau nişte crengi rupte, însă îi dădeau putinţa să se caţere pe o a patra ieşitură, de unde s-ar fi putut urca pe creasta scursurii de lavă.

Zur sări, atinse prima ieşitură, se ridică pe cea de-a doua sprijinindu-se în mâini, apoi urmă a treia şi în cele din urmă ultima, după care atinse creasta… Leul ajunsese chiar sub el, dar săritura lui, deşi uriaşă, fu în gol. Căzu la

pământ, îşi reînnoi încercarea încă o dată, apoi, cu un răget mânios, renunţă. Botul îi rămase însă întors spre Zur, iar în ochii lui licărea un amestec de furie şi uimire…

Fiul Pământului se întrebă dacă era mai bine să rămână pe creastă, ori să coboare pe partea cealaltă a scursurii de lavă. Căile pe care l-ar fi putut ajunge fiara erau două: dinspre câmpie sau pe lângă şirul de stânci. Atâta timp cât leul rămase neclintit, Zur stătu în cumpănă. De îndată ce-l văzu însă că începe să dea târcoale, se hotărî să fugă şi, coborând panta, se avântă către apus. Cerceta neîncetat stâncile cu privirea, sperând că va găsi un adăpost: în mintea sa înfierbântată vedea deja peştera şi silueta Leului Uriaş… Dar, ca şi altă dată, fiara nu se zărea nicăieri; poate că stătea la pândă, răbdătoare şi nemişcată, după cum tot atât de bine se putea ca el, Zur, să nu fi găsit calea cea bună… Toate aceste gânduri i se învârtejeau în spatele frunţii fără ca wahul să se poată opri asupra vreunuia anume. Nevoia grabnică de adăpost îi stăpânea toate simţurile şi, aproape fără voie, se apropia de stânci…

Nu-l mai despărţeau de ele decât câţiva paşi, când îşi dădu seama că urmărirea reîncepuse. Leul negru făcuse un ocol, văzuse omul şi se apropia cu salturi ce lăsau urme adânci în iarba înaltă. Printre stânci nu se desluşea nicio cale potrivită, iar Zur gonea la întâmplare, mânat doar de spaima prăzii urmărite…

Din nou zidul de piatră fu aproape şi din nou gâfâitul răsună în urma omului, amestecat cu foşnetul ierburilor şi clămpănitul fălcilor.

Zur se opri. În pieptul lui, inima făcea salturi asemenea leului din stepă, iar prin faţa ochilor lărgiţi de groază alergau învălmăşindu-se imagini de mult uitate. Şi toate erau viaţa, viaţa pe care trupul său tânăr o iubea atât de mult şi care acum era primejduită. Viaţa era acolo cu el, şi tot acolo era moartea, purtată de colţii şi ghearele ascuţite ce-l hăituiau fără cruţare. Fiul Pământului se simţi la fel de slab ca ibisul ajuns în puterea vulturului. Nu mai avea arme… Nu-i mai rămăseseră decât braţele sale nevolnice.

Clipele treceau, mai lungi decât zilele. Zur chibzuia:

acolo, leul negru; aici, vizuina în care îşi are culcuşul Leul Uriaş. Cu salturi disperate, wahul gonea cu iuţeala vântului. Ştia că va pieri, însă voia să ajungă în peştera celuilalt, lângă adăpostul lor… Se afundă în gaura de bazalt căscată ca un bot, asemenea unei păsări în gâtlejul şarpelui.

Două răgete răsunară deodată. În lumina roşie a apusului, urmăritorul îşi înălţase statura neagră; din adâncul bârlogului creştea un trup enorm, care părea să nu se mai sfârşească. Două sărituri, ghearele repezindu-se să sfâşie, trosnetul fălcilor. Atât. Dat peste cap, leul negru se rostogolise şi, învins, se târa, fugea, cu pântecele deschis, în timp ce viaţa i se risipea printre ierburi…

Nemişcat, cu capul ridicat semeţ, celălalt îi privea goana, apoi trimise către apus răsunetul glasului său tunător.

Zur abia dacă văzuse lupta. Cu faţa la pământ, cu palmele lipite de piatră, rămăsese nemişcat şi tăcut. Până şi groaza i se istovise: în faţa Leului Uriaş dispăreau deopotrivă teama şi speranţa. Wahul se împăcase cu gândul celor ce vor urma, aşa cum se împăcase cu gândul sfârşitului odinioară, când colţii machairodusului i se înfipseseră în piept.

O singură dată mai mârâi uriaşul, apoi, cu paşi apăsaţi, lingându-şi o zgârietură făcută de colţii potrivnicului, se întoarse agale în peştera unde, încremenit, omul aştepta. Leul îl adulmecă, apoi îşi puse o labă grea pe spatele lui. Ştia că poate sfâşia carnea aceea tremurătoare, dar n-o făcu. Răsuflarea îi devenea tot mai liniştită şi Zur pricepu că leul recunoscuse mirosul trupului său, mirosul care se strecura în fiecare zi prin spărtura din perete. Şi atunci nădejdea începu să-i reînvie, sângele îi purtă prin vine vechile şi neobositele dorinţe. Privi în sus, spre botul monstruos şi, amintindu-şi că fiara îi ascultase adeseori glasul, murmură:

— Sub ghearele Leului Stâncilor, Zur este asemenea unei antilope.

O clipă, răsuflarea fiarei se iuţi, apoi leul îşi retrase încet

laba. Wahul simţea, era încredinţat acum că va trăi. Dacă fiara nu-l sfâşiase pe loc, atunci nu-l va sfâşia niciodată. Zur nu mai era o pradă. Şi nici nu va mai fi. El şi Leul Stâncilor făcuseră un legământ.

Leul Uriaş continua să asculte glasul omenesc, ca şi cum ar fi înţeles că vorbele acelea domoale, şoptite, erau pentru el. Ghemuit, cu labele strânse sub el, stătea înaintea Fiului Pământului, adulmecându-l din când în când pentru a-i cunoaşte mai bine mirosul; uneori îl atingea cu laba ţinându-şi ghearele ascunse, aşa cum făcea odinioară atunci când se juca cu cei născuţi în aceeaşi zi cu el.

Purtate de nori dinspre răsărit, umbrele serii umpluseră peştera cu o cenuşă violetă; primele stele începeau să sclipească, iar adierile nopţii rătăceau deja printre pereţii stâncoşi…

Atunci Leul Uriaş se ridică. În ochii lui se aprinse jarul nepotolit al vânătorului, iar nările începură să-i freamăte, adulmecând văzduhul. Zur înţelese că pentru el venise încă o dată clipa când i se hotăra viaţa sau moartea. Dacă fiara îl va lua drept pradă, Fiul Pământului n-avea să-l mai vadă vreodată pe Aun. De câteva ori, trupul uriaş se depărtă, apoi reveni lângă om şi, de fiecare dată, focurile verzi din pupilele fiarei se fixară pe firava siluetă verticală… În cele din urmă, cu un sunet în care mârâitul se amesteca cu răgetul, leul părăsi peştera şi se pierdu în noapte.

„Leul Stâncilor a făcut legământ cu Zur“, îşi spuse războinicul, apoi se apropie de crăpătura din perete şi strigă cu voce răsunătoare:

— Aun!

Câteva clipe mai târziu, răsunară paşii ulhamrului şi o ramură aprinsă îşi răspândi lucirile roşii. Fiul Bourului îl zări pe Zur şi scoase un strigăt de spaimă:

— Tigrul mâncătorilor de oameni o să-l sfâşie pe Zur!

— Nu! răspunse wahul, apoi povesti cum fusese urmărit de leul negru şi cum ajunsese în peşteră. Uimit, Aun ascultă întâmplarea aceea cumplită şi minunată, mai surprinzătoare decât a lui Naoh şi a conducătorului

mamuţilor. Sufletul său hoinar, însetat de necunoscut, se umplu de mândrie. Spuse:

— Aun şi Zur sunt acum la fel de iscusiţi ca Naoh. Apoi, neliniştea îi reveni: Zur nu poate rămâne mult timp în peşteră. Voi porni în întâmpinarea lui.

Cei doi oameni se întâlniră la poalele lanţului stâncos şi după ce ajunseră în peştera lor şi aprinseră focul, se bucurară de tihna deplină pe care le-o dădea siguranţa, în clipele când în fiecare hăţiş al junglei se înteţea pânda, când mâncătorii de iarbă fugeau căutând cu disperare un adăpost printre desişuri, ori mureau sub ghearele fiarelor.

TIGRUL ŞI FLACĂRA

Aun şi Zur se duceau adeseori la crăpătura din stâncă, iar când Leul Uriaş nu dormea se arătau şi îi vorbeau.

La început, prezenţa lui Aun trezi neliniştea animalului; din pieptul lui lat porni un miorlăit neîncrezător sau, poate, mânios. Pe urmă, leul se obişnui să amestece cele două mirosuri. Dacă venea uneori, la rându-i în faţa crăpăturii, era numai pentru că în mintea lui de fiară nemiloasă simţea şi el apăsarea singurătăţii.

Într-o seară, Aun zise:

— Este vremea să reînnoim legământul… Aun şi Zur vor merge la peşteră, într-o zi când stăpânul ei va fi sătul, după o vânătoare bogată.

Zur se învoi, deşi era mai puţin grăbit decât ulhamrul să-şi pună viaţa în cumpănă. Legământul fusese făptuirea lui – şi se gândea la asta cu plăcere, spunându-şi că pentru ei n-ar mai fi dăinuit nicio primejdie dacă s-ar fi putut încredinţa că Leul Stâncilor nu le era duşman.

Într-o dimineaţă văzură în peşteră trupul unei antilope mari. O pulpă fusese de ajuns ca să sature fiara, ce dormea adânc, obosită de urmărirea prăzii şi îndestulată de carne.

— Vom merge să-l vedem când se va trezi, spuse Aun… Două nopţi de acum înainte nu-i va mai trebui pradă.

Gândul acesta îl urmări toată ziua, fie că rătăcea de-a lungul fluviului, fie că se odihnea la umbra stâncilor. Arşiţa pârjolea pământurile uscate şi înmulţea viaţa din ţinuturile umede. Rareori se mai zăreau pe câmpie siluete fugare, care dispăreau repede. Vulturii şi şoimii se ascundeau, cocorii şi bâtlanii rămâneau nevăzuţi – până-n zare totul părea pustiu. Departe, pe fluviu, un hipopotam se scufunda în valuri, iar un crocodil toropit de căldură se lăsa dus de apele galbene.

Către amiază, Aun şi Zur aţipiră puţin, pe urmă, lenevind pe stânci, se lăsară purtaţi de visare.

Piatra, fierbinte la început, începuse să se răcească pe măsură ce umbra creştea şi, în scurtă vreme, se porniră adierile răcoroase ale serii. În oameni se năşteau nenumărate simţiri cărora nu ştiau să le dea glas: dorinţa de viaţă, plăcerea pe care le-o aducea îndestularea, tristeţea gândului că hoarda se afla departe, amintirea drumului lor spre tărâmuri necunoscute, muntele şi fluviul subteran, câmpiile şi pădurile bogate în vânat pe care le găsiseră…

Când închidea ochii, Aun revedea dholeii, hienele şi lupii pândind în faţa focului, fiara roşie doborând rinocerul şi pe el însuşi omorând fiara roşie. Şi, ca şi atunci, inima începea să-i bată cu putere. Ulhamrul retrăia trecutul, iar dorinţa de a învinge făcea să i se încordeze muşchii la fel ca în clipele când leii dădeau târcoale împletiturii de liane, strămoşii mamuţilor zdrobeau pământul sau când pitonul înghiţea antilopa…

Aceleaşi amintiri se cuibăreau şi sub fruntea lui Zur. În mintea omului fără umeri ele căpătau însă alte înţelesuri; lui îi plăcea să se gândească mai ales la Leul Uriaş. Iar gândul i se întâlnea cu dorinţa lui Aun, care aştepta cu nerăbdare lăsarea serii.

Când soarele se făcu roşu, oamenii coborâră în adâncul peşterii. Leul nu dormea. Întins pe burtă, sfâşia pe îndelete antilopa vânată cu o noapte înainte.

— Să mergem la el! zise Aun.

Fiul Pământului încuviinţă în tăcere. Curajul lui se trezea mai greu, însă, odată aţâţat, wahul îşi risca pielea cu tot atâta hotărâre ca ulhamrul.

Se căţărară pe stânci, apoi coborâră la poalele lanţului stâncos.

Cirezile îşi terminaseră adăpatul şi îşi căutau acum un adăpost. Papagalii umpleau văzduhul cu ţipete ascuţite, un gibon se căţăra pe trunchiul unui palmier, dispărând în frunziş.

Când, după ce ocoliră stâncile, Aun şi Zur ajunseră lângă intrarea vizuinii, apusul era aproape.

— Eu voi merge primul, rosti Aun. Aşa era obiceiul său:

pieptu-i să fie înaintea lui Zur şi să înfrunte cel dintâi pericolele. Însă de această dată Zur se împotrivi.

— Leul Stâncilor mă cunoaşte mai bine. De aceea trebuie să fiu, la început, între Aun şi leu.

Între cei doi, nu era loc pentru mândrie. Fiecare asculta vorbele celuilalt ca şi cum ar fi fost ale sale. Aun înţelese că Zur avea dreptate.

— Du-te, îi spuse ulhamrul.

Apucase cu dreapta ghioaga, iar în stânga ţinea cel mai zdravăn dintre harpoanele sale. În clipa aceea el îşi dădea seama, mai mult chiar decât Fiul Pământului, de primejdia ce-i ameninţa. Se priviră. Deasupra lor, pe creasta stâncii, un vultur îşi azvârlea în văzduh strigătul său de luptă…

Zur înaintă puţin câte puţin, până când trupul i se profilă în gura peşterii, apoi dispăru în întuneric. Brusc, se pomeni faţă-n faţă cu fiara. Leul Uriaş se opri din sfâşiatul cărnii, iar flăcările verzi ale ochilor lui îmbrăcară trupul firav al omului fără umeri. Nemişcat, acesta murmură:

— Oamenii vin să reînnoiască legământul. Curând va sosi anotimpul ploilor, când prada va fi mai rară şi mai greu de prins. Atunci Leul Stâncilor va avea de partea lui şiretenia lui Aun şi Zur.

Fiara închise pe jumătate pleoapele, apoi le redeschise şi, ridicându-se, se apropie încet, plină de forţa-i nepăsătoare. Capul său atinse umărul omului, iar Zur îşi trecu degetele prin coama aspră.

Wahul reînnoi gestul, îl repetă de mai multe ori, apoi cuteză chiar să scarpine fiara în lungul spinării. Iar ea rămase lângă om, nemişcată, răsuflând domol.

Zur încă mai ezita să-l strige pe ulhamr, când silueta acestuia apăru la intrarea peşterii. Aun păşi înăuntru. Îşi înălţă trupul cu mândrie: braţele sale cu muşchii încordaţi erau gata să arunce harponul sau să rotească ghioaga. Leul Uriaş îşi opri răsuflarea, încreţindu-şi botul şi colţii îi sclipiră albi, cumpliţi… Pe capul lui pielea se adunase în cute mari, ochii aruncau fulgere, iar coada biciuia văzduhul cu şuiere ameninţătoare.

— Şi Aun va face legământ cu Leul Stâncilor, rosti omul

fără umeri. Aun şi Zur trăiesc laolaltă în peştera de sus…

Fiara făcu prima săritură; ulhamrul era gata să-şi rotească ghioaga pentru a izbi, însă Zur păşi între el şi leu. Lucirea mâniei din ochii verzi se stinse, iar răsuflarea i se domoli: înţelegerea cu oamenii era acum deplină.

În zilele care urmară, Aun şi Zur se reîntoarseră de mai multe ori în peştera leului. Uriaşul se obişnuise cu ei şi chiar dorea să-i vadă aproape. Singurătatea nu-i mai plăcea. Era tânăr şi până în toamna dinainte trăise într-o vizuină de pe malul unui lac: el, leoaica şi puii care abia începuseră să vâneze. Într-o noapte, lacul se ridicase dintr-o dată, iar apele lui se repeziseră mugind peste hăţişuri. Furtuna smulgea, şi ducea cu ea palmierii; un torent înecase leoaica şi puii, iar el, leul, fusese târât de apele dezlănţuite, laolaltă cu arborii rupţi, şi aruncat pe o limbă de pământ…

Un anotimp întreg, vechea vizuină rămăsese sub ape… Fiara încercase s-o regăsească, răbdătoare şi încăpăţânată; chiar şi sub bătaia nemiloasă a ploilor reci de toamnă, răcnetele lui nu conteniseră; continua să-i caute pe ai lui, călăuzit de amintiri încă vii, ce-i tulburau somnul… Şi astfel se scurseseră zile după zile, iar Leul Uriaş dăduse de stâncile în care îşi găsise un adăpost. O tristeţe nelămurită continua însă să-i însoţească fiece clipă. Dimineaţa, când se trezea, mirosea vizuina, căutând ceva fără să ştie ce; când se întorcea de la hăituială cu prada în fălci, privea în jur după cei care odinioară o sfâşiau alături de el. Cu timpul, amintirile se înceţoşaseră, apoi se risipiseră şi fiara se deprinsese să nu mai simtă alt miros amestecându-se cu cel al trupului său.

Într-o seară, Aun şi Zur îl însoţiră la vânătoare. Intrară toţi trei în jungla pe care luna, aflată la jumătatea drumului pe cer, o scălda într-o lumină gălbuie. Mirosul fiarei trezi toţi mâncătorii de iarbă aflaţi în culcuşurile lor şi îi goni spre alte adăposturi din adâncurile pădurii sau în înaltul copacilor. Cei care trăiau în cirezi îşi dădură de veste pe căi misterioase, numai de ei ştiute. Căci, în mijlocul vieţii nesfârşite, leul peşterilor era ca într-un

deşert. Cu o lovitură de labă sfâşia măgarul, antilopa saiga, mistreţul sau căprioara; dintr-o săritură trântea la pământ calul şi chiar bivolul; toţi aceştia se dovedeau însă foarte pricepuţi atunci când era vorba să dispară în desişul pădurii ori să ţâşnească în goană... Şi astfel, nu o dată, revărsatul zorilor îl găsise pe vânător întorcându-se la bârlogul lui fără pradă, obosit şi înfometat.

Nici în noaptea aceea nu izbutea să prindă vreun cerb axis sau o antilopă. Izul său aspru, pătrunzător, amestecat cu mirosul oamenilor, îndepărtase din preajma lor orice vânat.

În cele din urmă se aşezară la pândă în locul unde jungla se întâlnea cu mlaştina. Aici văzduhul era plin de mirosul florilor, amestecat cu izul de mosc şi de ierburi putrezite. Oamenii se despărţiră, căutându-şi fiecare alt ascunziş: unul printre trestii, celălalt într-un crâng de bambuşi. Însă toată prada dispăruse. Numai broaştele continuau să umple noaptea de orăcăituri. Undeva, departe, răsună ropotul unei turme care fugea. O bufniţă îşi schimbă locul dintr-un copac în altul, zburând fără zgomot. Pe urmă se ivi un mistreţ, ce scurma pământul cu colţii lui încovoiaţi...

Era o făptură îndesată, cu ceafa groasă şi picioarele subţiri; înainta încet, pufnind sau grohăind din când în când. Îşi cunoştea puterea, iar în adâncul minţii sale greoaie sălăşluia o cutezanţă oarbă, care-l apăra aidoma perilor cenuşii, aspri şi zbârliţi ce-i acopereau spinarea. Leoparzii se fereau din calea lui, iar el dispreţuia hienele şi punea pe fugă lupii şi dholeii; rănit sau întărâtat, ar fi fost în stare să înfrunte până şi leul. Fiindcă izbutise să-i învingă pe toţi cei care îl atacaseră, devenise netemător până la nesăbuinţă.

Ajuns lângă trestiile printre care se ascunsese Zur, mistreţul se opri şi adulmecă. Mirosul îi spuse că acolo se afla un gibon sau un rhesus, făpturi slabe, din partea cărora nu-l pândea vreo primejdie. Se mulţumi să grohăie, apoi se îndreptă spre bambuşi. Atunci, pentru a-l abate către Leul Uriaş, Aun scoase strigătul său de luptă, pe care Zur îl repetă ca un ecou. Fiecare lucru necunoscut poate

ascunde o cursă – mistreţul ştia asta. Nici gibonul, nici rhesusul nu aveau astfel de glasuri. La cel de-al doilea strigăt, porni în goană spre locul unde stătea la pândă leul. Un trup uriaş ţâşni prin aer; mistreţul încercă să-şi înfigă colţii, însă furia şi înverşunarea îi fură zadarnice; fiara ce se prăbuşise peste el era mai grea decât un bivol. Mistreţul se poticni, cu pântecul sfâşiat de ghearele tăioase, iar grumazul îi trosni între fălcile leului. Şi, în timp ce şuvoiul roşu gâlgâia peste ierburile strivite, mistreţul mai grohăi o ultimă oară.

Când prada fu adusă în peşteră, Aun vru să ştie dacă legământul cu leul era deplin. Îşi luă securea şi tăie o ciozvârtă din mistreţ, iar fiara îl lăsă s-o facă. Oamenii ştiură atunci că puterea lor devenise tot atât de mare ca aceea a unei hoarde.

În zilele care urmară au vânat de mai multe ori împreună cu leul. Adeseori erau nevoiţi să pândească la mare distanţă de bârlogul fiarei, căci prada se ţinea cât mai departe de stăpânul stâncilor. Şi, de fiecare dată, Aun se bucura să calce pe pământul unor ţinuturi necunoscute. Într-o dimineaţă îi spuse lui Zur:

— Ar fi bine să cunoaştem şi alte locuri de hăituială. Curând va veni toamna şi multe cirezi vor părăsi aceste pajişti. Ar vrea Zur să vină cu mine dincolo de vizuina tigrilor?

Zur înţelese nerăbdarea ulhamrului şi, ca întotdeauna se învoi fără părere de rău să-l însoţească; deşi mai puţin rătăcitoare, firea lui era stăpânită de aceleaşi porniri care înfierbântau sângele lui Aun.

— Vom merge să vedem ţinuturile spre care coboară fluviul, răspunse wahul.

Îşi ascuţiră suliţele, afumară carne uscată, fripseră rădăcini şi porniră la drum atunci când soarele abia începuse să se ridice pe cer. Zur nu părăsea peştera fără o strângere de inimă. Acolo cunoscuse siguranţa şi belşugul, şi tot acolo făcuse legământ cu Leul Uriaş…

Până la mijlocul zilei continuară să înainteze nestânjeniţi. Vederea pătrunzătoare a lui Aun şi mirosul

lui, la fel de ascuţit ca al dholeilor, descopereau la timp orice primejdie; fiarele dormeau; numai ţânţarii şi muştele cu capul roşu bâzâiau prin văzduh, atrase de mirosul cărnii. În timpul popasurilor, oamenii se fereau să se aşeze în apropierea vreunui muşuroi de termite, căci făpturile acelea mărunte apăreau pe neaşteptate şi nu plecau decât după ce devorau totul.

Când nomazii ajunseră la vărsarea râului în fluviu, trecuse cu mult de amiază. Aun cunoştea un vad şi, după ce urcară pe malul celălalt, ulhamrul îl călăuzi pe Zur prin trecătoarea care ducea la locurile de hăituială ale tigrilor. Din clipa aceea, totul în jurul lor deveni de temut, căci dacă în timpul zilei leul nu-şi părăseşte bârlogul, în schimb, tigrul dă târcoale la orice vreme, iar vizuina şi-o alege după belşugul de pradă ori după toanele sale şi, de cele mai multe ori, în locuri pe care alte animale le-ar ocoli…

Pentru a cuprinde cât mai mult cu privirea, ulhamrul şi Fiul Pământului nu mergeau unul lângă altul. La început, liniştea mâncătorilor de iarbă îi încredinţă că primejdia era departe: nici saiga, nici antilopa n-ar fi păscut fără grijă dacă tigrul ar fi fost prin preajmă. Curând însă, pajiştile rămaseră pustii şi atunci teama şi înfrigurarea puseră stăpânire pe cei doi nomazi. Ţinutul în care pătrunseseră nu era nici pădure, nici câmpie: din loc în loc jungla se deschidea în luminişuri mari, se prefăcea în savană ori în bărăgan mlăştinos, pentru ca apoi să se adune iarăşi în crânguri de bambuşi şi de palmieri.

Cât vedeau cu ochii, ei erau singurele făpturi vii, astfel că Aun socoti nimerit să se abată către fluviul în ale cărui unde mişuna o viaţă bogată. Gavialii brăzdau apa dintre insule; cârduri de păsări se bălăceau în micile golfuri; pitonii adormiţi îşi uscau la soare pielea băloasă.

— Ne-am apropiat prea mult de tigri, rosti Zur cu glas scăzut.

Foarte atent, Aun continua să înainteze fără zgomot. Jungla, care până atunci se ţinuse departe de mal, le scotea acum în cale o plasă de liane şi mărăcini.

Fiul Pământului se opri şi spuse:

— Tigrii vin aici să bea apă din fluviu.

Îi arătă lui Aun o spărtură în desiş unde se vedeau nişte urme. Zur se aplecă şi le cercetă. În aer, izul acru al marilor prădători era foarte puternic. Omul fără umeri se cutremură, adunându-se parcă în el. I se părea că ceva din făptura fiarelor continua să fie acolo, împreună cu mirosul lor…

Neliniştit, Aun desprinse harponul din legătura care îl ţinea pe umăr.

În adâncul desişului se auzi un trosnet şi cei doi oameni încremeniră. Vremea fugii trecuse. Dacă fiarele erau acolo, nu le mai rămăsese altceva de făcut decât să lupte… Tufişurile rămaseră însă nemişcate, iar Aun, după ce adulmecă îndelung izurile aduse de vânt, spuse:

— Tigrii sunt încă departe!

Îşi reluă drumul, cu paşi iuţiţi de muşcătura spaimei. Nu după mult timp, desimea hăţişurilor de pe mal îi sili pe războinici să-şi schimbe drumul şi să se afunde între crângurile de bambuşi.

În cele din urmă ajunseră într-un luminiş unde păşteau câteva antilope. Cum apusul era aproape, căutară un loc potrivit pentru popasul de noapte. Cât cuprindeau cu ochii, nu se vedea nici măcar un colţ de stâncă, iar să încerce să ajungă pe o insulă – de asta nici nu putea fi vorba: poiana era înconjurată de junglă, iar seara ar fi venit înainte ca ei să fi izbutit să iasă iarăşi pe malul apei.

Zur descoperi câţiva bambuşi care crescuseră foarte aproape unul de altul. Trei dintre trunchiuri lăsau nişte deschideri atât de înguste încât nici măcar un om nu s-ar fi putut strecura înăuntru; doar două erau îndeajuns de largi pentru ca Aun şi Zur să poată intra pieziş, însă un leu sau un tigru n-ar fi putut pătrunde printre ele; ultimele două deschideri erau ceva mai late la rădăcină, dar în sus se îngustau; acestea trebuiau astupate cu liane sau crengi până la o înălţime egală cu de două ori statura lui Aun.

Nomazii smulseră bambuşi tineri şi tăiară liane din care se putea face o barieră trainică. Fiul Bourului le curăţi, iar

Zur, mai priceput, le împleti aşa cum învăţase de la strămoşii săi.

Când isprăviră soarele apusese, iar în poiană nu se mai vedea niciun mâncător de iarbă. Aprinseră focul, fripseră carne şi rădăcini, apoi le mâncară în tihnă. Gustau din plin bucuria de a trăi. Niciunul dintre animale, nici chiar cele mai şirete, n-ar fi ştiut să se adăpostească atât de bine şi atât de repede. După ce terminară de mâncat, mai rămaseră un timp în faţa adăpostului.

Luna se afla aproape de jumătatea drumului ei, iar câteva stele îşi revărsau lumina slabă peste copaci şi ierburi. Pierdut în gânduri, Zur se întreba cine erau oamenii ce aprindeau în fiecare seară focurile acelea din cer. Micimea lor îl umpleau de mirare: păreau nişte tăciuni gata să se stingă, pe câtă vreme soarele şi luna se asemănau cu focul pe care l-ar fi dat un morman uriaş de crengi. Dar dacă ardeau de atât de multă vreme, însemna că cineva hrănea acele focuri… Zur încerca să-i zărească pe oamenii aceia şi nu putea pricepe de ce rămâneau veşnic nevăzuţi… Alteori, se gândea la căldura pe care o dădea soarele: mai puternică atunci când el se afla în înaltul cerului decât spre seară, când focul lui creştea… Dar gândurile acestea îl oboseau repede pe Zur. Şi wahul le dădea uitării pentru o vreme, uneori chiar pentru totdeauna… În seara aceea însă, îşi aminti de norii ce se umpluseră de văpăi după plecarea soarelui. Spre apus erau mai multe flăcări decât dacă ar fi fost puse laolaltă focurile pe care ulhamrii le aprindeau în serile de iarnă… Iar toate adunate dădeau mai puţină lumină şi căldură decât soarele. Zur zăbovi o clipă asupra acestui gând, dar fu imediat înspăimântat de el. Nimeni dintre ulhamrii sau dintre oamenii fără umeri nu cugetase vreodată la asta… Rosti, aproape fără voie:

— Cine sunt oamenii care aprind focuri pe cer când soarele pleacă?

După ce se gândise un timp la tigri, Aun căzuse într-o toropeală plăcută, ce nu-l împiedica să desluşească, în mirosuri şi sunete, semnele care vestesc pericolele nopţii.

Întrebarea lui Zur îl dezmetici. La început nu o înţelese, dar nu se miră: Zur avea uneori judecăţi pe care ceilalţi oameni nu le puteau pătrunde.

Lăsându-şi capul pe spate, Aun se uită la stele:

— Zur vorbeşte de focurile cele mici de pe cer?

— Nu… Zur spune despre focurile cele mari, roşii, ce tocmai au murit. Sunt oare hoarde străine care le aprind? … Dacă-i aşa, atunci ele sunt mai numeroase decât ulhamrii, kzamii şi piticii roşii laolaltă.

Fruntea lui Aun se încreţi. Prin minte îi trecu gândul neliniştitor al unor făpturi ascunse undeva în înaltul cerului, însă gândul acela nu-i plăcu.

— Noaptea este cea care stinge flăcările soarelui, răspunse el cu tărie. Noaptea face ca focul nostru să strălucească mai puternic.

Răspunsul îl descumpăni pe Fiul Pământului; dar în vreme ce Aun goni din minte şi uită întrebarea care pentru el n-avea nicio însemnătate, Zur continuă să se gândească la ea.

Adierile reci ale nopţii începuseră să aducă freamătul făpturilor ce ieşeau din culcuşuri numai după apusul soarelui. Animalele treceau, furişându-se grăbite prin poiană. Unele se opriră să privească focul ale cărui străluciri deveneau din ce în ce mai puternice. Simţind izul cărnii fripte, câţiva dholei dădură târcoale, însă dispărură curând.

Deodată, Aun se ridică în picioare şi ascultă încordat, adulmecând mirosurile amestecate ce veneau dinspre junglă. Murmură:

— E timpul să intrăm în adăpost. Tigrul este aproape.

Se strecurară printre bambuşi. Dincolo de cercul de lumină, dintre mărăcini, se ivi un animal vărgat: la fel de puternic ca un leu, însă mai scund, mai lung şi mai mlădios. Ulhamrii se temeau de el mai mult decât de toate celelalte fiare, căci leul nu era la fel de viclean, machairodusul nu-şi avea locurile de hăituială de partea cealaltă a munţilor şi, din toată suflarea hoardei, singurii care întâlniseră leul peşterilor erau Naoh, Gun şi alţi doi

războinici bătrâni.

Tigrul mergea fără să se grăbească, iar unduirea trupului, dungile de beznă şi lumină de pe spinare, păreau o ameninţare mută. Vederea focului îl făcu să se oprească. Îşi ridică botul arătându-şi pieptul acoperit cu peri deşi, alb-gălbui; ochii îi străluceau ca nişte tăciuni. Era cel mai mare tigru pe care îl văzuseră vreodată Aun şi Zur. Cu toată neliniştea ce-i făcea inima să bată mai tare, Fiul Bourului simţea o însufleţire ciudată – îi plăceau fiarele, chiar atunci când îi erau vrăjmaşe. Strigă, semeţindu-se:

— Tigrul mâncătorilor de oameni este mai puternic decât el!

— Acesta este ca un leopard, pe lângă Leul Stâncilor, adăugă Zur.

Dar amândoi ştiau că tigrul era tot atât de temut ca şi fiara din peşteră, cu care făcuseră legământ.

După o scurtă şovăire, tigrul se apropie, păşind cu luare-aminte. Se temea de foc, căci îl cunoscuse pe pajiştea lovită de trăsnet şi fugise înspăimântat din faţa lui. Cel de acum semăna însă cu luminile care se aprind la sfârşitul nopţilor. Se apropiase atât de mult, încât începuse să-i simtă dogoarea; vedea strălucirea flăcărilor, auzea trosnete şi o răsuflare greoaie şi ciudată. Toate făceau să-i sporească neîncrederea. Se învârti în jurul focului, ţinându-se la distanţă, până când ajunse lângă crângul de bambuşi. Desluşi oamenii chiar în clipa în care le simţi mirosul... Scoase un răget prelung, pregătindu-se de vânătoare.

Fără să stea pe gânduri, Aun îi răspunse prin strigătul său de luptă. Nedumerit, tigrul tresări, se opri şi îşi privi potrivnicii. I se părură slabi. Izul lor i-l amintea pe al făpturilor temătoare, al prăzilor care nu ştiu decât să fugă. Trupurile lor nu erau mult mai mari decât ale lupilor, ori el luptase şi învinsese potrivnici de temut. Dar fiinţele acelea, deşi păreau fără apărare, îi erau necunoscute; iar tigrul învăţase, în atâtea hăituieli şi pânde, că primejdia venea din lucrurile pe care nu le deprinsese încă. Apoi mai era focul, făptura cu trup de lumină, aşezată între el şi pradă,

şi asta îl nelinişte a şi mai mult.
Se apropie de bambuşi cu multă precauţie, apoi le dădu ocol: nu-i trebuia decât o săritură pentru a-şi ajunge prada. Dar ştia că trunchiurile i-ar fi retezat avântul. Nu se opri decât în faţa împletiturii din crengi şi liane. Le împinse cu laba şi încercă să le smulgă pe cele mai subţiri, însă renunţă repede atunci când harponul lui Aun fu cât pe ce să-l lovească peste bot.

Se retrase mârâind, nehotărât. Atacul neaşteptat făcea ca animalele acelea noi să-i pară şi mai de neînţeles. Furia creştea în el şi, pufăind, se ghemui, pregătindu-se să sară. Ţâşni drept spre bariera de ramuri, dar o înţepătură în grumaz îl făcu să se rostogolească înapoi, cu un răget de durere. Înţelegând că nu va izbândi pe calea aceea, tigrul se aşeză în iarbă, cu botul pe labe şi rămase nemişcat… După o vreme i se făcu sete. Se ridică, scoase un răget prelung, iar după ce mai dădu de două ori ocol adăpostului, se îndepărtă. În desimea hăţişurilor rămăsese o spărtură prin care se putea trece spre râu. Aun şi Zur îl văzură dispărând prin ea.

— O să se întoarcă, spuse Zur… Şi va veni şi tigroaica…

În mintea pribegilor mai stărui o vreme gândul primejdiei – însă n-aducea nici spaima, nici grija pentru soarta lor. Adăpostul de bambuşi şi liane îi apărase şi avea s-o facă şi mai departe. Nici măcar n-avea rost să vegheze. Se întinseră pe pământ şi adormiră de-ndată.

PARTEA A TREIA

Către cea de-a treia parte a nopţii, Ann se trezi. Luna coborâse în spatele junglei dinspre apus, iar lumina ei vărsa valuri alburii peste ramurile copacilor. Poiana era cufundată într-un întuneric cenuşiu: lângă crângul de bambuşi, focul mocnea, gata să moară.

Războinicul nu desluşi la început decât desişuri nemişcate, deşi mirosul îi dădea de veste că fiara se afla pe-aproape. Apoi, din beznă, pe lângă un pâlc de palmieri, se desprinse o umbră ce se apropie neauzită, de parcă ar fi plutit. Aun înţelese că tigrul venea spre ei, împărţit între nelinişte şi mânie. Cutezanţa ce-l făcea pe ulhamr să se avânte în luptă împotriva mâncătorilor de carne creştea în el asemenea unui uragan năpustindu-se asupra apelor. Deşi îşi ştia potrivnicul mai puternic, iar gândul de a-l înfrunta îl făcea să se înfioare, dorinţa de a-şi încerca tăria braţului şi armele îl împingea înainte. Oare Naoh nu doborâse ursul cenuşiu şi tigroaica? Şi nu el, Aun, fusese cel care omorâse machairodusul, învingătorul rinocerului? O clipă, în minte i se învolbură o patimă oarbă, ce se stinse însă repede: simţurile sale încordate şi amintirea altor încleştări cu fiarele îl îndemnau să-şi cumpănească bine atacul. Ştia că nici Naoh, nici Fauhm n-ar fi primit să înfrunte tigrul dacă viaţa nu le-ar fi fost ameninţată. Zur, care întotdeauna vorbea cu înţelepciune mai multă decât l-ar fi îndreptăţit anii, l-ar fi sfătuit să fie cu luare-aminte. Trezit de foşnete, Fiul Pământului se ridicase într-un cot şi îl privea pregătindu-se de luptă.

— Tigrul nu a găsit pradă, spuse wahul.

— Dacă se va apropia, răspunse ulhamrul fremătând de mânie, Aun va arunca asupra lui harponul şi suliţa.

— E primejdios să stârnim tigrul. Furia lui e cu mult mai mare decât a leului!

— Şi dacă nu o să vrea să se depărteze de adăpost?

— Aun şi Zur au hrană pentru două zile.

— Dar nu şi apă! Iar tigroaica o să vină şi ea.

Zur nu-i răspunse. Se gândise şi el la asta. Ştia că atunci când urmăreau o pradă, fiarele tărcate obişnuiau să o pândească pe rând. Răspunsul lui veni după o clipă de şovăială:

— Tigrul este singur încă de la începutul zilei; înseamnă că tigroaica e departe, într-o altă hăituială.

Aun nu-l mai asculta însă. Se uita la fiara care ajunsese la o aruncătură de piatră de crângul bambuşilor. Îi vedea limpede smocurile de păr negru, aspru şi ţepos de pe bot, ochii ce ardeau în beznă. Ulhamrului nu-i plăcea strălucirea lor lacomă, iar pe Zur cruzimea din ei îl făcea să se cutremure. Când şi când, tigrul răgea de furie neputincioasă. Se apropie şi mai mult, apoi începu să se plimbe prin faţa adăpostului, ori să-i dea ocol cu o răbdare care-i făcea pe oameni să se înfioare. Părea să aştepte ca deschiderile dintre trunchiuri să se lărgească, iar împletiturile de liane să se desfacă. De câte ori venea spre adăpost, nomazii tresăreau, dar tigrul se dădea înapoi, tot mai dezamăgit. Sfârşi prin a se lungi la pământ, printre ierburile uscate. Continua să pândească şi căsca la răstimpuri, iar colţii îi luceau la lumina ultimelor pâlpâiri ale focului.

— Tot acolo va fi şi mâine, spuse Aun.

Zur nu-i răspunse. Îşi făcea de lucru cu două crenguţe de terebint, culese din grămada de lemne pregătite pentru foc. Despică una dintre ele, apoi o tăie, o mărunţi în aşchii pe care le adună la un loc.

— Zur nu trebuie să aprindă focul aici! spuse Fiul Bourului, privindu-l cu nedumerire.

— Nu bate vântul, pământul este gol, iar bambuşii tineri. Nu e nicio primejdie, îl încredinţă wahul lovind cu silexul în piatra de marcasită. Lui Zur nu-i trebuie un foc mare…

Aun nu mai spuse nimic. Continuă să se uite la wahul care încerca să aprindă capătul unei crengi de la flăcările ce se ridicau dintre aşchii. În scurtă vreme, ramura luă foc şi începu să răspândească o lumină vie. Atunci, aplecându-

se printr-una din deschizături, Fiul Pământului azvârli băţul aprins spre tigru… Flacăra zbură prin văzduh şi căzu printre ierburile uscate ca iasca, căci nu era încă vremea când negurile nopţii se prefac în rouă.

Tigrul sări brusc într-o parte, ferindu-se din calea focului zburător, care dispăru printre tulpinile înalte din spatele lui. Aun izbucni într-un hohot de râs nestăpânit. Atent, Zur continua să privească, întrebându-se dacă nu era nevoie să aprindă o nouă ramură.

În ierburi nu se vedea decât o scânteiere slabă, roşiatică. Tigrul se culcase la loc, reîncepându-şi pânda…

După o scurtă ezitare, Zur aprinse şi cea de-a doua creangă de terebint. Focul strălucea deja la capătul acesteia când, deodată, din ierburile aflate în spatele tigrului se ridică o lumină albă care crescu şi se întinse iute împrejur. Fiara ţâşni în picioare cu un răget furios şi se pregăti să se năpustească asupra adăpostului oamenilor. Atunci Zur azvârli creanga arzândă, care nimeri tigrul în piept. Înnebunită, fiara se răsuci, se tăvăli, apoi o luă la goană făcând salturi mari, în vreme ce văpăile îi călcau pe urme, înghiţind ierburi şi tufişuri. Într-o clipă, limbile de foc îi tăiară calea. Cu un scâncet în care furia făcea loc spaimei, mâncătorul de carne trecu printre flăcări şi dispăru în goană.

— Tigrul n-o să mai vină, rosti Zur. Nicio fiară nu se întoarce acolo unde a fost muşcată de foc.

Şiretenia wahului îl umplu de încântare pe Aun, iar râsul lui bubuitor răsună peste câmpie ca un strigăt de biruinţă.

— Zur este mai viclean decât Gun, cel cu oasele uscate! spuse el, strângând umărul Fiului Pământului.

Tigrul nu mai reveni, iar Aun şi Zur dormiră liniştiţi până ce se crăpă de ziuă. Deasupra luminişului pluteau aburi albăstrii, jungla era tăcută, văzduhul părea încremenit. Toate rămaseră astfel până la ivirea soarelui. Atunci, peste hăţişuri trecu un freamăt, iar de-a lungul fluviului viaţa începu să pulseze iarăşi. Fiul Bourului ieşi din adăpost şi scrută întinderile. Sub bolta limpede a dimineţii nu se simţea mirosul nici unui mâncător de

carne, iar turmele de axis care porniseră spre păşunile pline de rouă îi întăriră încrederea.

Întorcându-se către Zur, ulhamrul spuse:

— Ne continuăm drumul. Vom merge însă întâi spre apus, ca să nu întâlnim tigrul.

Porniră înainte să se fi luminat de-a binelea. Ceţurile începuseră să se destrame şi se ridicau încet, pentru a se pierde în adâncul palid al cerului, care treptat-treptat devenea albastru. La început rare, animalele deveniră tot mai numeroase, iar pentru nomazi fu un semn sigur că ieşiseră din ţinutul tigrului. Cu toate acestea, Aun continua să adulmece la răstimpuri văzduhul.

O boare fierbinte învăluia frunzişul; muştele cu cap roşu hărţuiau oamenii, iar razele soarelui, strecurate printre ramuri, le muşcau din carne, asemenea termitelor. Maimuţele se strâmbau la ei din copaci, iar papagalii se certau, umplând pădurea de larmă.

— Tunetul va bubui peste câmpie, spuse Fiul Pământului.

Aun se opri şi privi spre apus, unde începea o rarişte, dincolo de care se vedea o fâşie de cer fără niciun nor. Oamenii simţeau o nelinişte ciudată, pe care nimic nu o îndreptăţea, dar care plutea peste întinderi, nevăzută, strecurându-se în toţi şi în toate.

Aun şi Zur se îndreptară către fluviu, străbătând jungla. Amiaza se apropia, iar furtuna continua să fie doar o ameninţare mută, la marginea zării. Făcură popas şi mâncară fără plăcere carnea friptă în ajun, apoi se odihniră la umbra desişurilor. Când porniră mai departe, primii nori începuseră deja să se ivească spre apus. Albastrul cerului se acoperea cu un alb lăptos, se auzeau răgetele barasangilor şi mugetele grave ale bivolilor, iar cobrele se strecurau grăbite printre ierburi...

Câteva clipe, războinicii stătură la îndoială, întrebându-se dacă trebuiau sau nu să-şi continue drumul. Locul în care se aflau nu era potrivit pentru popas: crengile şi frunzişul arborilor se ridicau la prea mare înălţime, pământul era moale şi nu se vedea nicăieri vreun loc unde

să se poată adăposti de ploaia ce avea să se reverse peste pădure… Norii goneau peste creştetele copacilor, iar vântul învolbura frunzişul. Apoi, brusc, vântul se potoli şi se aşternu o linişte apăsătoare. Spre miazăzi, creştea un zid de fum negru, din ale cărui margini ţâşneau la răstimpuri fulgerări verzi. Pe urmă, pădurea fu străbătută de luciri palide. Când zidul de nori acoperi jumătate din cer şi începu să coboare spre răsărit, animalele fură cuprinse de o spaimă fără nume şi rămaseră încremenite. Nomazii nu văzură decât o căprioară care fugea căutându-şi adăpost… Toate făpturile pământului se temeau de apă –, cea care face seminţele să încolţească şi hrăneşte pădurea, dar care, odată dezlănţuită, nimiceşte copacul, iarba şi orice vieţuitoare cu pene sau blană.

Cei doi nomazi cunoşteau şi ei neliniştea acelor clipe de aşteptare. Şi, în timp ce Aun se gândea la un adăpost, Zur se uita tot mai des în sus, încredinţat că, dintr-o clipă într-alta, norii cei negri aveau să se năpustească asupră-le asemeni unor zimbri furioşi. Mugetele lor se şi auzeau. Depărtarea le făcea să pară profunde, ca răgetele unor lei ascunşi în spatele colinelor. Pe urmă copacii vuiră, iar luminile deveniră străfulgerări. Jungla se deschise în faţa nomazilor şi, curând, aceştia ajunseră la marginea unei mlaştini în care se vărsa un lac; nici urmă de adăpost în ceaţa ce-i înconjura de pretutindeni. Bubuitul tunetului se auzea tot mai des. Oamenii se opriră sub bolta de rădăcini a unui banian. Un leopard se furişă pe lângă ei şi dispăru, iar plânsetele ascuţite ale semnopitecilor se înteţiră. Brusc, şuvoaiele se prăvăliră peste ei, năucitoare. Mirosul fulgerelor, al ierburilor arse şi al făpturilor înfricoşate fu şters şi dus de răbufnirile vântului, de curgerea necurmată a ploii. Apele lacului crescură, umplând mlaştina, apoi începură să se reverse în pădure.

Cei doi războinici trebuiră să dea înapoi, însă din spatele lor soseau alte ape, al căror muget se pierdea în vuietul furtunii. Fugiră la întâmplare, hărţuiţi de torente. Abia scăpau de atacul unor valuri, că altele se năpusteau asupra lor, pe negândite. Aun gonea ca hăituit de fiare, iar Zur îl

urma, aplecat înainte, după obiceiul oamenilor fără umeri. Curând lăsară în urmă pădurea înecată de ape şi îşi continuară drumul spre răsărit, unde prăpădul nu ajunsese încă.

Traversară luminişuri, se strecurară printre bambuşi, palmieri şi liane, până când o mlaştină revărsată îi sili s-o ia către apus. Furtuna se potolea. Răbufnirile vântului păreau să-şi mai fi istovit furia, apele, înghiţite de pământ, începeau să scadă… Nomazii dădură peste albia unui şuvoi ce le tăia calea. Se opriră, încercând să-şi dea seama cât de adânc era şi dacă-l puteau trece. Deodată, fulgerul se abătu asupra unui pâlc de abanoşi, secerându-i, iar pe celălalt mal un corp prelung se ridică şi ţâşni într-o săritură enormă. Aun şi Zur recunoscură tigrul. După ce se învârti de câteva ori, înnebunită, fiara păru să se domolească, pe urmă se opri şi ochii ei sclipiră la vederea oamenilor…

Instinctul îl avertiză pe Aun că era acelaşi tigru care dăduse târcoale adăpostului lor. Apoi Zur îi arătă blana de pe piept, pârlită de flăcări. Deşi nelămurit, tigrul recunoscuse şi el făpturile verticale, care făcuseră ca focul, bariera de liane şi văpăile ce mistuiseră ierburile, să i se pară atât de neînţeles. Le reîntâlnea chiar în clipa când un alt foc lovise abanoşii. Cele două imagini se amestecară cu amintiri despre alte lucruri de temut, iar asta spori neliniştea fiarei.

Toţi trei rămaseră un timp nemişcaţi. Distanţa care îi separa pe oameni de fiară era prea mică pentru ca ei să poată fugi. Deja, Aun îşi desprinsese harponul, iar wahul se pregătea şi el de luptă.

Zur fu primul care lansă arma. Suliţa şuieră deasupra apei şi lovi tigrul lângă ochi. Fiara scoase un urlet, îşi luă avânt şi sări. Sângele o orbea şi, din pricina durerii şi a mâniei, săritura fu prea scurtă: tigrul se prăbuşi în torent, fu răsucit de ape, însă reuşi să se agaţe de mal. Aun se năpusti şi harponul lui izbi fiara în piept, chiar în scobitura umărului. Turbat de furie, tigrul se căţără pe mal şi se repezi asupra oamenilor. Şchiopăta însă, şi asta îi încetini

goana; cea de a doua suliţă a lui Zur i se înfipse în coaste, iar Fiul Bourului îl răni la ceafă... Apoi, cu ghioaga ridicată, Aun aşteptă. Primi atacul din faţă şi lovi în plin ţeasta fiarei, în timp ce wahul, dintr-o parte, căuta să-i zdrobească coastele. O gheară zgârie pieptul ulhamrului, dar acesta se feri iute şi izbi din nou, oprind tigrul pentru a doua oară. Înainte ca fiara să se poată dezmetici, ghioaga lui Aun lovi pentru a treia oară, cu atâta forţă încât tigrul rămase nemişcat, ca adormit. Fără să zăbovească, războinicii îl izbiră în coaste şi în labe, iar trupul uriaş se prăbuşi, cutremurat de ultimele tresăriri ale vieţii. Când Fiul Bourului îi crăpă unul din ochi fiara urlă pentru cea din urmă oară, apoi vârful suliţei lui Zur îi străpunse inima.

PĂDUREA OAMENILOR LEMURIENI

Pe urmă veniră zile mai bune. Războinicii înaintară cu îndrăzneală în ţinuturile în care fluviul se lăţea nespus de mult. În ei trăia bucuria învingătorilor, care, fără să-i îndemne să uite de primejdii, îi făcea încrezători în puterea braţelor şi dibăcia minţii lor. În ţinutul cel nou găseau cu uşurinţă locuri de popas şi adăposturi pentru noapte: în junglă şi pe malul apei, printre stânci sau în scobiturile bătrânilor copaci, în hăţişurile pline de mărăcini atât de mari, încât, după ce-şi croiau drum cu securea prin desişul lor, nu le rămânea decât să astupe tunelul prin care intraseră şi adăpostul era gata.

Un lac ivit în cale îi sili să se îndepărteze de fluviu şi, nu după mult timp, ajunseră la un munte. Nu era prea înalt şi nici foarte mare. Îl ocoliră şi, după încă o zi de mers, intrară într-o savană cu ierburi galbene, legănându-se în bătaia vântului. Dincolo de ţinutul foşnitor începea o pădure, iar spre răsărit se zărea un perete drept de stâncă din care ţâşneau două râuri gemene.

Aun şi Zur ajunseră la pădure chiar înainte de a se înnopta şi îşi găsiră adăpost în crăpătura unei stânci, a cărei intrare o baricadară cu crengi. Apoi aprinseră un foc în savană şi fripseră carnea vânatului la flăcările lui. Văzduhul nu era atât de fierbinte ca în câmpie, iar dinspre munţi bătea un vânt uşor, care înfiora frunzişul. După atâtea seri înăbuşitoare, cei doi oameni se bucurară de răcoarea plăcută ce le amintea de văile ulhamrilor. Plăcerea de a respira era aproape tot atât de mare ca şi aceea de a mânca. Foşnetul pădurii semăna cu susurul unei ape care curgea în depărtare. Uneori auzeau răgetul câte unei fiare, râsul hienelor sau urletele dholeilor.

Deodată, se stârni larmă şi, printre arbori, se iviră nişte siluete ciudate, semănând deopotrivă cu câinii şi cu piticii roşii. Aveau chipuri aproape omeneşti, ochi rotunzi şi

foarte apropiaţi, iar cele patru picioare se terminau cu degete în loc de labe.

Aun şi Zur îi recunoscură: erau rhesuşi. Aveau părul verde pe spate şi galben pe piept, iar feţele roşii ca soarele când apune. Toţi rămăseseră cu ochii aţintiţi la foc. Fiul Pământului nu-i dispreţuia. Într-un fel, chiar îi credea făpturi asemeni lui, aşa cum erau mâncătorii de oameni, iar Aun împărtăşea această convingere. De când pătrunseseră în ţinuturile noi, întâlniseră destui rhesuşi, şi nu păreau deloc primejdioşi. Cu toate acestea, datorită asemănării lor cu piticii roşii, le trezeau celor doi războinici o silă pe care nu şi-o puteau învinge… După ce priviră un timp jocul flăcărilor, rhesuşii se căţărară în copaci şi acum alergau din creangă-n creangă cu o iuţeală şi-o uşurinţă de necrezut, făcând sărituri tot mai mari. În cele din urmă, unul dintre ei se lăsă să alunece pe pământ şi înaintă către foc. După câţiva paşi se opri şi scoase un soi de scâncet prelung, care semăna cu o chemare.

Amintindu-şi de trădarea piticilor roşii, Aun ridică harponul, însă îl lăsă să cadă atunci când sunetul se repetă. După o ezitare, rhesusul mai făcu un pas, apoi încremeni, stăpânit deopotrivă de teamă şi de curiozitate.

Se auzi un urlet, apoi un altul, şi pe vârful unui dâmb se iviră trei lupi. Vântul bătea spre ei şi nici oamenii, nici rhesuşii nu le simţiseră apropierea.

Rhesusul încercă să ajungă la un copac, însă cel mai iute dintre lupi îi tăie calea, iar ceilalţi doi se postară astfel încât să-i împiedice retragerea. Singura cale liberă care-i rămăsese era spre foc. În vreme ce semenii săi din copaci se dezlănţuiau într-o zarvă nebună, maimuţa de pe pământ păru câteva clipe dezorientată. Îşi întoarse faţa către oameni, pe urmă văzu că lupii strângeau cercul şi, înnebunită, se aruncă înainte…

Îi mai lipsea puţin ca să ajungă la foc, însă fiarele erau tot mai aproape… Rhesusul scoase un geamăt disperat: între flacăra care îl înspăimânta şi mâncătorii de carne – ce să aleagă? Sosise clipa morţii, iar el înţelesese asta. Se mai răsuci o dată spre pădure, către arborii cu frunzişul

des, în care ar fi scăpat cu atâta uşurinţă de colţii fiarelor; apoi, scânci iarăşi, cerând oamenilor ajutor şi cruţare.

Zur se ridică, cu suliţa pregătită. În străfundurile minţii sale, în care dormita instinctul rasei, ceva se răzvrătea acum. Se avântă spre maimuţă, iar lupul dădu înapoi în faţa siluetei verticale. La rândul său, Aun îşi îndreptă statura. Lupii urlară, apoi, fără să se apropie prea mult, se prefăcură că se reped şi îşi rânjiră colţii.

Dispreţuitor, Aun azvârli o piatră. Atins în umăr, lupul cel mai îndrăzneţ se retrase către ceilalţi doi.

— Lupii nu merită nici harponul, nici suliţa! strigă batjocoritor Aun.

Ascunse în copacii de la liziera pădurii, maimuţele se agitară sărind care încotro, în vreme ce rhesusul de pe pământ, nemişcat, se uita la cei care îl salvaseră de la moarte. Braţele sale lungi continuau să tremure, iar frica nu-l părăsise cu totul: se temea de siluetele care se ridicau atât de drepte şi de glasurile ce nu-i aminteau niciunul din sunetele auzite de el până atunci în pădure sau în stepă. Încetul cu încetul, bătăile inimii i se potoliră, iar ochii lui rotunzi nu se mai dezlipiră de pe chipurile oamenilor. Începea să capete încredere: când cel mai puternic nu a lovit, după un timp, cel slab crede că nici nu va lovi vreodată. Rhesusului îi era frică acum doar de foc şi de lupi. Pe urmă şi teama de foc scăzu, apoi dispăru: văzuse că văpăile nu treceau niciodată de crengile îngrămădite în calea lor.

După ce goniră lupii, Aun şi Zur îşi priviră mai atent oaspetele. Se aşezase înaintea lor şi părea un copil care aştepta ocrotire, iar mâinile lui mici şi pieptul slab făceau asemănarea şi mai deplină.

— Lupii n-au să-l mănânce pe piticul verde! spuse Aun râzând.

— Aun şi Zur te vor duce înapoi la arbori, adăugă wahul.

Se apropiară de ea, iar maimuţa fu din nou cuprinsă de frică. Trupul îi părea scuturat de furtună. Curând însă, se linişti: glasurile celor doi nu răsunaseră la fel ca atunci când ameninţaseră lupii, iar mişcările lor erau domoale.

Între cele trei fiinţe se înfiripă înţelegerea. Pentru Aun şi Zur, clipa aceasta însemnă începutul unei bucurii ascunse: aveau din nou pe cineva care le trezea curiozitatea şi îi făcea să se simtă mai puţin singuri…

Timpul trecea, iar lupii continuau să pândească. Furioşi împotriva focului, porniţi împotriva oamenilor, înnebuniţi de faptul că prada le scăpase nu prin şiretenie ori prin iuţeală, ci printr-o împrejurare pe care nu izbuteau s-o priceapă, dădeau târcoale, oprindu-se din când în când să-şi urle mânia. În cele din urmă dispărură, topindu-se în noapte.

Rhesusul nu se îndepărtă imediat. Începuse să se obişnuiască cu focul; dinspre munte sufla acum un vânt mai rece, iar pe cerul lipsit de nori străluceau o mulţime de stele. Animalul imită oamenii care, ghemuiţi lângă foc, se bucurau de răsuflarea caldă a flăcărilor. Într-un târziu, rhesusul scoase un scâncet, îi mai privi o dată pe cei doi, apoi porni în salturi spre copaci. Aun şi Zur fură cuprinşi de o tristeţe nelămurită…

A doua zi, războinicii se afundară în pădure. Grosimea arborilor şi mărăcinişul des îi uimi. Şerpii erau mai rari decât în câmpie; pe crengile copacilor poposeau triburi de corbi cu capul alb care umpleau văzduhul şi îi asurzeau pe oameni cu croncănitul lor; în luminişuri păşteau turme de bivoli, iar în copaci puteau fi văzuţi, uneori, căţărându-se urşi negri; spre sfârşitul zilei întâlniră şi un leopard, care-şi văzu însă de drum, fără să-i atace. Pe urmă apărură hoardele semnopitecilor bărboşi şi cu cozi lungi. Se strângeau ciorchine pe ramurile copacilor şi, de acolo, îşi strigau bucuria de a fi împreună, în pădurea care le dădea hrană şi-i ocrotea.

În cea de a patra noapte, Aun simţi un iz ciudat. De când pătrunseseră în ţinuturile noi, niciun altul nu se apropiase atât de mult de al omului. Tresări şi neliniştea făcu să-i bată inima mai repede. Nici mirosul tigrului, nici cel al machairodusului sau al leului negru nu i s-ar fi părut atât de înspăimântător.

Îl trezi pe Zur pentru ca acesta să se pregătească de

luptă şi amândoi îşi încordară simţurile. Cele ale wahului, nefiind atât de ascuţite ca ale ulhamrului, nu prinseră decât un iz vag, ce nu-i spunea nimic, însă Aun, care adulmeca cu nările dilatate, spuse:

— Mirosul seamănă cu cel al kzamilor.

Kzamii erau cei mai cruzi dintre oameni. Aveau feţele acoperite cu un păr ce semăna cu blana vulpii, şi care le creştea în smocuri pe piept. Braţele le erau la fel de lungi ca ale oamenilor copacilor, picioarele scurte şi curbate, coapsele groase, iar tălpile late. Kzamii îi mâncau pe ulhamrii învinşi şi-i devoraseră pe oamenii fără umeri care căzuseră în mâinile lor.

Câtva timp, mirosul păru să slăbească, de parcă fiinţa misterioasă se îndepărtase, apoi reveni, mai puternic decât înainte, astfel încât şi Zur putu să-l desluşească.

— Fiul Bourului are dreptate, spuse el. Este aidoma mirosului kzamilor.

Neliniştea amestecată cu nerăbdarea iuţi răsuflarea lui Aun. Ghioaga aştepta pregătită la picioarele lui şi un propulsor stătea gata să trimită harponul la distanţă… Acum era sigur că erau pândiţi de două făpturi: mirosul venea din două părţi. Spuse şoptit:

— Ei ne văd, iar noi nu-i putem vedea. Trebuie să facem astfel încât să-i vedem şi noi.

Mai înclinat să aştepte şi mai prudent decât ulhamrul, Zur rămase tăcut.

— Focul ne luminează, reluă Aun. Îşi ridică ghioaga şi se pregăti de luptă.

Wahul încerca zadarnic să desluşească ceva în întunericul din jur. În cele din urmă, încredinţat şi el că vrăjmaşul putea să atace pe neaşteptate, încuviinţă.

Fiul Bourului se şi depărtase. Tăcut, wahul porni pe urmele lui. Aplecaţi, cercetând fiecare desiş, războinicii se opreau din când în când să asculte foşnetele şi să adulmece adierile nopţii. Aun ţinea într-o mână ghioaga, iar în cealaltă propulsorul. Pe măsură ce înaintau, mirosul devenea tot mai puternic, iar convingerea ulhamrului că nu putea fi vorba de mai mult de două fiinţe se întărea.

Un foşnet, ramurile unui hăţiş se clătinară, apoi pe pământ răsunară nişte paşi grăbiţi. Prin ţesătura de crengi, Aun şi Zur întrezăriră o siluetă despre care n-ar fi putut spune dacă era sau nu verticală, însă zgomotul fugii părea făcut de două tălpi; nici rhesusul, nici semnopitecul, nici chiar gibonul n-ar fi fugit astfel.

— Sunt oameni, spuse Aun cu voce scăzută.

Se opriră cutremuraţi. Umbra întrezărită căpătă o semnificaţie îngrozitoare. Atunci, în faţa primejdiei, Aun slobozi strigătul său de luptă. Se auzi o a doua fugă, după care zgomotul paşilor se îndepărtă, iar mirosul deveni tot mai slab. Ulhamrul se avântă, însă mai întâi lianele, pe urmă o mlaştină îl siliră să se oprească. Zur îl întrebă:

— De ce şi-a trimis Aun strigătul de luptă? Poate că oamenii aceia nu aveau de gând să ne atace.

— Fiindcă au mirosul kzamilor.

— Mirosul oamenilor cu păr albastru seamănă şi el cu cel al kzamilor.

Cuvintele acestea îl umplură de uimire pe ulhamr. Instinctul sau prudenţa îl făcu să mai rămână un timp nemişcat şi să adulmece împrejurimile, după care zise:

— Sunt departe.

— Ei cunosc pădurea, iar noi nu o cunoaştem, rosti Zur. În noaptea aceasta nu-i vom mai revedea. Trebuie să aşteptăm dimineaţa.

Aun rămase tăcut. Se depărtă câţiva paşi şi se întinse pe jos, lipindu-şi urechea de pământ. După o vreme desluşi, deşi anevoie, goana fiinţelor necunoscute. Treptat, zgomotul fugii acestora scăzu, apoi nu mai putu fi deosebit, căci fusese acoperit de mârâiturile unei haite de dholei care se apropiau.

— Oamenii pădurii n-au cutezat să lupte! spuse ulhamrul ridicându-se. Sau poate că s-au dus să-şi cheme fraţii.

Se întoarseră la foc şi puseră pe el ramuri uscate ca să-i hrănească lumina. În inimile lor se strecurase însă o nelinişte apăsătoare… Sub arbori se aşternuse tăcerea. Primejdia părea să se fi îndepărtat pentru o vreme şi Aun adormi în timp ce Zur continuă să vegheze lângă flăcări.

Dimineaţa îi găsi nehotărâţi. Trebuiau să-şi continue drumul ori era mai bine să se-ntoarcă? Mai puţin dornic de aventuri, Zur ar fi vrut să trăiască pe malul fluviului, în peşteră, unde legământul cu fiara îi făcea de neînvins. Lui Aun, însă, gândul de a da înapoi nu-i plăcea deloc şi de aceea spuse:

— Dacă o să ne întoarcem din drum, oamenii pădurii ne vor lua urma. Şi dacă or mai fi şi alţii în ţinuturile prin care am trecut?

Vorbele acestea i se părură lui Zur cu atât mai înţelepte cu cât se gândise la ele înainte chiar ca Aun să le dea glas. Ştia că oamenii colindă întinderile mai mult decât şacalii, lupii său dholeii. Singurele care călătoreau mai departe decât oricare din făpturile pământului erau păsările… Chiar dacă nu întâlniseră în drumul lor nicio hoardă, se putea ca una sau mai multe să-şi fi avut sălaşul şi locurile de vânătoare undeva pe-aproape. Şi, tot aşa, se putea foarte bine să dea peste triburi străine în drumul lor de înapoiere. Deşi Zur era mai prevăzător din fire decât ulhamrul, curajul lui nu era cu nimic mai prejos, amestecându-se cu un soi de ciudată resemnare în faţa sorţii. Toţi din neamul său pieriseră, şi el se mira uneori că mai era încă printre cei vii. Fără Aun, ar fi fost singur: toate bucuriile lui izvorau din legământul de frăţie cu ulhamrul şi nicio nenorocire nu-i părea mai cumplită decât aceea de a trebui să trăiască fără Aun.

Ziua se scurse în linişte, iar când hotărâră locul de popas, în jurul lor nu se simţea niciun miros străin. Se aflau în adâncul pădurii, într-un luminiş unde focul trăsnetului aprinsese cândva mai mulţi copaci şi devorase iarba. Trei stânci aşezate laolaltă alcătuiau un adăpost ce nu mai trebuia întărit decât cu ghimpi sau mărăcini. Nomazii fripseră o pulpă de antilopă şi o mâncară toată, apoi se culcară sub cerul liber. Când Aun se trezi, zorii erau aproape. Ulhamrul îl văzu pe wah în picioare, ascultând atent, cu capul întors spre miazănoapte.

— Zur a auzit leul sau tigrul?

Zur nu ştia; i se păruse că adierile aduceau un iz ciudat.

Aun adulmecă şi el, cu putere şi îndelung, apoi rosti:
— Oamenii pădurii.
Îndepărtară bariera de spini şi ulhamrul porni fără să se grăbească spre miazănoapte. Mirosul slăbea, deci nu era decât urma făpturilor necunoscute din ajun. Ar fi fost primejdios să-i urmărească singur prin bezna desişurilor. Se întoarse la adăpost şi aşteptă împreună cu wahul să se facă ziuă. Negurile care veneau dinspre răsărit prinseseră deja să se risipească. O pasăre stingheră trimitea în văzduh primul cântec al dimineţii. Pe urmă veni rândul luminilor răzleţe şi palide ce-şi făceau loc printre nori şi, curând, totul se umplu de strălucirea noii zile. La răsărit, printre trunchiurile uriaşe, apăru şi începu să crească rugul stacojiu al soarelui care-şi începea drumul pe cer.
Wahul şi ulhamrul porniră şi ei mai departe. Hotărâseră să meargă spre miazănoapte, căci primejdia de a fi surprinşi pe nepregătite li se păruse mai mare decât aceea de a porni în urmărirea celor care îi pândiseră la adăpostul întunericului. Instinctul le spunea că era nevoie să cunoască mai întâi înfăţişarea, puterea şi armele străinilor. Asupra acestui lucru, prudenţa lui Zur şi dorinţa de luptă a lui Aun se întâlneau într-o înţelegere deplină.
Mergeau repede. Puţine piedici li se iviră în cale. S-ar fi zis că potecile fuseseră bătătorite anume de trecerea unor tălpi omeneşti. Aun continua să simtă mirosul străin, care rămase mult timp slab, dar deveni mai desluşit spre mijlocul zilei. Nerăbdător, ulhamrul iuţi pasul. Pădurea începea să se rărească şi, curând, fu înlocuită de un luminiş presărat cu arbori scorburoşi, tufişuri şi ferigi; ici şi colo se vedea câte un ochi de apă stătută… Aun şovăi o clipă, apoi mirosul reapăru, mai puternic. Nomadul scoase un strigăt bucuros: în pământul moale se vedeau urme proaspete de paşi. Se desluşea limpede forma unor tălpi late, având fiecare câte cinci degete şi care semănau mai mult cu picioarele omului decât cu cele ale driopitecului.
Aplecat spre pământ, Fiul Bourului cercetă cu încordare urmele, apoi rosti:
— Oamenii pădurii sunt aproape… Ei n-au ajuns încă la

adăpostul lor.

Îşi reluară drumul cuprinşi de întărâtare, dar cu prudenţă înzecită. Nu se apropiau niciodată de un tufiş înainte de a-i fi dat ocol. După ce merseră astfel o vreme, Aun arătă spre un crâng în care creşteau arbuşti de lentisc şi spuse cu voce joasă:

— Sunt acolo!

Fură pătrunşi de acelaşi fior: nu puteau şti cât de vicleni ori de puternici erau vrăjmaşii. Tot ce ştia Aun era faptul că acum nu erau decât doi. Şi chiar dacă el se considera egal în forţă cu Naoh, cel mai puternic dintre ulhamri, Zur făcea parte dintre cei mai slabi – aproape toţi războinicii mânuiau ghioage mai grele şi se mişcau mai iute decât el. Nu le rămânea altceva de făcut decât să lupte de la distanţă, iar dacă ceilalţi nu aveau propulsoare, atunci norocul era de partea lor.

— Este Zur pregătit să lupte? întrebă Aun neliniştit.

— Zur este gata… însă poate că înainte ar trebui să încercăm să ne înţelegem cu oamenii pădurii, aşa cum odinioară wahii au făcut legământ cu ulhamrii.

— Cele două hoarde erau duşmanii piticilor roşii.

Aun o luă înainte, căci fiind cel mai puternic se cuvenea să înfrunte primul vrăjmaşii. Aşa îl îndemnau îndrăzneala, dorul de luptă ce-i clocotea în piept şi, totodată, teama pentru soarta wahului.

Când ajunseră aproape de crâng, începură să dea ocol copacilor, oprindu-se pentru a cerceta îndelung găurile care se deschideau în desiş. Însă nicio făptură nu se zărea printre trunchiuri sau ascunsă în frunziş. În cele din urmă, ulhamrul strigă cu voce răsunătoare:

— Oamenii pădurii cred că s-au ascuns, însă noi le cunoaştem adăpostul. Aun şi Zur sunt puternici… Ei au ucis fiara roşie şi tigrul!

Desişul continuă să-şi păstreze taina. În afară de clătinarea crengilor, de bâzâitul muştelor roşii de cântecul unei păsări, nicio altă mişcare sau zgomot nu tulbura liniştea. Nerăbdarea lui Aun crescu.

— Ulhamrii au mirosul şacalilor şi auzul lupilor! Printre

crengi sunt ascunşi doi oameni ai pădurii!

Cocostârci cu capul galben se lăsară din zbor lângă o baltă acoperită cu lotuşi, un şoim se roti deasupra arborilor, iar din depărtare, în lumina viorie ce ardea ierburile, trecu în goană o ceată de antilope mici. Frica sau şiretenia le făceau pe făpturile necunoscute din desiş să păstreze tăcerea.

Aun îşi fixă în propulsor o suliţă, apoi se răzgândi şi culese câteva ramuri tinere pe care le curăţă de frunze şi le netezi. Zur îl imită. Terminară repede, însă nu se puteau hotărî cum să facă. Zur ar fi vrut să aştepte, iar Aun încă se mai gândea la slăbiciunea în luptă a wahului. Învingându-şi şovăiala, ulhamrul îşi potrivi în propulsor una din crengile curăţate. Roti arma, făcând-o să ţâşnească. Zadarnic. De trei ori încercară amândoi, dar degeaba. La a cincea aruncare, se auzi un ţipăt scurt, crengile se dădură în lături şi în faţa arbuştilor se ivi o creatură păroasă.

Asemenea lui Aun şi Zur, ea stătea ridicată în două picioare; spatele drept, umerii la fel de înguşti ca ai wahului se aplecau în faţă, iar pieptul era ieşit înainte ca cel al câinilor; capul mare avea o gură largă, iar fruntea îi era atât de teşită, încât aproape că nu se vedea; cele două urechi ascuţite aminteau în acelaşi timp de urechile şacalului şi de ale omului; pe creştet avea un fel de creastă ţepoasă, iar pe faţă îi creşteau nişte peri scurţi şi zbârliţi; braţele păreau mai scurte decât ale maimuţelor. Fiinţa aceea ţinea în mână o piatră ascuţită…

Mai mic de statură decât ulhamrii, dar mai mare decât piticii roşii, străinul era zdravăn la trup. Un timp se uită ţintă la războinici; pielea frunţii i se încreţea şi se descreţea trădându-i furia, şi cei doi îi auzeau scrâşnetul dinţilor.

Aun şi Zur îi cercetară statura şi îi urmăriră atenţi mişcările. Ultimele îndoieli dispărură: făptura ce stătea în faţa lor era un om. Se ţinea pe picioarele din spate mai bine decât oamenii cu păr albastru, iar piatra din mâna lui era cioplită. Dar, mai mult decât toate acestea, era în

înfăţişarea lui ceva care nu se regăsea nici la semnopiteci, nici la rhesuşi şi nici chiar la giboni…

În timp ce Zur rămase nehotărât, ulhamrul, după ce puse în cumpănire arma străinului cu ghioaga, harponul, suliţele şi securea sa, după ce, cunoscându-şi statura, o măsură cu a vrăjmaşului care îl înfrunta şi îşi dădu seama de partea cui era puterea, făcu câţiva paşi spre desiş şi strigă:

— Fiul Bourului şi Fiul Pământului nu vor să-l omoare pe omul pădurii!

Îi răspunse un glas răguşit ce semăna mai degrabă cu mormăitul ursului şi care, totuşi, părea grai omenesc. Iar acestei voci i se alătură o alta, mai puţin profundă, aparţinând unei a doua făpturi ce apăruse din adăpost. Mai firavă, cu sâni mici, ciudaţi şi pântecele îngroşat, aceasta avea ochi scânteietori şi în continuă mişcare; frica îi făcea dinţii să clănţăne.

Aun izbucni în râs. Ridicându-şi braţele, îşi arătă muşchii tari şi armele:

— Cum pot crede bărbatul şi femeia cu păr lung că ar putea lupta împotriva lui Aun?

Râsul său îi umplu de uimire pe străini şi făcu să le scadă teama. Pe feţele lor apăru o umbră de curiozitate. Atunci Zur începu să le vorbească:

— De ce Oamenii Păroşi n-ar putea face legământ cu ulhamrul şi cu wahul? Pădurea este nesfârşită, iar prada bogată.

Când Zur termină de vorbit, ei rămaseră în continuare aplecaţi, străduindu-se să audă, apoi femeia scoase câteva sunete care, deşi semănau cu un lătrat, aduceau şi cu nişte vorbe rostite prea repede. Aun izbucni din nou în râs, dar mai potolit de astă dată şi într-un fel care dovedea îngăduinţa, pe urmă lăsă să-i cadă armele la pământ şi îşi desfăcu braţele, făcând semne ce îndemnau la pace. Deodată, femeia începu şi ea să râdă. Era un hohot aspru, scrâşnit, pe care bărbatul îl imită cu stângăcie.

Ulhamrul şi wahul porniră atunci spre desiş. Mergeau fără să se grăbească şi nu luaseră cu ei decât ghioagele.

Ceilalţi îi priveau apropiindu-se; din când în când tresăreau, gata s-o ia la fugă, însă de fiecare dată râsul ulhamrului îi liniştea. În sfârşit, ajunseră la câţiva paşi unii de alţii.

O clipă de îndoială fu de ajuns ca pe chipurile păroşilor să apară frica: gurile lor căscate se schimonosiră, ochii căutau cu disperare calea de scăpare, iar frunţile li se umplură din nou de cute. Instinctiv, bărbatul ridică mâna cu piatra ca să lovească, însă Aun întinse spre el ghioaga enormă şi reîncepu să râdă:

— Ce poate face piatra împotriva ghioagei celei mari?

La rândul său, wahul adăugă:

— Aun şi Zur nu sunt nici lei, nici lupi!

Neliniştea şi teama se risipiră, iar femeia făcu primul pas. Ea atinse timidă braţul lui Zur, articulând sunete neclare. Pe urmă, deoarece nu pornise niciun gest de ameninţare, străinii prinseră curaj. Încrederea începu să crească în mintea lor, alungind îndoiala. Zur le întinse o bucată de carne uscată pe care bărbatul se grăbi să o înghită, în timp ce femeia primi de la Aun o rădăcină coaptă.

Cu mult înainte ca ziua să se fi terminat, prietenia dintre ei era atât de mare, de parcă trăiau împreună de mai multe luni.

Focul nu-i surprinse şi nu-i sperie câtuşi de puţin pe străini. Îl priviră cum alerga de-a lungul crengilor şi se obişnuiră repede să-şi apropie mâinile de dogoarea lui. Începuse să sufle un vânt rece care lua cu el spre stele căldura rămasă de peste zi. Nomazii se bucurară văzând fiinţele acelea ciudate încălzindu-se la flăcări. Asta le aducea în minte imaginea hoardei aşezată seară de seară în jurul focului, îi făcea să se gândească la puterea pe care o dobândesc oamenii adunaţi laolaltă.

Zur încerca să priceapă rostul sunetelor şi semnelor pe care le foloseau noii lor aliaţi. Înţelesese deja că bărbatul răspundea la numele de Rah, iar femeia la cel de Wao. Acum încerca să afle dacă în pădure mai erau alţi oameni şi dacă ei făcuseră parte dintr-o hoardă şi, de mai multe

ori, gesturile de răspuns părură să-i întărească bănuiala…

În zilele care urmară, legătura cu cei doi se făcu tot mai strânsă. Neîncrederea femeii şi a bărbatului dispăruse de tot. În minţile lor, mai încete decât cele ale lui Zur sau Aun, locul ei fusese luat de obişnuinţă. Amândoi erau molcomi din fire şi gata să se supună; numai mânia sau frica îi putea învrăjbi. Simţeau marea putere a lui Aun, iar răbdarea nesfârşită pe care Zur le-o arăta îi făcea să-i poarte recunoştinţă. Auzul şi mirosul lor erau la fel de agere ca ale Fiului Bourului. Fiind făpturi care vânau noaptea, vedeau în întuneric tot atât de bine ca o panteră.

Se căţărau în copaci cu aceeaşi uşurinţă ca rhesuşii ori semnopitecii. Deşi mâncau cu plăcere carne, puteau să trăiască şi cu frunze, tulpini fragede, ierburi, rădăcini sau ciuperci. Alergau mai repede decât Zur, dar Aun îi întrecea cu mult. Cât despre putere, erau mai tari ca wahul, însă ulhamrul îi putea învinge cu uşurinţă, chiar luptându-se cu amândoi odată. Nu ştiau să facă focul şi nici să-l hrănească, iar singurele lor unelte şi arme erau pietrele ascuţite de care se foloseau să taie tulpinile sau scoarţa copacilor.

Odinioară, în pădurile Terţiarului, strămoşii Lemurienilor descoperiseră graiul şi începuseră să taie, grosolan, primele pietre. Pe urmă, ei se răspândiseră în întreaga lume şi, în timp ce unii învăţaseră să se folosească de foc, alţii deprinseseră cum să-l scoată din pietre şi lemn uscat. Între mâinile lor dibace, uneltele şi armele deveniseră tot mai bune. Cei care găsiseră însă belşug de hrană şi nu fuseseră siliţi să înfrunte primejdii, rămăseseră la fel de înapoiaţi ca oamenii-lemurieni ai primelor începuturi. Graiul lor, în loc să se îmbogăţească, sărăcise, iar semnele prin care încercau să-şi desluşească unul altuia gândurile nu se dovedeau de mare folos…

Aşa cum erau, străinii făceau totuşi faţă leopardului, panterei, lupilor sau dholeilor, care arareori îi atacau. Uşurinţa cu care se căţărau în copaci îi punea la adăpost de tigru sau de leu, a căror apropiere o adulmecau de la mare distanţă. Obişnuinţa lor de a se hrăni cu aproape

orice îi făcea să nu cunoască foamea. Chiar şi în timpul îngheţului izbuteau să găsească rădăcini şi ciuperci bune de mâncat. Iar în locurile unde trăiau, iernile erau blânde, fără gerurile cumplite pe care ulhamrii, wahii, piticii roşii şi kzamii le îndurau dincolo de munţi, în ţinuturile reci ale soarelui-apune…

Şi, cu toate acestea, rasa lor se stingea, după ce vreme îndelungată umpluse atâtea păduri şi jungle. Oamenii puternici, care foloseau mai bine vorbirea, se pricepeau să-şi cioplească arme care-i făceau de neînfrânt şi ştiau să se servească de foc, îi împinseseră încetul cu încetul pe lemurieni pe podişul muntos. De o mie de ani, învingătorii urcau aici o dată sau de două ori într-o generaţie; la apropierea lor, lemurienii se ascundeau îngroziţi în adâncurile pădurii, iar amintirea cumplitei hăituieli în care ei erau prada, rămânea mult timp vie în minţile celor ce izbuteau totuşi să scape cu viaţă.

Rah şi Wao nu cunoscuseră astfel de vremuri îngrozitoare. Erau tineri şi, de la naşterea lor, nu avusese loc nicio vânătoare de oameni. De câteva ori văzuseră la marginea podişului focuri, dar numai ca pe nişte licăriri slabe şi îndepărtate, a căror amintire o redeşteptase focul aprins de Aun şi Zur.

Între timp, Zur ajunsese să se înţeleagă din ce în ce mai bine cu lemurienii. Wahul ştia acum că în pădure trăiau şi alţii; îi spusese lui Aun, însă Fiul Bourului primise vestea cu nepăsare. Fiindcă făcuse legământ cu Rah, era încredinţat că nici cu ceilalţi n-aveau să fie lupte şi nu putea să creadă că vreunul dintre oamenii-lemurieni ar fi cutezat să-i stea împotrivă. Zur nu împărtăşea această linişte. El nu-şi închipuia nicio clipă că lemurienii s-ar gândi să-i atace, dar s-ar fi putut ca ei să se creadă primejduiţi şi nevoia de a se apăra i-ar fi făcut primejdioşi.

În seara aceea, focul sărea vesel, cu mici trosnete, de la o creangă la alta. Rah şi Wao îl priveau cu încântare şi, învăţaţi de Zur, îl hrăneau cu noi vreascuri. Vânătorii răsuceau deasupra văpăilor o pulpă de căprioară înfiptă într-o ţepuşă, care începea să-şi răspândească mirosul

îmbietor de carne rumenită. Pe o piatră lată se frigeau ciupercile. Printre crengile copacilor se vedea luna plină urcând spre stele.

Când pulpa fu friptă, Aun dădu o parte din carne lemurienilor, iar restul o împărţi cu wahul. Toţi se simţeau în siguranţă, cu toate că adăpostul nu era dintre cele mai bune. Arborii care îl înconjurau aveau trunchiuri prea înalte pentru ca tigrul să se poată urca pe ele, iar ei ar fi avut destul timp să se caţere în copaci la cel dintâi semn de primejdie.

Trăiau împreună un moment de tihnă deplină, căci nu era nimic care să-i învrăjbească: se simţeau împăcaţi unii cu alţii, ca şi cum ar fi fost de acelaşi neam…

Deodată, Aun şi Rah, pe urmă Wao, tresăriră. Un miros străin li se strecurase în nări, adus de o adiere. Rah şi Wao păreau liniştiţi, însă ulhamrul se încruntă şi îi spuse lui Zur:

— În apropiere se găsesc oameni noi.

Wahul se întoarse spre femeie, îi atinse umărul, apoi îi vorbi, folosindu-se mai mult de gesturi. Întrebarea pe care i-o punea era limpede, iar izul străin o făcea şi mai uşor de înţeles. Încuviinţând din cap, Wao întinse braţele şi scoase un sunet răguşit.

— Aun are dreptate, zise Fiul Pământului, în pădure au venit şi alţi oameni.

Ulhamrul se ridică, iar Rah începu să se târască prin ierburi, părând să caute o urmă. Neîncrederea încleştase maxilarele lui Aun şi făcuse să coboare sprâncenele wahului. Între timp, Rah se ridicase şi îşi continua drumul. Zur îl strigă şi îi făcu semn să se întoarcă. Chipul lemurianului rămase nehotărât. Instinctul îl îndemna să sară şi să alerge către semenii săi, dar teama de Aun îl reţinea.

După o clipă de aşteptare, Fiul Bourului îşi luă armele şi se îndreptă spre locul de unde veneau mirosurile. Pe măsură ce înainta, ele deveneau tot mai multe şi mai puternice. Câţiva oameni se aflau ascunşi în spatele arborilor. O luă la fugă într-acolo. Pentru o clipă, mirosul îl

învălui, apoi se împrăştie. La lumina cenuşie, cernută printre ramuri, ulhamrului i se păru că vede mişcându-se siluete. Ele dispărură însă imediat. Atunci războinicul îşi iuţi goana, sărind peste tufişurile care-i apăreau în cale. Brusc, fu silit să se oprească. În faţa lui se întindea o baltă adâncă. Când se apropie de mal, broaştele dintre trestii săriră în apă, iar dintre lotuşi răsunară plescăituri. Luna nouă lăsa o dâră lungă şi solzoasă pe oglinda apei…

Pe celălalt mal, apărură mai multe umbre ce păreau să ţâşnească dintre alge. Aun strigă spre ele:

— Fiul Bourului şi Fiul Pământului sunt aliaţii oamenilor păroşi!

La auzul acelei voci răsunătoare, fugarii se opriră ca să privească în urmă, apoi, urlând furioşi, îşi ridicară braţele şi îl ameninţară cu pietre. Când, în sfârşit, apăru şi Rah, ei erau gata să-şi reia drumul spre sud. Glasul lemurianului îi încremeni locului. El îl arătă mai întâi pe Aun, apoi îşi aşeză braţele pe piept. De cealaltă parte răsunară alte strigăte, parcă uimite. Când îşi făcură apariţia Wao şi Zur, strigătele deveniră şi mai puternice, după care se aşternu tăcerea.

— Cum au trecut oamenii păroşi mlaştina? întrebă Aun.

Wahul se întoarse spre Wao şi reuşi să o facă să înţeleagă. Ea începu să râdă, îl prinse pe Zur de mână şi-l trase spre stânga. Acolo, sub pânza de apă lucitoare, se vedea o dungă cenuşie. Fără să şovăie, Wao intră în apă până la coapse, după care îşi continuă drumul spre celălalt mal al bălţii, mergând pe poteca de sub ape. Aun o urmă, iar după el intrară în unde Zur şi Rah.

Pentru câteva clipe, lemurienii de pe celălalt mal părură dezorientaţi şi nu făcură nicio mişcare, apoi se speriară şi o luară cu toţii la goană… Rah le strigă ceva cu vocea lui ascuţită şi atunci unul dintre fugari, cel mai puternic din ceată, se opri; apoi, unul câte unul se opriră şi ceilalţi.

Când Aun se urcă pe mal, lemurienii erau gata să se împrăştie iarăşi. Rah păşi atunci înaintea ulhamrului spre bărbatul din neamul lui, în timp ce întreaga ceată, fremătând de spaimă, se uita cu ochii holbaţi la Aun.

Niciunul dintre cei care-i întâlniseră pe Cheleeni, Oamenii Focului, nu văzuseră vreunul cu o asemenea statură. În ei rămăsese încă vie amintirea hăituielilor de odinioară, şi asta îi făcea să tremure nestăpânit. Pe măsură ce Rah le vorbea, teama li se mai risipi şi, puţin câte puţin, deveniră mai încrezători. După ce în prima clipă fusese gata să se tragă înapoi, cel care părea conducătorul cetei îl lăsă pe Aun să-i pună mâna pe umăr. Zur, ajuns şi el pe ţărm, începuse să facă gesturile învăţate de la Wao, însemnând legământ de pace. Toate acestea domoliră neîncrederea lemurienilor şi un soi de veselie îi cuprinse. Alianţa cu străinul uriaş, care îi putea doborî pe cei mai puternici dintre învingătorii lor, li se părea un lucru de necrezut şi minunat, depăşind orice închipuire. Femeile fură cele dintâi care se apropiară de cei doi războinici, iar bărbaţii le urmară. Aun îi privea mulţumit şi râsul său bubuitor răsună peste ape: după atâtea zile petrecute departe de ulhamri, se găsea din nou în mijlocul unei hoarde.

OAMENII FOCULUI

Aun, Zur şi lemurienii rătăciră mai multe săptămâni prin pădure. Viaţa lor continua să fie îmbelşugată şi uşoară. Păroşii descopereau cu uşurinţă izvoarele, vedeau fiarele de la mare distanţă, dezgropau rădăcini bune de mâncat şi cunoşteau soiurile de ciuperci. Seara, adunaţi în jurul focului, se simţeau la adăpost de orice primejdie. Acum, mica hoardă era pregătită să se apere de vrăjmaşi: Aun şi Zur le făcuseră lemurienilor ghioage şi securi, iar aceştia învăţaseră în scurt timp să se servească de ele cu destulă dibăcie. Toţi păreau acum în stare să se lupte cu fiarele dacă ulhamrul le-ar fi cerut-o. Asemenea semnopitecilor, ştiau că numărul însemna putere: puteau deveni de temut, atunci când acela care-i călăuzea le dădea curaj şi încredere, iar cea pe care o aveau în Aun era tot mai mare. Priveau cu uimire pieptul lui larg şi braţele-i puternice, iar vocea lui tunătoare îi umplea de mândrie. Seara, când pâlpâirile arămii ale focului dansau peste ierburi sau se întindeau până sub coroanele copacilor, lemurienii se adunau cu strigăte de bucurie în jurul ulhamrului. Tot ce-i făcuse să se teamă la oamenii focului se prefăcuse acum în siguranţă. La fel de plăcută le era şi prezenţa lui Zur. Ei cunoşteau de acum cât de şiret şi de priceput era şi înţeleseseră că uriaşul asculta de vorbele lui; wahul era cel care le înţelegea graiul şi gesturile. Mai mult decât atât: pe Zur îl simţeau asemeni lor, iar asta îi făcea să-l socotească unul din hoardă, în timp ce faţă de Aun dragostea se asemăna întotdeauna cu supunerea şi cu o rămăşiţă de teamă…

Pe măsură ce înaintau către miazănoapte, lemurienii deveniseră şovăitori, ca şi cum presimţeau apropierea unei primejdii. Într-o zi, Wao le spuse războinicilor că vor ajunge curând la marginea pădurii. Coborau un povârniş tot mai abrupt, căldura se prefăcuse în dogoare, palmierii,

lianele şi bambuşii se înmulţeau. Deodată, dădură peste un loc unde pământul se prăbuşise: o albie îngustă în care curgea un râu cu ape repezi; de cealaltă parte a văii malul urca din nou, dar fără să atingă înălţimea la care se găseau nomazii, spre o savană presărată cu pâlcuri de bananieri.

Ascunşi printre copaci, lemurienii cercetară întinderea de ierburi, căutând să descopere semne de viaţă. Simţindu-i neliniştiţi, Zur o întrebă pe Wao, apoi îi spuse Fiului Bourului:

— Acolo este ţinutul oamenilor focului!

Aun îl privi nedumerit, iar Zur adăugă:

— Când oamenii focului vin în pădure, ei îi ucid pe păroşi şi îi mănâncă aşa cum mâncăm noi căprioarele sau antilopele.

Ulhamrul fu cuprins de o mânie sălbatică: vorbele lui Zur îi amintiseră de kzami, mâncătorii de oameni de la care Naoh dobândise odinioară focul.

Locul unde se găseau era potrivit pentru popasul de noapte. În peretele stâncii se afla o peşteră lungă, ce putea fi apărată cu uşurinţă împotriva fiarelor şi a oamenilor, iar pe pământul bătătorit din faţa ei se putea aprinde un foc pe care hăţişul des îl ascundea de cei care i-ar fi pândit de pe celălalt mal. Ajutaţi de lemurieni, Aun şi Zur astupară pe jumătate intrarea în peşteră, iar atunci când se lăsă seara adăpostul era întărit şi apărat chiar împotriva unei hoarde întregi. Fiul Bourului zise:

— Aun, Zur şi oamenii păroşi sunt mai puternici decât oamenii focului!

Soarele se făcu purpuriu, iar flăcările lui se scurseră în apa râului; norii se umplură de strălucire, apoi deveniră galbeni ca ierburile pălite de arşiţă. La căderea umbrelor, focul oamenilor se ridică din grămada de crengi, zbuciumându-se sub vântul rece al serii; deasupra lui se frigea o antilopă întreagă, ce avea să-i sature pe toţi; în grija lui Zur rămăsese coptul rădăcinilor şi al ciupercilor pe care lemurienii le adunaseră peste zi.

Terminaseră de mâncat când Rah, care se afla cel mai aproape de hăţiş, se ridică agitat şi, scoţând sunete

înfundate, întinse braţul către celălalt mal. Aun şi Zur trecură dincolo de tufişuri, se strecurară printre trunchiurile copacilor şi înţeleseră curând spaima lui Rah: de cealaltă parte a râului, nu departe de peşteră, se vedea sclipirea flăcărilor unui foc făcut de oameni… Era o lumină încă slabă, ca şi cum văpăile abia se iscaseră din grămada de crengi, dar nu trecu mult şi focul se însufleţi, iar văpăile străluciră în bezna dimprejur. Deasupra vetrei se ridica un fum roşiatic, flăcările continuau să crească, învingând umbrele, alungând întunericul. Acum războinicii putură să vadă siluetele care păreau când negre, când arămii, după cum se mişcau prin faţa sau prin spatele focului.

Toţi lemurienii îl urmaseră pe Aun şi se uitau printre ramurile hăţişului la mişcările vrăjmaşilor… Din când în când, câte unul era scuturat de o tresărire de spaimă. Cei mai bătrâni îşi amintiră de fuga lor disperată din faţa cheleenilor, de cei care căzuseră în hăituială, răpuşi de loviturile de secure ale urmăritorilor.

Pe măsură ce privea, Aun înţelegea tot mai bine ce se petrecea acolo. Oamenii focului înfigeau în ţepuşe bucăţi de vânat şi le frigeau. Erau şapte şi toţi bărbaţi. Alcătuiau o ceată pornită la vânătoare, aşa cum erau cele în care plecau după urme ulhamrii, piticii roşii sau kzamii, iar cu foarte mult timp în urmă şi wahii. Unul dintre străini încălzea la flăcări vârful unei crengi ascuţite pentru a-l întări. Nu dădeau semne că ar fi bănuit existenţa unui alt foc. Tabăra lor era mai jos decât cea a lui Aun şi Zur, iar copacii înalţi, deşi, îi împiedicau să vadă dincolo de bariera de ramuri şi trunchiuri. Cu toate acestea, Aun îşi dădu imediat seama că ceva îi neliniştea. Când unul, când altul se întorcea către podiş, scrutându-i întinderile.

— Zăresc licărirea focului nostru, spuse Zur.

Ce îl uimea pe wah era liniştea celor din stepă. Să fi crezut ei, oare, că sus făcuseră popas tot oameni din hoarda lor? O întrebă pe Wao, iar ea îi arătă râul, mai întâi spre izvor, apoi spre vărsare, făcându-l să înţeleagă că nu exista loc de trecere decât la foarte mare distanţă. Curentul apei era atât de puternic, încât nici oamenii, nici

animalele nu se încumetau să străbată râul înot. Ca să ajungă la tabăra vrăjmaşilor, ar fi trebuit să meargă o zi de-a lungul malului până la vad.

Şi de o parte şi de cealaltă, siguranţa era, deocamdată, deplină.

Aun continuă să observe încă o vreme fiinţele ce se apropiau mai mult decât lemurienii de rasa lui şi care, cu toate acestea, semănau mai degrabă cu kzamii decât cu ulhamrii. În ciuda depărtării, el vedea picioarele lor scurte, piepturile largi, însă nu distingea prea bine capetele ce erau mai înguste decât cele ale mâncătorilor de oameni, cu orbite adâncite şi arcade groase.

— Cheleenii n-au să ne atace în noaptea asta, spuse Aun. Dar mâine?

Firea lui războinică îl făcea să nu se teamă de încleştări, iar atunci când se gândea la luptă, se gândea la izbândă. Chiar dacă lemurienii erau mai slabi decât potrivnicii lor, îi depăşeau prin număr. Iar ulhamrul se bizuia mai ales pe forţa lui şi pe şiretenia lui Zur. Vru să ştie:

— Oamenii focului au suliţe şi harpoane?

Întrebată de Fiul Pământului, Wao nu putu răspunde pe loc, ci se sfătui cu cel mai bătrân dintre lemurieni.

— N-au decât pietre de aruncat, răspunse Zur, după ce reuşi să se descurce în amestecul de gesturi şi sunete.

— Şi nici nu se pricep să scoată focul din pietre! spuse cu dispreţ Aun.

Privirea lui pătrunzătoare sfârşise prin a descoperi două flăcări micuţe, la oarecare distanţă de focul cel mare. Ele erau adăpostite în cuşti de piatră. Dacă li se omora focul, aşa cum li se întâmplase ulhamrilor înainte ca Naoh să fi adus cu el, de la wahi, secretul naşterii flăcărilor, atunci nu le rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la hoardă…

Noaptea trecu în linişte. Aun, care-şi alesese prima veghe, putu să supravegheze împrejurimile cu atât mai uşor cu cât era o noapte senină şi luna strălucea, scăldând întinderea stepei în lucirea ei argintie. Odată cu ulhamrul stăteau treji şi câţiva dintre lemurieni. Se deprinseseră cu

veghea necurmată în răstimpul întunericului şi se schimbau între ei, atunci când îi dobora somnul. Căci pentru neamul lor nu exista primejdie mai mare decât vecinătatea cheleenilor.

Când Zur îşi începu veghea, luna se culcase, iar focul de jos nu mai arunca decât sclipiri slabe ce păreau să anunţe că văpăile mureau. Războinicii adormiseră, mai puţin unul, a cărui siluetă putea fi văzută mişcându-se în penumbră. Curând, pentru Zur ea deveni nevăzută, însă ochii obişnuiţi cu bezna ai lui Rah continuau s-o zărească, cu toată distanţa. Noaptea înainta. Sute de stele dispăruseră spre apus, dar altele continuau să urce pe cer. Singura nemişcată era o stea mare şi roşie care veghea deasupra copacilor. În zori, ceaţa alburie ce se ridica din râu le ascunse încetul cu încetul celălalt mal. Tabăra oamenilor locului nu se mai zărea.

Deşi soarele răsărise, ceaţa stăruia încă, până ce vântul dimineţii începu să o destrame în fâşii ce se topeau pe rând în văzduh. Atunci, puţin câte puţin, reîncepură să vadă înspre stepă: la început, doar creştetele arborilor, pe urmă, când aerul deveni limpede, până departe, în zare.

Şi atunci, din piepturile lemurienilor se ridică un plânset: cheleenii dispăruseră. Numai cenuşa şi câţiva tăciuni înnegriţi aminteau de locul unde fusese tabăra lor.

VRĂJMAŞUL NEVĂZUT

Aun, Zur şi lemurienii petrecură o mare parte a zilei întărind bariera de pietre şi crengi dinaintea peşterii, astfel încât s-o facă de netrecut. Acum erau la adăpost de fiare – căci mâncătorii de carne, când nu pot ajunge la pradă, sfârşesc întotdeauna prin a se îndepărta – dar nu şi de oameni. Ulhamrul şi wahul ştiau bine că atât piticii roşii, cât şi kzamii erau în stare să-şi ţină vrăjmaşii încercuiţi timp de săptămâni. În faţa unei hoarde numeroase, peştera le-ar fi devenit locul de pieire. Însă împotriva cetei oamenilor focului, bârlogul de piatră putea folosi drept momeală.

Spre seară, vânară mai multe antilope, a căror carne trebuia uscată la foc, iar lemurienii adunară provizii de rădăcini. Toţi vegheau, clipă de clipă. Pânda lor semăna cu cea a dholeilor sau a şacalilor. Era greu să fie luaţi pe nepregătite: către răsărit se întindea un luminiş, la miazănoapte erau râul şi stâncile, către apus începea mlaştina. Nu rămânea altă cale spre peşteră decât pădurea deasă din spatele lor; însă între ultimii copaci şi intrarea în adăpost se afla o bucată de pământ bătătorit – niciun vrăjmaş n-ar fi putut să se năpustească asupra lor pe negândite. Ca să ajungă la peşteră, cheleenii ar fi trebuit să treacă întâi prin grindina suliţelor şi harpoanelor.

Până la lăsarea întunericului, niciun miros străin nu le dădu de ştire că vrăjmaşii s-ar fi apropiat. Lemurienii se răspândiră prin pădure, iar Aun se urcă pe cea mai înaltă stâncă, scrutând întinderile, însă împrejurimile păreau pustii. Dacă totuşi veniseră, oamenii focului se opriseră la foarte mare distanţă. Gândul acesta îl mai linişti pe ulhamr, care îi spuse lui Zur:

— Cheleenii nu erau decât şapte şi au plecat.

Aun credea – fără să fie însă sigur – că vederea unui foc atât de mare cum fusese al lor îi făcuse pe ceilalţi să se

teamă că aveau în faţă o hoardă destul de numeroasă ca să-i răpună. Mai prevăzător decât ulhamrul, şi poate decât oricare alt om, în mintea şi simţirile lui Zur trăia o neîncredere veche, izvorând din amintirile despre ai lui, omorâţi de piticii roşii fără cruţare. De aceea răspunsul lui fu:

— Dacă n-au venit, este pentru că s-au dus să-i caute pe războinicii hoardei lor.

— Hoarda lor este departe, şopti nepăsător ulhamrul. De ce să se întoarcă?

— Fiindcă oamenii pădurii nu aprind focuri. Ei or să vrea să ştie cine sunt oamenii noi care au venit în pădure.

Răspunsul îl nelinişti pe Aun, însă nu prea mult, căci era pregătit pentru înfruntare. Aşa cum se deprinsese, luă el prima veghe. Luna nouă, mare şi strălucitoare, n-avea să se culce decât către miezul nopţii. Lumina care scălda desişurile îl ajuta pe ulhamr să desluşească orice clătinare a frunzişului. Dar în pădurea amorţită nu mişca decât vântul. În adâncul hăţişului, răsunau când şi când răgetele vreunei fiare. Aşezat lângă foc, Aun nu se gândea la nimic: încordat, cu simţurile treze, trăia numai pentru a vedea, auzi, mirosi. Alături de el, cei trei pândari lemurieni păreau să fi aţipit, însă izul străin cel mai slab i-ar fi ridicat imediat în picioare… Auzul şi mirosul lor, la fel de ascuţite ca ale dholeilor, făceau să nu le scape nici zborul tăcut al bufniţelor.

Când Aun îşi ridică fruntea, luna ajunsese deja la jumătatea drumului său. Focul scăzuse până ce nu rămăsese decât un morman de tăciuni. Ulhamrul aruncă peste cenuşă un braţ de vreascuri, apoi adulmecă văzduhul. Nehotărât, se întoarse spre pândarii lemurieni. Doi erau deja în picioare, iar cel de-al treilea se ridica grăbit.

Din pădure ajungeau până la ei mirosuri străine. Semănau atât de bine cu cele ale lemurienilor, încât Aun crezu o clipă că erau trimişi ai unei alte hoarde. Se apropie de Rah care, cu urechile ciulite şi cu nările larg deschise, tremura scuturat de fiori. Când Aun fu lângă el, lemurianul

întinse braţul spre copaci şi bolborosi ceva de neînţeles. Aun pricepu totuşi că vrăjmaşii erau acolo.

Ascunşi în desişul pădurii bătrâne, ei vedeau focul şi îl vedeau pe ulhamr, rămânând însă nevăzuţi pentru acesta. Dar dacă ar fi atacat, atunci ar fi trebuit să iasă la loc deschis. De jur împrejurul peşterii nu creştea decât o iarbă măruntă şi, ici şi colo, câte un arbore stingher sau o tufă de mărăcini.

Ochii ageri ai lui Aun desluşeau fiecare bolovan, fiece desiş scăldat în lumina argintie a lunii. Pieptul lui se umflă de cutezanţă şi abia se stăpânea să nu-şi trimită strigătul de luptă. În el clocotea acum o ură puternică împotriva cheleenilor care trecuseră râul pentru a le pustii tabăra. Prin aceasta ei îşi arătaseră gândurile rele şi înverşunarea; iar acum îi erau vrăjmaşi.

Înainte de a-l trezi pe Zur, dădu de mai multe ori ocol peşterii, pentru a-şi da seama de unde veneau mirosurile şi câţi duşmani îi pândeau din desişuri. Ţinea în mână propulsorul, iar de umăr îi atârnau două suliţe şi un harpon. Ulhamrul voia să-i facă pe oamenii focului să iasă din ascunzişuri; ar fi putut omorî sau răni pe câţiva dintre ei, înainte ca ceilalţi să se apropie destul pentru a-l răni pe el.

Simţind primejdia, lemurienii ieşiseră unul câte unul din peşteră, iar Zur şi Wao erau printre ei.

Ulhamrul se uită la desişurile nemişcate, în spatele cărora se aflau străinii, apoi la cei al căror conducător devenise fără voie. Vrăjmaşii nu puteau fi mai mult de şapte, iar în tabăra lui erau opt lemurieni şi patru femei aproape la fel de puternice ca bărbaţii. Dacă toţi se dovedeau curajoşi, şansa era de partea lui Aun şi Zur. Însă cei mai mulţi erau morţi de frică şi n-ar fi putut face faţă unui atac. Singurii care nu păreau la fel de înspăimântaţi erau Rah, Wao şi un băiat cu ochi vioi.

— Sunt tot atâţia războinici câţi erau ieri în jurul focului? întrebă Zur.

— Niciunul mai mult, răspunse Aun. A venit vremea să ne trimitem chemarea de luptă.

Zur prefera luptei alianţa. Se gândi puţin, apoi spuse:

— Pădurea este mare… În ea se găseşte pradă pentru toţi. Poate Zur să le vorbească cheleenilor?

Cu toată întărâtarea care-l împingea înainte, Aun acceptă, iar wahul începu să strige, trimiţându-şi cuvintele pădurii care-l asculta nemişcată.

— Fiul Bourului şi Fiul Pământului n-au luptat niciodată împotriva oamenilor focului! Ei nu sunt vrăjmaşii lor.

Pădurea rămase tăcută. Atunci Aun, ridicând glasul, strigă:

— Aun a omorât fiara roşie! Aun şi Zur au ucis tigrul… Ei au ghioage, harpoane şi suliţe! Dacă cheleenii au venit să lupte, niciunul din ei nu-şi va mai vedea hoarda…

Singurul răspuns fu freamătul crengilor mişcate de vânt. Aun înaintă spre copaci şi strigă încă o dată, mai puternic:

— Oamenii focului nu vor să răspundă?

Acum, când se afla mai aproape de pădure, ulhamrul simţea limpede mirosul străinilor, iar la gândul că era pândit din desişuri fu cuprins de o furie nestăpânită. Lovindu-şi pieptul cu pumnul, dădu drumul strigătului său de luptă care răsună ca urletul lupilor:

— Aun o să vă crape piepturile şi burţile şi o să le dea hrană hienelor!

Din întuneric îi răspunse un cor de mormăieli întărâtate. Ulhamrul mai făcu câţiva paşi. Acum între el şi marginea pădurii nu rămăsese decât o aruncătură de piatră. Strigându-i peste umăr lui Zur să nu-l urmeze, mai înaintă puţin şi îşi continuă ameninţarea:

— Fiul Bourului o să vă zdrobească feţele!

Spera că, văzându-l singur, ceilalţi aveau să se năpustească. Pentru o clipă, mirosurile i se părură mai puternice, apoi se depărtară. Atunci Aun mai făcu un pas, după care se opri şi îşi îndreptă trufaş umerii. Folosind propulsorul, ar fi putut arunca cu uşurinţă o suliţă care să ajungă în hăţişuri.

Din spatele lui se auziră ţipete de spaimă. La stânga, dintr-un tufiş, îşi făcuseră apariţia trei oameni care alergau cât puteau, cu gând să-i taie retragerea. Văzându-i,

nomadul hohoti batjocoritor, apoi se dădu înapoi fără grabă şi, din mers, îşi potrivi o suliţă în propulsor. Însă în aceeaşi clipă alţi trei războinici apărură din dreapta lui… Lemurienii încremeniră de frică. Jumătate din ceata lor se risipi, însă Rah, Wao, băiatul şi un bătrân nu se clintiră; mai mult chiar, Wao se repezi după o femeie care fugea spre pădure, vrând să o aducă înapoi.

Cei şase străini voiau să-i taie calea ulhamrului. Propulsorul lui Aun se roti şi suliţa se înfipse în umărul unuia. Zur şi Rah atacară şi ei. Surprinşi de distanţa de la care lovise ulhamrul şi uluiţi la vederea wahului care-i conducea pe lemurieni, cheleenii se retraseră. Însă cei din dreapta o capturaseră pe Wao.

PARTEA A PATRA

…Răgazul n-a ţinut mult. Rah era furios, iar pentru Aun gândul că Wao căzuse în mâinile vrăjmaşilor era la fel de greu de îndurat ca cel al unei înfrângeri; până şi Zur uitase de prudenţa lui obişnuită. Toţi cinci se avântară pe urmele cheleenilor.

Deşi vrăjmaşii înaintau împotriva vântului, mirosurile lor slăbiseră şi păreau să se îndepărteze. Un timp dispărură aproape cu totul, iar când le simţiră din nou, înţeleseră că oamenii focului le-o luaseră cu mult înainte; urma regăsită era anevoie de păstrat din pricina băltoacelor şi tufişurilor şi nu deveni sigură decât după ce făcură mai multe ocoluri.

În cele din urmă, izurile deveniră din nou puternice – însă după ce o luaseră întâi spre râu, fugarii se adânceau acum în pădure. Curând însă, urmele se despărţiră şi atunci, fără ezitare, Aun o alese pe aceea în care mirosul lui Wao se amestecase cu al cheleenilor. Arborii, tufele se răreau, apoi apăru o bucată de pământ unde nu creşteau decât buruieni şi o iarbă rară, uscată. Chiar atunci, la capătul luminişului, tulpinile începură deodată să ardă, iar vântul împingea flăcările spre ei. Aun fu nevoit să se retragă către Zur şi cei care veneau cu el. Din spatele focului se auzi un ţipăt ascuţit. După ce mistui câteva buruieni cu tulpini mai înalte, focul nu mai avu cu ce să se hrănească şi salturile lui se opriră. Urma răpitorilor era însă pierdută. Mohorâţi, Aun şi ceilalţi o luară spre miazănoapte.

…La ieşirea din pădure începea o câmpie posomorâtă şi pustie, iar undeva spre răsărit lucea lumina unui foc. Lângă el, stând pe o piatră, veghea un om care la vederea celor ce se apropiau se ridică în picioare. În acelaşi timp cu mişcarea lui, apărură venind din altă direcţie şase bărbaţi care o duceau cu ei pe Wao; unul dintre aceştia se mişca greu şi fără să-şi ia mâna de pe umăr…

Aun îşi reluă goana şi continuă să alerge o vreme neobosit; apoi, cu un urlet de furie şi neputinţă se opri: înaintea lui se deschidea o prăpastie, o crăpătură care se adâncea abrupt în pământ şi în fundul căreia fierbeau apele unui torent… Cheleenii izbucniră în hohote de râs, apoi îl ameninţară pe ulhamr cu pietre.

Distanţa care îl despărţea pe Aun de foc depăşea de patru ori bătaia unui propulsor. Nomadul fu cuprins de o mânie năprasnică, dar nu putu răspunde decât printr-un urlet în care pusese toată ura lui. Cei din faţă îl înfruntau, gândindu-se la forţa pe care le-o dădea numărul lor şi plini de dispreţ pentru aliaţii nomadului. Lemurienii erau mai puţin de temut decât lupii, iar Zur, cu trupul lui subţire şi braţele scurte nu li se părea primejdios. Singurul care le stârnea mirarea şi teama era ulhamrul. Dar ce însemna un vrăjmaş? Nu erau ei neînvinşi? Iar căpetenia lor, deşi mai scundă de statură decât Aun, avea umerii mai laţi şi braţele mai lungi. Cu ele, putea sugruma chiar şi pantera… Cu faţa întoarsă către Aun, căpetenia oamenilor focului rânjea batjocoritor.

Tabăra cheleenilor era întărită cu bucăţi de stâncă şi bolovani. Deşi n-aveau arme cu care să lupte de la distanţă, şansele erau de partea lor. Aun îşi dădea seama de asta, iar Zur înţelegea chiar mai bine decât el. Amândoi trăiau acum o mare îndârjire: wahul deoarece nutrea pentru Wao o grijă de frate, iar ulhamrul fiindcă nu putea îndura gândul înfrângerii. Rămaseră deci să pândească… Nu mai era mult până când aveau să se lase negurile nopţii. Deja luna roşie dispăruse într-un nor ce creştea dinspre apus, iar un vânt puternic începuse să sufle peste câmpie…

Fiul Bourului se hotărî brusc:

— Eu voi merge înainte, spuse el, iar Zur mă va urma la mare distanţă până când vom vedea focul. Cheleenii n-au să mă poată prinde, căci nu pot fugi destul de repede.

Când ajunseră în câmpie, vrăjmaşii erau acolo unde-i lăsaseră. Trei dintre ei păzeau deschizăturile dintre bolovani şi scrutau întinderile, ceilalţi stăteau adunaţi în

jurul focului. Toţi erau înarmaţi cu ţepuşe, securi şi pietre de aruncat. Văzându-l apărând pe Aun, urlară toţi ca dholeii, iar căpetenia lor, ridicându-şi ţepuşa, se prefăcu că se năpusteşte. Ulhamrul îşi încetini pasul, înţelegând că nu venise încă clipa să dea atacul. Adresându-se căpeteniei, rosti:

— Dacă ne-o dai înapoi pe Wao, o să vă lăsăm să plecaţi acasă, în ţinuturile voastre de vânătoare.

Străinii nu-i puteau înţelege vorbele, însă gesturile lui îi făcură să priceapă că el voia femeia. Îi răspunseră cu râsete batjocoritoare, iar căpetenia o apucă pe Wao de plete şi, lovind-o cu pumnul în cap, o doborî la pământ; arătând trupul prăbuşit, apoi focul şi fălcile sale, îi dădu de înţeles ulhamrului că avea să o frigă şi să o mănânce pe lemuriană…

Aun se aruncă înainte aidoma unui leopard care-şi atacă prada. Cheleenii se făcură nevăzuţi în spatele stâncilor.

În acest timp se apropiase şi Zur. Când amândoi ajunseră la o distanţă potrivită pentru că propulsoarele să poată trimite suliţele la ţintă, wahul spuse:

— Dacă Aun va merge către dreapta, câţiva din cei care se ascund în spatele bolovanilor vor putea fi atinşi.

Ulhamrul porni aşa cum fusese sfătuit, ocolind focul; doi dintre vrăjmaşi, văzându-se descoperiţi, voiră să se retragă. Se auzi şuieratul unei suliţe şi răsună un vaiet de durere. Wahul îşi roti la rândul său propulsorul şi un al doilea luptător se prăbuşi, lovit în coapsă.

— Oamenii focului au acum trei răniţi! strigă cu voce răsunătoare ulhamrul.

Furtuna se aduna în nori negri; văzduhul devenise apăsător, încărcat de aşteptarea a ceva încă fără nume. Luna dispăruse, iar câmpia nu mai era luminată decât de strălucirea palidă a stelelor şi de sclipirile focului ce murea. Ghemuiţi în spatele stâncilor – pentru a se adăposti de loviturile de suliţă sau de harpon – cheleenii deveniseră de neatins. Ulhamrul, wahul şi lemurienii care apăruseră între timp n-aveau cum să-i facă să iasă la vedere…

Văzduhul era tăcut şi încremenit. Vântul se potolise,

tunetul nu se auzea încă, iar animalele se ascunseseră în vizuini... Pe urmă norii mugiră ca o turmă de zimbri mânioşi, iar apa, mamă a tuturor începuturilor, porni să cadă în picuri grei. Oamenii focului fură cuprinşi de o furie fără margini: flăcările erau ameninţate să piară, iar ei n-aveau cum să vegheze asupra cuştilor în care păstrau văpăile pentru popasurile următoare şi nici n-aveau cum să le apere. Iar dacă focul murea, oriunde s-ar fi aflat, pe câmpie sau în pădure, ar fi fost la fel de neajutoraţi ca nişte mâncători de iarbă.

Căpetenia lor se sculă şi strigă o poruncă. Atunci, urlând, cheleenii se ridicară toţi de-odată şi atacară. Patru dintre ei, printre care şi doi dintre răniţi, porniră spre Zur şi lemurieni. Căpetenia şi încă un războinic săriră asupra lui Aun. Două suliţe, apoi încă două şuierară prin aer, însă întunericul şi mişcările iuţi ale atacatorilor le făcură să-şi greşească ţinta. Ca să poată arunca harpoanele de la distanţă, Aun se retrase către râu, iar Zur şi lemurienii spre pădure. Cu strigăte sălbatice de izbândă, oamenii focului îşi iuţiră goana. Ulhamrul continuă să bată în retragere, iar wahul se apropie de adăpostul vrăjmaşilor. Brusc, apele cerului rupseră zăgazurile şi se prăvăliră ca mii de torente; focul îşi trăi ultimele clipe, apoi se stinse; rămas singur, războinicul rănit la coapsă încerca să adăpostească cuştile sub pietre.

Zur şi cei care-l însoţeau fuseseră încercuiţi. Înspăimântat, cel mai tânăr dintre lemurieni vru să se suie într-un copac, însă o lovitură de ţepuşă îi deschise pântecul, iar un silex îi găuri tâmpla. Rah şi celălalt lemurian se apărau folosindu-se de ghioagele tăiate de Aun. Zur îl doborî cu o lovitură de secure pe luptătorul rănit la umăr, însă un altul, venit din spate, îl lovi în ceafă, trântindu-l la pământ.

Atunci când Aun văzu că între el şi urmăritori nu rămăseseră decât câţiva paşi, făcu trei sărituri uriaşe şi îşi abătu ghioaga. Din prima lovitură rupse o ţepuşă, iar din a doua zdrobi o ţeastă. Căpetenia şi ulhamrul se aflau acum faţă-n faţă. Erau amândoi croiţi după aceeaşi măsură.

Trupul căpeteniei amintea de urs şi de mistreţ: pieptul lui era acoperit cu un păr creţ, iar coapsele groase păreau cioplite din trunchiuri. Mai înalt decât potrivnicul lui şi cu pieptul mai lat, bine proptit pe picioare, Aun apucase ghioaga cu amândouă mâinile. Ţepuşa căpeteniei, făcută din lemn de abanos, era grea şi bine ascuţită, în stare să sfâşie carnea şi să zdrobească oasele.

Primul care lovi fu omul focului, însă abia dacă-l atinse pe ulhamr. Ghioaga acestuia se roti şi izbi, dar nu întâlni decât pământul. Chipul căpeteniei se schimonosi de ură şi de dorinţa de a ucide, iar din gura lui izbucni un urlet de furie.

Şi unul şi celălalt bătură în retragere. Cu armele pregătite, se măsurară o clipă nesfârşită. Ploaia îi învelea cu o blană de apă, iar trăsnetele cutremurau câmpia. Amândoi simţeau că moartea era acolo, lângă ei, în ei.

Aun se năpusti iarăşi. Ghioaga lui lovi de mai multe ori, zguduind pieptul roşcat al cheleeanului, în vreme ce vârful ascuţit al ţepuşei sfâşie umărul ulhamrului. Pe urmă armele se ciocniră şi se amestecară. Ţepuşa atinse pieptul lui Aun chiar în clipa când acesta sărea înapoi. Cu sângele şiroind din două răni, nomadul apucă ţepuşa cu o mână, iar cu cealaltă lovi. Izbit în creştet, potrivnicul său rămase năucit: cea de-a doua lovitură îi rupse umărul, iar următoarele, năprasnice, îi zdrobiră coastele…

Focul murise de mult, iar întunericul înghiţise hăţişurile; fulgerele, mai rare acum, aprindeau cerul la răstimpuri. Zadarnic încercă Aun să-i găsească pe Zur şi pe lemurieni, furtuna risipise sau dusese cu ea mirosurile lor. Atunci, strigă:

— Unde se ascunde Zur? Fiul Bourului şi-a nimicit duşmanii!

Răspunsul fu un geamăt ce venea dinspre pădure, dar nu semăna deloc cu glasul omului fără umeri. Aun continuă să caute: bâjbâia pe întuneric şi alerga atunci când fulgerele luminau câmpia. Când ajunse la marginea pădurii din ea apăru Rah, care după ce făcu câţiva paşi se prăbuşi. Lemurianul bâiguia ceva din care ulhamrul nu înţelese

decât că wahul dispăruse… Într-un târziu, se ivi şi celălalt lemurian, însă nici el nu ştia mai multe despre soarta lui Zur.

Să plece atunci în căutarea lui era peste putinţă. Şuvoaiele cerului se revărsau necontenit, făcându-i pe oameni la fel de neajutoraţi ca gâzele ascunse sub frunze sau în crăpăturile scoarţei copacilor. Ulhamrul cunoştea cea mai mare durere a vieţii sale. Răsufla greu, ca după o goană, iar lacrimile i se amestecau cu ploaia. Tot trecutul, toate amintirile îi erau legate de Zur. Se apropiase de el încă din vremea când Naoh îl adusese din ţinutul piticilor roşii; Zur îl alesese pe Aun dintre toţi ulhamrii, iar Aun se legase de Zur ca de un frate…

Din când în când, Aun îşi trimitea chemarea, apoi încremenea câteva clipe, cu speranţa că o să primească răspuns. Vremea trecea, ploaia încetase şi, dinspre răsărit, începuse să urce o lumină palidă la care îi văzură la locul încăierării pe cheleeanul ucis de Zur şi pe tânărul lemurian ale cărui măruntaie erau risipite pe pământ. Fură găsite şi trupurile căpeteniei şi războinicului doborâţi de Aun. Lângă cenuşa şi cărbunii stinşi ai focului dădură peste luptătorul cu coapsa găurită, care se târa gemând, iar în spatele unei stânci o găsiră pe Wao; îngrozită, femeia tremura aşteptându-şi sfârşitul. Zăcuse leşinată mai mult timp şi de aceea nu auzise chemările lui Aun şi Rah. Însă acum, văzându-i pe ulhamr şi pe ceilalţi, chipul i se lumină şi un râs aspru îi ieşi din gâtlej.

Rănitul căzu la picioarele lui Aun, cerând îndurare. Firea sa îngăduitoare îl îndemna pe Fiul Bourului să-l ierte, însă doi lemurieni se aruncaseră deja asupra învinsului şi-l loveau cu ghioagele. Cu ceafa ruptă şi ţeasta zdrobită, cheleeanul îşi dădu sfârşitul înainte ca Aun să fi putut rosti vreo vorbă; nomadul ridică din umeri, căci ştia că aceasta era legea războiului.

Wao, ce deprinsese mai bine decât Rah înţelesul semnelor ulhamrilor şi învăţase de la Zur câte ceva din graiul acestora, îi ascultă pe lemurieni, apoi îl făcu pe Aun să înţeleagă că duşmanii care supravieţuiseră îl duseseră

pe Fiul Pământului în pădure. Din cauza ploii, lemurienii nu putuseră să-i urmărească – nici măcar nu-i văzuseră bine. Pe urmă, atât Rah cât şi celălalt războinic se rătăciseră. Cele aflate nu lămureau ce se petrecuse cu wahul; nu făcuseră decât să înteţească lupta dintre speranţă şi disperare care se dădea în ulhamr.

Toată dimineaţa căutară zadarnic urmele fugarilor. Se putea ca aceştia să fi ajuns deja la mare distanţă de locul unde se dăduse lupta, dar tot atât de bine se putea ca Zur să fi fost omorât. Lemurienii se risipiră încercând să găsească mirosul oamenilor focului. Veniseră şi cei care fugiseră de înfruntare, iar acum erau destui ochi să caute, destule nări să adulmece. Se împărţiră în două cete: una din ele porni în susul râului, cealaltă spre vărsare. Amândouă trebuiau să cerceteze toate vadurile pe care le întâlneau în cale. În ceata care pornise în josul apei se afla şi Fiul Bourului. După un drum lung de aproape o zi, lemurienii şi ulhamrul întâlniră întâiul vad. Trecură râul şi prima care atinse celălalt mal fu Wao. La strigătul ascuţit al femeii, se opriră cu toţii. Urma fusese găsită! În pământul moale rămăseseră întipărite tălpi omeneşti, iar printre acestea erau şi urmele lui Zur.

În inima lui Aun renăscu speranţa; în ea se amesteca însă o mare nelinişte şi multă îndoială: urmele nu erau proaspete. Cheleenii trecuseră vadul în zori şi nu puteau fi ajunşi înaintea zilei următoare. Dar asta numai dacă ulhamrul ar fi mers singur, căci niciunul dintre lemurieni nu putea ţine pasul cu el. Aun se încredinţă întâi că armele sale erau în bună stare: trei suliţe, două harpoane, securea de nefrit şi ghioaga. În afară de acestea mai ducea piatra de silex şi pe cea de marcasită cu care isca focul… Rămase o clipă nemişcat şi tăcut. Îi privi pe oamenii din ceată: slabi şi prost înarmaţi, cu graiul sărac şi gesturi stângace; vânaseră însă împreună cu el, trăiseră în jurul focului său şi unii se dovediseră curajoşi în lupta cu vrăjmaşii. Simţi în piept o căldură care nu era pornită din slăbiciune. Se apropie de lemurieni şi le spuse cu părere de rău:

— Rah, Wao şi Oon au fost aliaţii ulhamrului… Cheleenii

sunt însă cu mult înaintea noastră şi merg repede. Numai Aun îi poate ajunge din urmă.

Wao îi înţelese vorbele şi le desluşi celorlalţi. Lemurienii se posomorâră. Când Aun începu să se îndepărteze, Wao plângea iar Rah scotea gemete jalnice, asemănătoare scâncetelor dholeilor răniţi. Ca să-l privească pe cel care le fusese o vreme căpetenie, toţi se adunară pe creasta de unde începea câmpia. Ulhamrul alerga ca un lup. Lemurienii îl chemară, iar el se uită înapoi şi le strigă:

— Fiul Bourului se va întoarce la oamenii păroşi! apoi îşi reluă goana.

Urma devenea uneori nesigură, alteori era uşor de desluşit, mai ales aceea rămasă din timpul popasurilor, când fugarii îşi lăsau mirosul pe pământ. Ulhamrul găsea şi mici ghemotoace de iarbă pe care Zur le ţinuse mult timp în mână înainte să le arunce. Aun recunoscu şiretenia neîntrecută a wahului. Nu putea însă pricepe de ce oamenii focului îşi lăsaseră în viaţă prinsul, deşi acesta, mai puţin iute, le întârzia fuga.

Până ce se înnoptă, Aun nu se opri să se odihnească decât de două ori şi pentru scurt timp. Chiar şi după venirea lunii şi a stelelor, el îşi continuă drumul. Urma devenea din ce în ce mai proaspătă, însă atunci când, istovit, se întinse printre stânci ca să doarmă, era încă departe de cei pe care-i căuta.

În zori, ocoli un lac nu prea întins, apoi intră din nou în pădure. Se rătăci – şi nu o singură dată avu îndoieli că se afla pe drumul cel bun – însă aproape de amiază, ceva îl făcu să tresară. Numărul cheleenilor crescuse: probabil că o ceată mică, plecată la vânătoare, se alăturase celor care-l duceau cu ei pe Zur. Acum izurile se făcuseră destul de puternice şi ulhamrul înţelese că înaintea lui erau şase vrăjmaşi cu care trebuia să lupte; curând, nu mai încăpea nicio îndoială, avea să intre în ţinutul hoardei lor.

O încleştare cu atâţia războinici nu avea sorţi de izbândă. Oricare altul, în afară de Aun sau Naoh, s-ar fi recunoscut înfrânt. Fiul Bourului era însă mânat înainte de o pornire aprigă, care n-asculta de îndemnul la chibzuinţă

al minţii. Şi apoi, ulhamrul ştia că dacă va trebui să gonească ca să-şi scape viaţa, putea fugi mai repede ca onagrul. Cu picioarele lor scurte, oamenii focului nu l-ar fi ajuns niciodată.

Alte ore se scurseră; se apropia sfârşitul celei de-a doua zile când, cu tot numărul mare al celor pe care îi urmărea, Aun îi pierdu la trecerea unui râu. Albia nu era adâncă şi nomadul o trecu fără greutate, însă odată ajuns pe celălalt mal, urmele dispăruseră… Continuă să le caute cu disperare; se înserase şi el încă nu descoperise nimic. Prea descurajat ca să mai aprindă focul şi fără să dorească să mănânce, se aşeză pe un colţ de stâncă. După ce se odihni puţin, porni iarăşi. Ajunsese într-un loc unde rariştile şi crângurile se înşirau una după alta când, brusc, vântul îşi schimbă direcţia. Îndată, nările sale desluşiră izul cel nou adus de adieri: cheleenii erau acolo, aproape. Şi totuşi, mirosurile pe care le adulmeca acum îi păreau altele, iar în ele nu se regăsea şi cel al lui Zur.

Înaintând cu prudenţă printre mărăcini şi bambuşi, târându-se prin ierburile înalte, Aun ajunse lângă cei pe care-i căuta… Un glas îl făcu să tresară: în faţa lui se ridicaseră două umbre ce păreau uriaşe. Fusese văzut şi trebuia să primească lupta. Se pregăti. Ieşită dintr-un nor, luna lumină cele două siluete, iar ulhamrul îşi dădu seama că înaintea lui nu se găseau bărbaţi, ci femei. Scunde, îndesate, cu plete cenuşii, ele aveau chipurile la fel de sălbatice ca războinicii cheleeni. Fiecare ţinea în mână câte o ţepuşă lungă şi grea.

Femeile ulhamrilor mânuiau rareori arme; deşi nomadul văzuse că la lemurieni femeile erau aproape la fel de puternice ca bărbaţii lor, rămase surprins văzându-le pe cele două războinice ameninţându-l. Nicio clipă în pieptul lui nu se trezi însă mânia ori dorinţa de luptă. În loc să ridice ghioaga sau să-şi pregătească harponul, nomadul spuse încet:

— Aun n-a venit să omoare femeile…

Ele îl ascultară nemişcate, chinuindu-se să priceapă. Pentru a le linişti şi mai mult, Fiul Bourului începu să râdă,

apoi înaintă doi paşi fără să ridice ghioaga. Una dintre războinice se retrase, apoi făcu un salt şi, fie de spaimă, fie pentru a le da de veste celorlalte, o luă la goană; cea de-a doua o urmă. Picioarele lor scurte nu le purtau însă prea iute. Ulhamrul le ajunse, apoi le-o luă înainte. Atunci, una lângă alta, cu ţepuşele pregătite, femeile aşteptară…

Nomadul le arătă ghioaga, fără să ameninţe, şi murmură:

— Ulhamrul poate rupe lesne ţepuşele femeilor…

Cu o mişcare născută mai degrabă din frică decât ameninţătoare, una dintre femei îşi ridică arma şi vru să izbească. Aun o abătu dintr-o lovitură piezişă, îi frânse vârful şi, fără să lovească la rândul lui, continuă:

— De ce vor războinicele să lupte cu Fiul Bourului?

Ele pricepură atunci că fuseseră cruţate şi îl priviră cu nesfârşită mirare. În minţile lor începea să-şi facă loc un gând de împăcare cu străinul acela ciudat. Femeia care nu lovise îşi plecă ţepuşa şi făcu semne de pace, pe care cealaltă nu zăbovi să le repete. Apoi îşi continuară drumul urmate de nomad care, încrezător în simţurile şi în puterea lui, nu se temea de vreo capcană. Merseră o vreme toţi trei, având mereu vântul în faţă, până ce ajunseră într-un luminiş unde creşteau numai ferigi. La lumina lunii, războinicul văzu că acolo mai erau şi alte femei. Când îl zăriră, acestea se ridicară în picioare şi începură să-şi scuture braţele şi să strige, iar cele cu care venise Aun le răspunseră în acelaşi fel.

Un timp, ulhamrul se îngrijoră pentru viaţa lui. Mai putea încă să fugă, căci drumul era liber, dar nepăsarea adusă de oboseală se amesteca acum în mintea lui cu durerea născută din pierderea lui Zur, iar când fură înlocuite de nelinişte era prea târziu: ajunsese în tabără şi se pomeni înconjurat de femei.

Socotindu-le şi pe cele care îl aduseseră, erau douăsprezece; printre ele alergau câţiva copii, iar sub copaci se vedeau dormind alţii, încă foarte mici.

Cele mai multe femei erau tinere, însă dintre toate, una îl făcu pe Aun să tresară, căci avea trupul zvelt, ca al

fiicelor Gammlei, cele mai frumoase dintre femeile ulhamrilor. Dinţii ei străluceau ca sideful, iar pletele lungi o învăluiau aidoma unei ape albăstrui. În inima asprită de încercări a nomadului se născură simţiri neîncercate şi toate amintirile lui despre bunătate, despre blândeţe şi strălucire se adunară laolaltă luând chipul străinei…

Războinicele se strânseră în jurul lui; una care avea braţe groase şi umeri pe care muşchii păreau să se înnoade, păşi înainte, oprindu-se în faţa Fiului Bourului. Din vorbele şi gesturile ei nomadul pricepu că voia să facă un legământ de pace. Ulhamrul nu cunoscuse până atunci vreun neam la care bărbaţii şi femeile să trăiască în hoarde diferite. Se uita împrejur încercând să descopere războinicii. Şi fiindcă nu zări niciunul, îi răspunse căpeteniei prin gesturi ce întăreau bunele sale gânduri. De-ndată, femeile fură cuprinse de o mare bucurie. Ele nu mai întâlniseră un războinic ale cărui statură şi grai să se deosebească într-atât de ale lor. Nu cunoşteau decât trei feluri de oameni: ai focului, cum erau vânătorii ce îl prinseseră pe Zur, lemurienii, pe care îi văzuseră de puţine ori şi cu care nu se luptaseră niciodată, şi cei din neamul lor, unde bărbaţii şi femeile nu se amestecau decât arareori. Dacă Aun ar fi fost unul dintr-ai lor, l-ar fi gonit sau l-ar fi supus la încercări ale curajului şi răbdării. Îl primiseră numai pentru că ciudăţenia întâmplării le atrăgea şi, mai ales, din pricina nenorocirilor abătute în ultima vreme asupra hoardei lor. Jumătate dintre războinice pieriseră sub loviturile cheleenilor; cea mai mare parte a copiilor muriseră. De când îşi pierduseră focul, ele rătăceau la voia întâmplării, urându-şi vrăjmaşii şi simţindu-se slabe înaintea lor. De aceea, gândul că îl aveau aliat pe străinul înalt, care părea la fel de puternic ca bivolii, le umplea de mulţumire. Cu el alături, cine va mai cuteza să le atace?

Adunate în jurul lui, încercară multă vreme să-i înţeleagă gesturile şi să-l facă să le priceapă pe ale lor. În cele din urmă, sfârşiră prin a-şi da seama că el era în căutarea unui alt bărbat, a cărui urmă o pierduse. În

minţile tuturor miji atunci speranţa că potrivnicii ulhamrului erau tocmai aceia cărora le purtau o duşmănie neîmpăcată: Oamenii-Dholei, cum îi numeau ele pe cheleeni.

Înţelegând că focul lor murise, Aun adună ierburi uscate, muşchi; cu ajutorul crenguţelor şi al pietrelor sale făcu să se ivească flăcările. Văzându-le, femeile cele mai tinere începură să sară în jurul lui scoţând ţipete uimite şi rostind vorbe care, repetate mereu, se prefăcură într-o melopee ciudată. Iar când viaţa roşie se răspândi peste vreascuri, bucuria războinicelor umplu noaptea. Singura care nu striga era cea asemeni fiicelor Gammlei. Tăcută, ea nu-şi putea desprinde ochii de la văpăi şi de la omul care le făcuse să se nască, aducând speranţa femeilor din neamul Oamenilor-Lupi.

DINCOLO DE LAC

În fiecare dimineaţă, Aun încerca să găsească urmele wahului. Femeile îl urmau, cu o încredere care, cu fiece zi, devenea tot mai mare. Fiind tot timpul cu el, începură să deprindă, încetul cu încetul, vorbele ulhamrului. Iar acesta, la rândul lui, ajunsese să le priceapă graiul de parcă ar fi fost de-un neam. Puterea bărbatului le uluia, dar mai mult decât de orice se mirau de suliţele şi harpoanele cu care Aun dobora vânatul de la distanţă. Slăbite de nenorocirile prin care trecuseră şi de înfrângerile prea dese din ultima vreme, seara se adunau umile în jurul străinului căruia îi dădeau ascultare. Ulhamrul le privea cu îngăduinţă, căci le văzuse pândind şi hăituind prada la fel de iscusit ca o ceată de vânători. Patru dintre femei erau mai voinice, mai agile şi mai iuţi decât Zur şi toate puteau merge din zori până la apusul soarelui, fără să se plângă de oboseală. Cele care aveau copii mici îi purtau în spate, iar băieţii şi fetele erau ageri ca nişte pui de lup.

Ulhamrului îi plăceau cel mai mult popasurile de seară. De fiecare dată când făcea să se işte focul din pietre, femeile erau cuprinse de aceeaşi bucurie ca prima oară şi nimic nu le putea istovi mirarea. Strigătele lor îi aduceau nomadului o căldură ciudată în piept. Însă mai presus de orice, era dornic să privească jocul flăcărilor în ochii Djehăi, cea cu plete lungi. În clipele acelea se închipuia întorcându-se cu ea la hoardă şi gândul îi iuţea răsuflarea.

La sfârşitul celei de-a şaptea zile, pădurea începu să se rărească; ajunseră curând într-o câmpie acoperită de ierburi şi uneori de lăstăriş, de crânguri sau tufe de mărăcini… Către mijlocul zilei, una dintre războinice, care se depărtase spre răsărit, le strigă pe celelalte şi le arătă ceva. Nu fu nevoie de multe vorbe – recunoscură urma unei vetre.

— Oamenii focului! rosti Aun.

Femeile se strânseră în jurul ulhamrului. Căpetenia lor, Ucr, avea chipul întunecat şi mânios, iar din gesturile ei Aun înţelese că cheleenii erau aceia care le prigoneau, omorându-le fără cruţare.

Cenuşa focului era veche de câteva zile, iar mirosurile se împrăştiaseră. Trecu un timp până când se încredinţară că nu era vorba de o ceată numeroasă, însă nu puteau şti dacă printre cei care trecuseră pe acolo se găsea şi Zur. Cu toate că izurile erau slabe, Aun şi războinicele reuşiră să afle drumul vrăjmaşilor. Apoi, pe măsură ce înaintau, mirosurile deveniră mai proaspete şi mai uşor de urmărit: oamenii focului se îndreptau spre apus. Încă de două ori mai găsiră vetre stinse, încredinţându-se că aceia pe care-i căutau făcuseră popasuri dese.

În cea de-a treia dimineaţă, una din femeile care mergeau înaintea cetei se întoarse spre celelalte, cu vorbe repezite. Apropiindu-se, Aun văzu în noroiul uscat urme de tălpi omeneşti, iar printre ele şi pe cele ale lui Zur. Din clipa aceea, urmărirea deveni uşoară: pământul păstrase mirosurile, semn că oamenii care le lăsaseră nu erau departe. În seara următoare, deşi luna nu se ridicase, Aun şi războinicele îşi continuară drumul, până când ajunseră la un şir de coline.

Urcară până la jumătatea celei mai înalte, apoi poposiră, iar Aun aprinse focul într-o groapă adâncită în pământ: aşa, flăcările nu puteau fi zările decât de la câţiva paşi. Femeile tăiară ciozvârte dintr-o antilopă pe care Aun o doborâse cu o zi înainte şi începură să le frigă. Dacă n-ar fi fost grija pentru soarta lui Zur, ulhamrul s-ar fi bucurat de răgazul de îndestulare şi tihnă. Din întâmplare, Djeha cea cu ochii mari se aşezase alături de el, iar lui Aun îi trecu prin minte că Ucr, căpetenia, i-ar da-o de soţie dacă ar cere-o. În pieptul nomadului trăia o patimă arzătoare, ce se născuse în clipa când o văzuse prima oară pe Djeha, iar de atunci nu încetase să crească. Lângă ea, îl încerca o pornire nelămurită care făcea ca inima să-i bată mai repede şi dorea să poată fi la fel de bun cu Djeha cum era

Naoh cu Gammla.

După ce termină de mâncat, iar copiii şi o parte dintre femei adormiră, Aun începu să urce colina. Ucr se ridică să-l urmeze, iar Djeha şi alte trei războinice o imitară. Panta nu era prea abruptă; curând ajunseră pe culme, însă ca să poată vedea dincolo de creasta stâncoasă trebuiră să treacă printr-un mărăciniş des. La poalele colinei, sub stelele care luceau palid, se zărea un lac, apoi o câmpie întinsă. Pe celălalt mal, se vedeau lucind flăcări şi nomadul nu mai avu ochi decât pentru ele. Focul nu era prea departe, însă ca să ajungă la el trebuia să ocolească întâi lacul, înfruntând stavilele şi pericolele ce i s-ar fi ivit în cale.

Vântul sufla dinspre lac şi se putea apropia neobservat de păzitorii focului – dacă avea să fie acolo înainte de răsăritul lunii. Aun înţelese că aşa ceva putea izbuti doar singur – femeile nu erau destul de iuţi.

Privi cu luare-aminte flăcările şi siluetele dimprejur. Erau cinci şi, printre ele, Fiul Bourului îl văzu pe Zur, în partea dinspre lac. Lângă el, culcat, mai era un al şaselea războinic. Întorcându-se spre Ucr, Aun spuse:

— Fiul Bourului se va duce la cheleeni… le va cere să i-l dea pe Zur…

Ucr scutură din cap:

— Nu-l vor da niciodată!

— Îl duc cu ei doar pentru că se tem de Aun.

— Atunci când au să-şi piardă prinsul, o să se teamă şi mai tare.

Răspunsul căpeteniei îl descumpăni pe ulhamr. El nu vedea altă cale de a-l elibera pe Zur decât forţa ori şiretenia. Pe oricare ar fi folosit-o, tot era nevoit să se apropie de oamenii focului.

— Aun trebuie să-l scape de wah, rosti cu voce aspră şi hotărâtă.

La fel gândea şi Ucr, de aceea nu-i răspunse nimic. Ulhamrul mai spuse:

— Aun va pleca acum spre foc!

— Ucr şi Femeile-Lupoaice îl vor urma!

Aun mai cercetă o dată cu privirea câmpia, apoi dădu din cap:

— Fiul Bourului va aştepta acolo sosirea femeilor. El va fi singur, însă cheleenii nu-l vor ajunge fugind după el, iar Aun se poate lupta cu ei şi-i poate răpune de departe!

Când ulhamrul începu să coboare spre câmpie, Ucr o trimise pe una din femei după războinicele rămase în tabără.

Povârnişul nu era abrupt şi n-avea gropi sau crăpături; în mare parte era acoperit cu iarbă. Aun ajunse curând în câmpie, căci picioarele lui îl purtau cu iuţeală. Când atinse malul pe care se aflau oamenii focului, luna nu răsărise încă.

Arborii rari, ierburile înalte şi câteva steiuri singuratice îl ajutară să se apropie mult de vrăjmaşi, fără ca aceştia să prindă de veste. La o aruncătură de piatră de focul străin fu însă nevoit să se oprească: înaintea lui nu mai erau nici stânci, nici desişuri, nimic care să-l ascundă de privirile agere ale cheleenilor. Temându-se – nu pentru el, ci pentru soarta omului fără umeri –, ulhamrul rămase ascuns în ierburi. Se întrebă dacă, văzându-l, oamenii focului l-ar fi omorât imediat pe Zur sau, dimpotrivă, i-ar fi cruţat viaţa ca să şi-o apere pe a lor.

Aşteptă aşa multă vreme. Luna începuse să urce, roşie şi acoperită cu aburi, dinspre marginea câmpiei. Cinci dintre războinici se culcaseră. Cel de-al şaselea veghea, ridicându-se din când în când, cu urechile ciulite şi nările fremătând. De cealaltă parte a vetrei, Zur rămăsese şi el treaz. Păzitorul focului nu-l lua în seamă pe wahul care, slab şi prea lent, n-ar fi putut să-i scape prin fugă.

Încetul cu încetul, în mintea lui Aun se înfiripă un plan. Zur era, ca toţi oamenii fără umeri, un foarte bun înotător. În râu, în baltă sau în lac, îi lăsase întotdeauna în urmă pe cei mai îndemânatici dintre ulhamri; la nevoie, wahul se putea scufunda asemeni unui crocodil şi rămâne multă vreme sub apă. Dacă Zur ar fi sărit în lac, nu i-ar fi fost greu să ajungă pe malul celălalt... În acest timp, Aun i-ar fi atacat pe războinici, pentru a nu-i lăsa să-l urmărească.

Dar, mai întâi de toate, trebuia să-i dea un semn wahului pentru ca acesta să ştie că se află acolo.

Cheleeanul ce rămăsese de veghe scruta fără contenire întinderile, adulmecând orice adiere. La răstimpuri, se întorcea spre tufişul în spatele căruia se ascundea Fiul Bourului. Luna crescuse pe cer, gonise norii, şi acum lumina din plin câmpia. O nerăbdare furioasă clocotea în pieptul nomadului; ea se prefăcu în disperare când noaptea fu sfâşiată de răgetul unui leu şi, nu după multă vreme, umbra acestuia se ivi pe vârful unei coline. Războinicul care veghea tresări, iar ceilalţi oameni ai focului se ridicară unul câte unul şi se întoarseră spre fiară…

Fără să se mişte, Zur pândea. Ochii lui cercetau în toate părţile. Speranţa că s-ar putea salva nu-l părăsise nicio clipă…

Aun se ridică fulgerător şi făcu un semn cu mâna spre wah, arătându-i lacul. Momentul era prielnic: pe Zur nu-l despărţeau de apă decât zece paşi şi tot atâţia de cel mai apropiat războinic. Dacă omul fără umeri ţâşnea în goană, putea ajunge la mal înaintea vrăjmaşilor săi.

Zur îl văzuse pe ulhamr, însă nu pricepuse ce anume îi cerea. Nesigur şi uluit, începu să se târască spre tufişul din apropiere. Aun se ridică din nou şi-i arătă lacul. Acum, wahul înţelese. Se sculă, făcu câţiva paşi mergând fără grabă, după care începu să fugă spre apă. Unul din cheleeni întoarse capul şi îl văzu chiar în clipa când se arunca în unde. Scoase un strigăt mânios ce aduse întreaga ceată. Doi războinici se repeziră după wah, iar primul care atinse malul se aruncă în apă încercând să-l ajungă înot. Însă curând îşi dădu seama că urmărirea era zadarnică şi reveni pe uscat de unde, împreună cu ceilalţi, începu să arunce cu pietre spre larg. Zur se afundă şi nu mai apăru.

Vecinătatea leului făcu să întârzie hotărârea căpeteniei. În cele din urmă, trimise un războinic în căutarea fugarului. Ocolind lacul, acesta îl putea ajunge lesne pe Zur care, greoi, lipsit de putere şi fără arme, ar fi fost

prins cu uşurinţă.

Aun îl privi pe vrăjmaşul ce se apropia, apoi se retrase şi aşteptă, cu harponul ridicat.

Războinicul focului făcea parte din ceata celor care luptaseră în noaptea cu furtună. Când îl văzu pe Aun, tresări. Înspăimântat, recunoscându-l pe nomadul uriaş ce le omorâse căpetenia, scoase un strigăt ascuţit, apoi bătu în retragere.

Neliniştit de soarta lui Zur, ulhamrul îl lăsă să se îndepărteze. El alergă spre capătul lacului şi-l ocoli. Wahul încă nu ajunsese acolo, dar îl văzu înotând cu mişcări repezi, unduitoare. Când atinse malul, Fiul Bourului se aplecă şi-l scoase fără greutate din apă. Se priviră lung, cuprinşi amândoi de bucuria revederii, apoi ulhamrul îşi strigă izbânda cu glas tunător:

— Aun şi Zur şi-au bătut joc de oamenii focului!

Leul dispăruse. Pe celălalt mal, cheleenii continuară un timp să privească locul unde fusese fiara, apoi, la un semn al căpeteniei, porniră către apus.

— Ei sunt toţi mai iuţi decât Zur, spuse wahul cu amărăciune, iar cel care-i conduce acum este viclean şi puternic ca un leopard.

— Aun nu se teme de ei… rosti cu dispreţ ulhamrul.

Urmăritorii lor începeau să ocolească lacul, când, de pe colină, răsună un urlet pornit din mai multe piepturi. Apăruse Ucr, însoţită de şapte femei-lupoaice. Luaţi prin surprindere, cheleenii se opriră.

Războinicele se apropiară de Aun, iar Ucr spuse:

— Trebuie să-i omorâm pe Oamenii-Câini, altfel se vor întoarce cu toată hoarda.

Repetă de mai multe ori gesturile şi sunetele pentru ca Aun să înţeleagă ce vroia să spună. Acesta se întoarse spre wah şi-l întrebă:

— Au vorbit ceva despre hoarda lor?

— Da. Se află la două zile de mers. După ce le cercetă atent pe războinice, Zur mai spuse: dacă îi atacăm acum, vor omorî multe femei…

Sângele lui Aun clocotea, însă teama de a nu-l pierde

iarăşi pe wah fu mai puternică. Hotărî că vremea luptei nu sosise încă. Iar femeile-lupoaice, obişnuite să-i asculte vorbele, se supuseră şi de astă dată.

FUGA DIN FAŢA CHELEENILOR

Aun, Zur şi războinicele fugeau. De-o săptămână hoarda vrăjmaşă era pe urmele lor. Prima care o zărise fusese o femeie, apoi, urcat pe un stei înalt, Aun numărase mai mult de treizeci de cheleeni. Goana celor hăituiţi era îngreunată de wah, însă Ucr cunoştea multe ocolişuri prin pădure sau prin mlaştini, iar Zur născocea mereu alte şi alte feluri de a-i încurca pe urmăritori. Ori de câte ori dădeau de-o apă puţin adâncă, mergeau o vreme prin albia ei; de mai multe ori, Ucr şi Aun dăduseră foc ierburilor peste care trecuseră. Aceste şiretlicuri îi făcea pe cheleeni să le piardă pentru un timp urma, însă, numeroşi şi încăpăţânaţi, se împrăştiau pe întinderi mari şi sfârşeau întotdeauna prin a o regăsi. În cea de-a opta dimineaţă, ceata lor traversă torentul pe al cărui mal ulhamrul îi părăsise pe lemurieni. Aun ar fi vrut să se îndrepte în susul apei, însă Ucr îi arătă un drum mai sigur, aşa că porniră cu toţii spre miazăzi.

Venise vremea lunii noi, iar ei nu-i revăzuseră pe vrăjmaşi. Nemulţumit, Aun hotărî să poposească într-o rarişte înconjurată de bambuşi uriaşi. Deşi era încă lumină, Zur, ajutat de câteva femei, începuse să hrănească focul şi să clădească un adăpost din mărăcini, liane şi tulpini. Ziua roşie urmă celei de chihlimbar, norii se mişcau domol, împinşi de o suflare abia simţită, iar ierburile umpleau văzduhul cu foşnetul şi mirosul lor… Pieptul lui Aun se umplu de tihna acelor clipe de răgaz şi gândul i se întoarse iarăşi către Djeha cea mlădioasă. Aceeaşi slăbiciune care îl făcea să fie îndurător cu învinşii se prefăcea într-o căldură blândă atunci când o privea. La vederea părului ei bogat, cenuşiu-albăstrui, a ochilor plini de luciri, puterea lui începea să şovăie, iar teama aceasta îl îmbăta mai tare ca o izbândă în luptă. În mintea lui se năşteau gânduri bucuroase şi gânduri umbrite de

nesiguranţă. Dacă Ucr va spune nu? El nu cunoştea prea multe despre obiceiurile femeilor-lupoaice, dar le ştia aspre şi iuţi din fire. Era adevărat, îl primiseră în ceata lor, îi preţuiau armele şi îndemânarea. Totuşi, el rămânea un străin… Neliniştea şi speranţa îi iuţeau răsuflarea. Se ridică brusc în picioare: trebuia să afle.

Se apropie de femeia-căpetenie, care se încălzea la foc, şi o întrebă:

— Vrea Ucr să mi-o dea pe Djeha?

Înţelegând, Ucr rămase nehotărâtă. Obiceiurile hoardei ei erau la fel de vechi ca neamul, iar de-a lungul atâtor generaţii deveniseră legi: femeile-lupoaice nu trebuiau să se unească nici cu oamenii-dholei, nici cu lemurienii. Însă nenorocirea care le lovise o făcea să şovăie: nu ştia dacă mai trăiau bărbaţi asemeni lor, iar Aun le ocrotea cu puterea lui…

— Înainte de a hotărî, trebuie să scăpăm de vrăjmaşi. Numai atunci Ucr va cresta sânii Djehăi, pentru ca ea să devină femeia lui Aun.

Ulhamrul pricepu doar o parte din răspuns, însă fu de ajuns pentru ca în inima lui să se nască o bucurie fără seamăn. Atât de mare fu această bucurie, încât nici nu băgă de seamă tristeţea care o cuprinse pe Ucr. Ea nu putea înţelege de ce străinul o alesese pe fata aceea slabă, prea tânără. Oare nu erau mai puternice braţele femeii-căpetenie? Nu fusese întotdeauna cea dintâi la luptă ori la hăituială?…

A doua zi fuga continuă. Curând, în faţa lor apăru un şir de stânci semănând cu cele în care îşi avea culcuşul Leul Uriaş. Nimic, niciun semn că oamenii focului ar fi fost aproape; însăşi Ucr părea încredinţată că aceştia renunţaseră la urmărire. Totuşi, ca să fie mai sigură, urcă împreună cu Aun şi Zur pe o stâncă înaltă care veghea împrejurimile. Ajunşi pe creastă, văzură la distanţă fluviul, care în locul acela se arcuia între două stepe, iar dincolo de el, la liziera unei jungle, forme verticale ce înaintau repede.

— Sunt oamenii-dholei, spuse Ucr.

Aun se încredinţă că numărul lor nu crescuse.

— Nu urmează drumul nostru, căci n-au găsit urma.

— O vor găsi curând, rosti Ucr.

Gânditor, Zur adăugă:

— Trebuie să trecem fluviul.

Traversarea apelor înspumate era o încercare la care nici cei mai buni înotători nu s-ar fi încumetat, iar în mlaştinile ce se întindeau de-a lungul malurilor se aflau o mulţime de crocodili care-şi pândeau prada ascunşi în nămol. Wahul ştia însă cum să treacă peste unde folosind ramuri groase ori trunchiuri de copaci despicate, legate între ele cu liane. Zur le duse pe femeile-lupoaice până la malul fluviului, într-un loc unde creşteau numai plopi negri. Găsiră mai multe trunchiuri îngrămădite de ape şi, astfel, pluta fu gata înainte de amiază. Vrăjmaşii înaintaseră însă destul; îi zăriră pe primii la cotitura fluviului, mergând cu paşi mari.

Când văzură pluta desprinzându-se de mal, cheleenii urlară furioşi, iar Aun le răspunse prin strigătul său de luptă. Femeile făcură ca lupoaicele, batjocorindu-i pe cei rămaşi în urmă.

Apele îi purtară pe fugari spre mijlocul fluviului, apoi un curent nevăzut îi împinse iar către malul unde se aflau războinicii focului. Curând, cele două cete se aflară faţă-n faţă, la mai puţin de o azvârlitură de suliţă. Cheleenii se adunaseră pe o stâncă lată: erau douăzeci şi nouă, toţi scunzi şi vânjoşi, cu fălci de dholei şi braţe pe care muşchii se înnodau ameninţător. Mânia şi dorul de răzbunare le aprindeau flăcări în ochi. Mulţi păreau gata să se arunce în apă şi să pornească înot spre plută, însă crocodilii iviţi dintre lotuşi le schimbară gândul.

Folosindu-se de nişte crengi lungi, Aun, Zur şi femeile reuşiră să schimbe direcţia plutei, care, strecurându-se printre două ostroave, se răsuci, reveni pentru o clipă spre malul unde se agitau oamenii-dholei şi, în sfârşit, porni spre mijlocul albiei, oprindu-se în cele din urmă pe celălalt mal. Ajunse pe uscat, femeile râseră, îi ameninţară pe urmăritori şi le strigară iarăşi vorbe de ocară.

Întreaga ceată se afundă în junglă şi înaintă cu repeziciune până ce fu oprită de un râu puţin adânc, prin a cărui albie se putea merge cu uşurinţă. Înainte de a intra în apă, Zur tăie fâşii late dintr-o piele de cerb şi le învăţă pe femei să-şi înfăşoare picioarele cu ele la ieşirea din râu. Aleseră un mal stâncos. Când păşiră pe uscat, războinicele şi Aun îl văzură pe wah luând apă în pumni şi stropind locul pe unde trecuseră.

— Zur este cel mai şiret dintre oameni! exclamă ulhamrul. Vrăjmaşii vor crede că pe aici a fost o turmă de antilope.

Cu toate astea, ştiind de câte ori cheleenii le regăsiseră urmele, merseră fără să se odihnească până la căderea nopţii.

PARTEA A CINCEA

Curând, pământul pe care călcau deveni mlăştinos şi fură nevoiţi să umble prin noroiul ce le trecea de glezne. Timp de două zile, fugarii nu înaintară prea mult. Apoi fluviul se îngustă, strâns între malurile ce deveneau tot mai abrupte, până când o stâncă imensă închise drumul. Spre apus, steiul se afunda în fluviu, iar spre răsărit într-o mlaştină. Nu exista decât o singură ieşire: un defileu strâmt, la care se putea ajunge numai pe o potecă presărată cu bolovani ascuţiţi. Aun, care era primul din şir, se opri la intrarea trecătorii ca să cerceteze împrejurimile. Ucr o luă înainte, însă se întoarse repede, vestindu-l pe ulhamr că mlaştina se întindea şi de cealaltă parte a stâncilor.

— Va trebui să trecem iarăşi fluviul, spuse Zur, care o urmase pe femeia-căpetenie. Copaci sunt… Vom face o nouă plută…

Ulhamrul scoase un strigăt şi întinse mâna. Privind într-acolo, Zur şi Ucr zăriră nişte siluete mişcătoare.

— Oamenii-dholei! rosti Ucr când îi văzu mai de-aproape.

Numărul lor continua să crească şi pieptul lui Aun se umflă de mânie. Trase pe nări izul stătut al apelor mlăştinoase, apoi privi în adâncul prăpastiei.

— Cheleenii vor fi aici înainte ca noi să terminăm pluta.

În jurul lui erau o mulţime de bolovani. Rostogoli câţiva dintre cei mai mari până la intrarea trecătorii, iar Ucr şi femeile, ajutate de wah, astupară golurile dintre aceştia cu pietre şi sfărâmături. Jos, între cele două mlaştini, vrăjmaşii începuseră să suie povârnişul… Şi, o dată cu ei, urca moartea.

— Aun şi trei războinice vor apăra defileul, spuse ulhamrul. Zur şi celelalte femei vor meşteri pluta.

Wahul şovăia. Ochii lui nu-l părăseau pe ulhamr, şi

înţelegându-i neliniştea, acesta vorbi iarăşi:

— Avem patru suliţe şi două harpoane; mai am şi ghioaga, iar femeile au ţepuşele lor ascuţite. Dacă nu vom fi destul de puternici, vom cere ajutor. Duceţi-vă acum, nu mai e vreme!

Zur se plecă în faţa hotărârii nomadului.

Ca să lupte alături de el, Aun le alese pe Ucr şi pe o altă războinică cu braţe puternice, dar când se întoarse ca să mai caute una, văzu că Djeha venea către el scuturându-şi părul bogat. Prima lui pornire fu s-o îndepărteze, însă privirea pătimaşă a femeii îl opri. Şi, uitându-se în ochii ei, flacăra din piept i se aprinse din nou, mistuitoare. Uită de vrăjmaşi, de pericolul care creştea cu fiece clipă. Oare aşa simţise şi Naoh pentru Gammla?

Oamenii-dholei se apropiau. După ce îşi croiseră drum printre mlaştini, ajunseseră la malul stâncos şi se răspândiseră pe toată întinderea lui. Unul dintre războinici, păros ca un urs, avea braţe lungi şi mânuia o ţepuşă mai grea decât ghioaga ulhamrului. Pe măsură ce înaintau, cheleenii se împrăştiau şi mai mult, încercând să găsească locuri de trecere… Aun, Ucr, Djeha şi cea de-a treia femeie terminaseră baricada de piatră şi adunau bolovani pentru a-i zdrobi pe vrăjmaşi.

Când ajunseră lângă intrarea în defileu, cheleenii se opriră. Îi măsurară cu ochii lor rotunzi pe Aun şi pe războinice, apoi rânjiră, iar buzele lor albastre dezgoliră dinţii lucitori. Pe urmă urlară prelung, ca dholeii al căror nume îl purtau.

Aun îi ameninţă cu ghioaga şi harponul şi le strigă:

— Ulhamrii o să le ia oamenilor focului toate ţinuturile de vânătoare!

Unindu-şi vocea aspră cu cea a Fiului Bourului, Ucr rosti la rândul ei:

— Oamenii-dholei ne-au ucis surorile şi copiii… Îi vom nimici acum până la ultimul!

Pe urmă se aşternu o linişte adâncă. Adierile aduceau dinspre mlaştini mirosul greu al apelor stătute şi ierburilor putrezite. Deasupra piscurilor zburau acvile şi vulturi, iar

pe insulele de pe fluviu se zăreau gaviali uriaşi. În clipa aceea de singurătate şi linişte, nu se auzea decât şuierul vântului izbindu-se de stânci.

Cheleenii se împărţiră în două cete. Căpetenia şi o parte din războinici se căţărară pe stânci, ca să ajungă în spatele barierei de bolovani; ceilalţi rămaseră ascunşi, aşteptând momentul prielnic ca să se năpustească…

Ochii scăpărători ai ulhamrului numărară duşmanii, apoi propulsorul în care era potrivită o suliţă se ridică încet. Ucr şi celelalte femei aşteptau semnul lui pentru a începe să arunce bolovani asupra războinicilor care s-ar fi ivit pe neaşteptate. Vrăjmaşii rămâneau însă nevăzuţi. Rareori unul din ei îşi schimba locul trecând de la un adăpost la altul, însă mişcările le erau atât de iuţi încât era cu neputinţă să fie atinşi. Când însă unul dintre cheleeni ieşi la vedere pentru o clipă, propulsorul se roti şi omul căzu cu o suliţă înfiptă între coaste.

Din spatele bolovanilor răsunară urlete de furie, iar Aun pregăti al doilea propulsor.

Nu trecu mult şi atacul fu reluat de cheleenii ce se căţăraseră pe stânci; aceştia ajunseseră la înălţimea defileului şi mai aveau de trecut doar o cornişă îngustă, de pe care ar fi putut sări jos unul câte unul…

Pe neaşteptate, prima ceată se năpusti iar. Glasurile oamenilor focului se ridicară într-un vuiet ce umplu văzduhul, suliţa şuieră, bolovanii se rostogoliră, strigătele de durere şi mânie se amestecară lovindu-se de pereţii stâncilor, dar de data asta războinicii nu putură fi opriţi. Cu toată ploaia de pietre şi a harponului care mai găurise încă un piept, ei reuşiră să ajungă la numai câţiva paşi de trecătoare. Trei dintre cheleeni se prăbuşiseră în prăpastie, iar doi zăceau răniţi. Dar ceilalţi nu şovăiră. Aun le vedea chipurile strâmbate de ură, ochii ce aruncau flăcări, gurile căscate să sloboadă urlete de câini turbaţi. Nomadul simţea dogoarea răsuflărilor ţâşnite din piepturile ce veneau asupră-i ca unul singur. Atunci, cu o opintire cumplită, desprinse şi făcu să se rostogolească un bolovan uriaş, iar femeile, din ce în ce mai înverşunate,

înteţiră ploaia de pietre care cădea peste cheleeni. Un geamăt prelung se răspândi peste stânci şi vrăjmaşii bătură în retragere. Aun se pregătea să clintească al doilea bolovan, când o piatră aruncată de sus îl lovi în cap.

Îşi ridică privirea: deasupra lui, o faţă roşcovană rânjea cu mulţumire. Apoi, unul după altul, patru cheleeni îşi dădură drumul de pe stânci, sărind în trecătoare. Aun se trase înapoi şi apucă ghioaga cu amândouă mâinile, iar Ucr şi Djeha ridicară ţepuşele. Şi de o parte şi de cealaltă, nu puteau sta alături decât trei luptători.

A fost, atunci, o clipă nesfârşită de aşteptare. Oamenii-dholei nu îndrăzneau să atace, reţinuţi de teama ciudată pe care le-o trezea străinul din faţa lor; la rândul său, Aun se întreba dacă nu trebuia să-l cheme şi pe wah. Înaintea lui, căpetenia vrăjmaşă se ridicase ameninţătoare. Cheleeanul fu cel care se năpusti primul, iar ţepuşa lui sfâşie pielea de pe coastele nomadului. Cu o lovitură puternică, Aun o făcu să lunece într-o parte şi zdrobi umărul unui războinic care se repezise să lovească. Rănitul se rostogoli la pământ gemând, iar Ucr scoase strigătul de luptă, pe care Djeha şi cealaltă femeie îl repetară. Înfuriaţi, cheleenii se repeziră cu urlete de lup. Din trei lovituri, Fiul Bourului abătu tot atâtea ţepuşe, iar la două le rupse vârfurile; Ucr îl atinse pe unul din oamenii-dholei la piept, însă cea de-a treia femeie se prăbuşi cu pântecele deschis.

Războinicii focului dădură înapoi în faţa ghioagei ulhamrului şi se adunară la intrarea trecătorii; căpetenia era mereu înaintea oamenilor săi, iar cei ale căror ţepuşe fuseseră rupte lăsară locul altora.

Râzând cu sălbăticie sau scrâşnind din dinţi, conducătorul cheleenilor nu-l scăpa din ochi pe Aun. Brusc, se aruncă asupra lui. Ulhamrul sări într-o parte, însă ţepuşa îl înţepă în coapsă. Se împletici, iar celălalt scoase un strigăt de victorie. Prea devreme; ghioaga şuieră prin aer şi ţeasta cheleeanului trosni. Căpetenia urlă îngrozitor, se clătină şi, ameţit, se târî la adăpostul stâncilor.

Înspăimântaţi, oamenii lui se retraseră în grabă,

încurcându-se unul pe altul, însă, când numărul lor crescu, se năpustiră iarăşi. Ghioaga uriaşă rupea ţepuşe, zdrobea piepturi şi ţeste, iar Ucr şi Djeha loveau fără încetare. Însă trebuiră să dea înapoi, pas cu pas; nu mai rămăsese mult până la locul în care trecătoarea începea să se lărgească şi unde atacul cheleenilor ar fi fost greu de oprit.

Cu o ultimă sforţare, Fiul Bourului izbuti să rupă vârfurile tuturor ţepuşelor ce-i stăteau în faţă… De la celălalt capăt al defileului se auziră glasurile femeilor-lupoaice, care veneau în goană. Propulsorul lui Zur se roti de două ori, iar suliţele aruncate de el se înfipseră în trupurile vrăjmaşilor.

Cuprinşi de panică, oamenii-dholei fugiră, luându-şi cu ei răniţii şi chiar pe cei morţi. În graba lor se rostogoleau pe povârnişuri, cădeau lovindu-se de bolovani sau îşi căutau scăparea ascunzându-se în scobiturile dintre stânci… Acolo unde se dăduse lupta, nu mai erau decât un mort şi un rănit ce horcăia şi pe care femeile îl hăcuiră fără milă… Cheleenii se făcuseră din nou nevăzuţi şi numai cele două trupuri nemişcate aminteau de ei.

Atunci războinicele fură cuprinse de o bucurie fără margini. Urcate pe stânci, ele îşi urlară îndelung izbânda. Deşi rănit, Aun îşi simţea pieptul plin de mândrie. Nu era el cel care învinsese căpetenia cheleenilor? Nu le rupsese vârfurile ţepuşelor şi băgase spaima în oamenii-dholei? Şi tot el o scăpase pe Djeha de vârful ascuţit ce fusese gata s-o străpungă… Privirea sa îi căută ochii. Erau mari şi plini de umbre. La vederea lor, a pletelor răsfirate de adieri, în sentimentul de putere pe care i-l dădea victoria se amestecă încă unul, necunoscut încă…

Apropiindu-se de el, wahul spuse:

— Zur şi femeile au găsit lemn din belşug… Pluta este aproape gata.

— E bine. Fiul Bourului va rămâne aici cu şase războinice ca să apere defileul. Zur şi celelalte femei vor termina pluta.

Un geamăt abia auzit rupse tăcerea: femeia rănită îşi simţea apropiindu-se sfârşitul. Ridicându-şi ochii, văzu ca

prin ceaţă vulturii şi corbii cu capul alb care se roteau deasupra cărnurilor moarte… Atunci inima i se umplu de durere; revăzu pădurile şi răsăritul soarelui, zilele când viaţa fusese îmbelşugată, serile cu căldura blândă a focului, fiindcă în ea trăiau amintirea Timpului şi a Lucrurilor, pe care n-o au nici bivolii, nici tigrii, nici dholeii – amintire născută din Cuvânt şi care reînvie zilele trecute… O clipă, una singură, o încercă părerea de rău, pentru tot ce fusese odinioară. Pe urmă moartea fu acolo, adusă parcă de vânt; femeia-lupoaică nu mai era decât o făptură care se stingea în imensitatea nepăsătoare, fără să ştie că femeile din jurul ei murmurau o melopee înceată, început al ritmurilor vieţii şi cântecelor Omului.

…Cheleenii păreau să fi plecat, însă Aun ştia că aveau în gând să treacă peste culmi şi să le taie drumul de cealaltă parte a trecătorii. Dacă reuşeau, atunci izbânda lor ar fi fost sigură, căci cu toate pierderile suferite, aveau încă puterea numărului, a forţei şi a îndemânării. Singurul care îi întrecea era ulhamrul şi singura deopotrivă cu un războinic de-al lor, Ucr. Însă Aun şi Ucr erau slăbiţi de rănile primite. Şi, ascultând tăcerea din jur, neliniştea nomadului sporea.

Primii cheleeni nu întârziară să apară. Căţărându-se, urcându-se unii pe umerii altora, scobind trepte în piatră, ei ajunseră aproape de cornişă. Ca s-o atingă, mai trebuiau să taie câteva trepte pe panta abruptă. Încercând să-i oprească, Aun folosi ultimul său harpon, dar suliţa se lovi de o ieşitură a stâncii; atunci el începu să arunce cu pietre, însă niciuna nu-şi nimeri ţinta.

Cea de a treia, apoi următoarea treaptă fură scobite. Încă una şi oamenii-dholei aveau să suie cornişa, apoi să se avânte către creastă.

Aun se întoarse spre femei şi le spuse:

— Duceţi-vă la Zur. Pluta trebuie terminată. Aun va apăra singur defileul!

Ucr se uită la stânci, apoi îşi chemă războinicele; privirea rugătoare a Djehăi îl căută încă o dată pe ulhamr, apoi femeia plecă în urma celorlalte. Aplecat peste

marginea stâncii, Aun aruncă pietre spre cei care urcau, însă ele nu-i putură opri pe cheleeni. Ultima treaptă fusese terminată. Primul războinic se căţăra pe cornişă, iar după el veneau altul şi altul. Din câteva sărituri, Aun ajunse la celălalt capăt al defileului, apoi coborî către fluviu. Cheleenii apăruseră deja pe creastă.

— Pluta nu este gata, spuse wahul, însă ea ne va putea duce pe celălalt mal.

La un semn al lui Aun, femeile apucară împletitura de crengi şi liane şi o împinseră spre fluviu. Un urlet pornit din zeci de piepturi anunţă sosirea cheleenilor… Femeile urcară toate pe plută, iar când Aun şi Zur le urmară, vrăjmaşii erau la numai o aruncătură de piatră…

— Înaintea celei de-a opta dimineţi, toţi oamenii-dholei vor fi nimiciţi! strigă Fiul Bourului spre malul ce se îndepărta cu tot mai multă iuţeală.

ÎNTOARCEREA LA PEŞTERĂ

Pluta era dusă de ape la întâmplare. Uneori o răsuceau vârtejurile repezi, alteori curentul o purta cu o viteză neliniştitoare. De mai multe ori, femeile-lupoaice fură silite să se arunce în unde şi să rămână un timp agăţate cu mâinile de plută pentru a o uşura de greutatea ce ameninţa s-o scufunde. Însă când crocodilii se făcură mai numeroşi, nici asta nu mai fu cu putinţă.

Încetul cu încetul, reuşiră să se apropie de mal… Cheleenii rămăseseră mult în urmă. Ca să-i ajungă pe fugari ar fi trebuit să treacă fluviul, ori pentru asta aveau nevoie la rândul lor de o plută.

— Vom merge neîntrerupt până se înserează, îi spuse Aun lui Zur. În patru zile putem ajunge la peşteră.

Se priviră. În mintea lor încolţise acelaşi gând.

— Aun şi Ucr sunt răniţi, rosti cu amărăciune wahul.

Femeia-căpetenie ridică din umeri cu dispreţ – rana ei era puţin adâncă. Culese câteva ierburi, le strivi şi le puse pe tăietură, în vreme ce Zur îngrijea rănile nomadului. Pe urmă, ceata se puse în mişcare. Drumul prin ţinuturile mlăştinoase nu era lesne de străbătut, însă încă înainte de lăsarea serii, Aun şi Zur începură să recunoască locurile.

A doua zi şi cea care îi urmă se scurseră fără vreun semn de primejdie. Se aflau acum la numai două răsărituri de mers de înălţimile pe care le căutau şi, pentru a ascunde urmele, Zur nu istovea să născocească noi şiretlicuri. În cea de-a cincea amiază, le apăru în faţă lanţul de stânci. De pe vârful unei coline aflate la cotitura fluviului, se puteau vedea culmile semeţe, întinzându-se de la o zare la alta. Aun, pe care frigurile îl făceau să tremure, privi locurile ştiute cu ochi în care nerăbdarea ardea mai tare decât febra, apoi, lăsându-şi mâna pe umărul wahului, murmură:

— Curând îl vom revedea pe Leul Stâncilor!

În mintea lui se învălmăşeau imaginile zilelor petrecute în siguranţă şi tihnă: fiara uriaşă, dimineţile limpezi şi serile liniştite când focul aprins pe pietre îşi arunca lumina roşiatică peste câmpie…

Întorcându-şi spre Djeha chipul tras, cu buzele albite, continuă:

— Când vom fi în peşteră, nu ne vom mai teme de haita oamenilor-dholei.

În aceeaşi clipă, Ucr scoase un strigăt de spaimă, apoi, ridicând mâna, arătă spre malul fluviului. Toţi văzură atunci hoarda cheleenilor, care se apropia într-o tăcere înfricoşătoare. Îşi reluară fuga cât de iute le îngăduiau rănile ulhamrului şi ale femeii-căpetenie. Dacă nu reuşeau să ajungă la grotă înaintea vrăjmaşilor, ar fi fost pierduţi. Însă până la adăpost trebuiau să mai străbată o fâşie lată de pământ uscat. La jumătatea distanţei, cheleenii se apropiaseră primejdios de mult şi continuau să alerge ca şacalii. Văzuseră că străinul de care se temeau mai mult decât de ceilalţi luaţi la un loc alerga şchiopătând în urma cetei. Asta făcuse să le crească ardoarea şi acum se repezeau înverşunaţi, urlându-şi chemarea la luptă.

Fugarii se opriră pentru câteva clipe. Fără să scoată o vorbă, Aun îl privi pe Zur cu ochii împăienjeniţi de febră, apoi îl prinse strâns de braţ… Amândoi ştiau că nu le rămăsese mult timp. Vrăjmaşii se apropiau. Aun o privi pe Djeha, îşi plecă ochii spre coapsa lui care sângera, apoi măsură distanţa ce-i mai despărţea de oamenii-dholei… Răsuflând adânc, slăbi strânsoarea mâinii şi îl împinse pe wah cu blândeţe înainte. Zur se îndepărtă în goană spre vizuina Leului Uriaş, iar ulhamrul le conduse pe femei şi copiii lor către adăpost.

LEUL URIAŞ

Când Aun şi războinicele ajunseră în faţa peşterii, cheleenii le călcau pe urme. Ulhamrul se căţără cel dintâi pe platformă, urmat imediat de Ucr. Împreună, aduseră sus copiii, iar după ei urcară femeile. Când oamenii-dholei începură să arunce cu pietre, ultimele războinice se găseau abia la jumătatea stâncii, dar cheleenii erau înfierbântaţi de goană şi niciuna nu-şi nimeri ţinta. Aun îşi pregăti suliţa, iar lupoaicele adunară în grabă bolovani ascuţiţi şi începură să-i arunce asupra urmăritorilor. Prea puţin numeroşi ca să încerce un atac, aceştia se retraseră, iar când întreaga lor ceată fu acolo, toate femeile-lupoaice ajunseseră deja la adăpost.

Peştera era cu neputinţă de cucerit. Pe brâna stâncii nu se putea sui deodată decât un singur bărbat sau o singură femeie, mai mulţi n-aveau loc. Iar ca să ajungă sus, oamenii-dholei ar fi fost nevoiţi să se urce unul pe umerii altuia. Nu trebuia decât o împunsătură de ţepuşă şi ar fi fost aruncaţi în gol…

Cheleenii înţeleseră repede cum stăteau lucrurile, însă nu se dădură învinşi, ci începură să caute cu încăpăţânare o altă cale de a ajunge la cei pe care-i voiau. De jur împrejurul peşterii stâncile se dovedeau de netrecut, dar nici asta nu-i descurajă. Hotărâră să aştepte: mai devreme sau mai târziu, foamea şi setea aveau să-i silească pe cei din peşteră să iasă. Dacă acolo, în defileu, scăpaseră cu fuga şi putuseră trece fluviul, aici ziua ieşirii lor din adăpostul de piatră va fi ziua pieirii lor. Ce puteau face unsprezece femei şi doi bărbaţi în faţa a douăzeci de războinici?

Când toate femeile şi copiii fură în peşteră, Aun puse două lupoaice să păzească intrarea şi le ceru celorlalte să rămână pe loc, să nu-l urmeze. Apoi, după ce îşi aprinse o torţă, coborî în gâtlejul de piatră. Era frământat de îndoieli

şi nelinişti. Nu credea că ar fi fost cu putinţă ca Leul Uriaş să-l fi recunoscut după atâta timp pe wah, însă o urmă slabă de speranţă tot mai dăinuia în el…

Nu făcuse decât jumătate din drum, când un răget îl făcu să alerge: nu mai avea mult până la crăpătura prin care privise de atâtea ori fiara. Ajunse şi îl văzu pe Zur, iar alături de el doi ochi strălucitori, ce îl priveau; o răsuflare caldă îi atinse pieptul.

— Leul Stâncilor a rămas aliatul Fiului Pământului şi al Fiului Bourului! spuse cu mândrie wahul.

Trăiau amândoi o bucurie pentru care vorbele erau prea sărace.

— Oamenii-dholei n-au luat urma lui Zur?

— Nu. Ei nu l-au văzut când s-a despărţit de ceilalţi. Zur s-a ascuns în spatele bolovanilor.

După ce adulmecase îndelung mirosul lui Aun, Leul Uriaş se retrăsese în culcuşul lui şi aproape adormise. Aun continuă:

— Zur va ieşi noaptea şi numai cu Leul Stâncilor… El nu va face nimic împotriva oamenilor-dholei, până când Aun nu-şi va recăpăta puterile.

Ulhamrul se gândea că Zur va trebui să meargă la baltă. Malul nu era departe, iar el şi femeile aveau nevoie de apă. Suspină. Revedea lacul, fluviul, izvoarele… Aţâţată de fierbinţeala rănilor, setea îl chinuia cumplit. Nu se putu împiedica să spună:

— Aun arde de sete, însă va aştepta până vine seara.

— Balta este aproape, rosti Zur, ca şi cum ar fi ghicit gândurile ulhamrului. Ca să se vindece şi să poată să lupte, Aun trebuie să bea. Am să mă duc acum.

Porni către intrarea vizuinii. Leul deschise ochii, însă nu făcu nicio mişcare, deoarece nu simţea nimic neobişnuit. Zur se furişă până la baltă şi izbuti să ajungă acolo nevăzut de cheleeni. Mai întâi îşi potoli setea, pe urmă cufundă în unde un burduf făcut dintr-o piele de cerb prinsă cu câţiva spini. Înăuntru încăpea destulă apă ca să astâmpere setea mai multor oameni. Zur îl umplu şi se întoarse la vizuină. Aun sorbi cu înghiţituri mari apa vie, care-i întorcea

puterile şi curajul.

— Şi Ucr este rănită, spuse el. Celelalte vor bea la noapte.

Luă cu el burduful şi se înapoie în peştera înaltă. Ucr, după ce bău, îi dădu şi Djehăi.

Aun dormi până se lăsă seara, iar în timpul somnului greu, tinereţea şi sângele lui tânăr lucrară. Febra scăzu, rănile începură să i se închidă. Când apusul muri peste junglă, ulhamrul se ridică şi se duse să-i pândească pe cheleeni. Aceştia aprinseseră un foc mare în jurul căruia se adunaseră toţi, iar chipurile li se întorceau mereu către deschizătura dintre stânci.

Istovite de urmărirea îndelungată, femeile adormiseră, însă somnul lor era tulburat de foamea şi setea care le chinuiau. Când ulhamrul reveni în peşteră, toate se deşteptară şi îl priviră cu ochi arzători. Se gândeau la apa pe care o adusese ulhamrul în pielea de cerb şi de care numai Ucr şi Djeha avuseseră parte. Încrederea celor slabi în cel puternic începea să fie înlocuită de teamă şi nelinişte.

— Unde este Zur? întrebă Ucr.

— Înainte ca noaptea să se sfârşească, Zur ne va aduce carne şi apă, îi răspunse ulhamrul, înţelegând gândul femeii.

— De ce nu este cu noi?

— Ucr va şti mai târziu! Apoi, văzând că femeia se uita spre adâncurile peşterii, spuse: Fiul Bourului va coborî singur în gâtlejul de piatră. Dacă vreo lupoaică îl va urma, vom muri de foame şi de sete.

Taina aceasta le păru războinicelor cu neputinţă de pătruns, dar faptul că Aun le dăduse speranţe le ajungea. Femeile-lupoaice cunoscuseră ades vremuri de foamete şi de secetă; toate, chiar şi copiii, înduraseră lipsuri îndelungate şi trăiseră aşteptări pline de nesiguranţă.

Lucirea stelelor începea să pălească; oamenii-dholei dormeau. Cea mai mare parte dintre femei se culcaseră din nou. Chiar şi Aun se odihnea. Către miezul nopţii, o chemare venită din străfundurile peşterii îl deşteptă pe

ulhamr, care îşi aprinse o creangă de terebint şi coborî. Leul Uriaş şi wahul îşi terminaseră vânătoarea: în vizuină zăcea trupul însângerat al unui rucervus. Omul fără umeri tăiase deja o coapsă pe care i-o trecu prin crăpătură ulhamrului, după care se duse după apă.

Când Aun reapăru cu carnea şi burduful, femeile rămaseră fără grai de uimire. Se ridicară şi se uitară la ulhamr cu ochii mari, apoi începură să se mişte încet, ca prin vis. În peşteră erau destule lemne, lăsate odinioară de Aun şi Zur înainte de plecarea lor. După ce aduse încă un burduf de apă, ulhamrul aprinse un foc şi fripse vânatul. Cheleenii care vegheau simţiră îndată mirosul cărnii rumenite; îşi treziră căpetenia care nu-şi uitase nici ura, nici înfrângerea. Acesta privi spre intrarea peşterii, încercând să priceapă. În cele din urmă, socoti că fugarii găsiseră vreascurile în peşteră, iar carnea nu putea fi decât a unui animal doborât pe drum. Dacă ar fi existat o a doua ieşire, atunci s-ar fi folosit cu siguranţă de ea ca să scape. Cu toate acestea, vrând să fie mai sigur, trimise câţiva războinici de cealaltă parte a muntelui.

Iscoadele ocoliră stâncile, încercând să descopere la lumina lunii grote sau peşteri. Nu văzură însă decât crăpături foarte înguste, la mare înălţime. Creasta pe care Zur se căţărase scăpând de urmărirea leului îi opri câtva timp. După ce trecură de bariera de lavă, dădură peste gura unei peşteri întunecoase. În aerul nopţii plutea un miros greu. Dându-şi seama că se aflau în apropierea bârlogului unei fiare, războinicii se opriră. Purtate de vânt, izurile lor pătrunseră în peşteră şi, într-o clipă, la intrare apăru o umbră uriaşă. Înspăimântaţi, oamenii-dholei o luară la goană, căci îl recunoscuseră pe cel mai temut dintre mâncătorii de carne.

După această întâmplare, căpetenia rămase încredinţată că în afara peşterii pe care o vegheau războinicii săi, nicio alta nu le putea sluji de adăpost femeilor şi celor doi străini. Chiar dacă în mintea lui ar mai fi dăinuit vreo urmă de îndoială, ea se împrăştie în zilele următoare, când Aun şi lupoaicele apărură pe stânci…

Ulhramul îşi simţea vigoarea întorcându-se în trup: rana se închise şi febra dispăru, iar forţele îi reveniră. În tot acest timp, el le învăţase pe femei să-şi taie mai bine pietrele folosite în luptă, iar prin adâncul peşterii Zur le aducea în fiece zi carne şi apă. Wahul îl deprinsese pe leu să-l urmeze, iar fiara îl asculta, tot mai încrezătoare în făptura verticală cu care împărţea bârlogul şi hăituielile. Zur îi ghicea pornirile şi ştia să le întoarcă în folosul său.

În cea de-a opta noapte, când coborî să-şi ia prada, Aun spuse:

— Rănile s-au închis. Fiul Bourului poate să lupte împotriva oamenilor-dholei. În noaptea care vine, Zur va duce Leul Stâncilor de cealaltă parte a muntelui…

Wahul se gândi mult la cele auzite, înainte de a răspunde.

— Iată… Zur a simţit în dimineaţa aceasta că una din pietrele peretelui crăpat se clatină. Dacă am smulge-o, deschizătura ar fi destul de mare pentru un om, însă prea îngustă pentru ca Leul Uriaş să treacă prin ea. Prinse cu mâna ieşitura pietrei şi începu s-o mişte, întâi încet, apoi tot mai tare, iar Aun îşi uni forţele cu cele ale wahului. Braţele sale puternice smuciră şi apoi împinseră piatra. Se desprinse o bucată mică, apoi alte două pe care ulhamrul le aruncă în spatele său. Întinzându-se pe burtă, el pătrunse în vizuină.

Nedumerit de zgomotele şi mişcările acelea necunoscute, leul se opri din sfâşierea prăzii, apoi se apropie ameninţător. Fu însă oprit şi domolit de mângâierile lui Zur. Îl mirosi îndelung pe Aun şi, în cele din urmă, păru să-l recunoască.

— Acum îi vom putea surprinde pe oamenii-dholei! strigă ulhamrul.

Wahul îl duse la intrarea peşterii şi-i arătă vreo zece suliţe pe care le făcuse în zilele de aşteptare şi singurătate.

— Ne vom lupta cu ei şi-i vom doborî de la distanţă, spuse.

A doua zi, Aun şi Zur continuară să taie şi să ascută

suliţe, pregătindu-se de luptă. Când se apropie asfinţitul, ulhamrul le chemă pe Ucr şi pe celelalte războinice.

— Aun şi Zur se vor lupta în noaptea asta cu oamenii-dholei. Femeile-lupoaice să fie pregătite…

Ucr îl ascultă cu uimire, apoi întrebă:

— Cum vor putea Aun şi Zur să se întâlnească unul cu altul?

— Am lărgit trecerea dintre peşteri. Mă voi strecura de partea cealaltă a stâncilor şi, împreună cu aliatul nostru, îi vom surprinde pe oamenii-dholei.

— Aun şi Zur au deci un aliat?

— Ei au făcut înţelegere cu Leul Stâncilor!

Ucr rămase uluită, dar nu-şi pierdu timpul să înţeleagă. Încrederea ei în ulhamr nu lăsa loc pentru şovăială. Războinicul continuă:

— Femeile să nu coboare în câmpie, înainte ca Aun să le cheme. Leul Stâncilor le-ar sfâşia.

Mai uimită decât toate, Djeha îl privea pe Aun cu ochii ei strălucitori.

— Oare leul nu poate trece dintr-o peşteră în alta? întrebă ea.

— Deschizătura este prea mică pentru el.

…Rugul soarelui începu să pălească şi, încetul cu încetul, dispăru în negurile serii. Curând începu să licărească prima stea, apoi încă una. Aun coborî în peştera de jos.

Focul cheleenilor nu mai răspândea decât o lumină slabă, gata să piară. În jurul lui, câţiva războinici continuau să vegheze, iar restul cetei dormea într-o împrejmuire înjghebată din bolovani şi crengi. Doi dintre păzitorii focului moţăiau; cel de-al treilea rămăsese însă treaz şi, la răstimpuri, dădea ocol vetrei aruncând priviri scurte spre peşteră.

Cheleeanul pusese câteva găteje peste tăciuni şi îşi îndrepta spinarea, când zări pe stânci o femeie. Ghemuită, războinica părea să pândească ceva în noapte. Bărbatul o ameninţă cu ţepuşa, apoi făcu câţiva paşi spre ea. Deodată, rânjetul lui se topi şi dispăru, prefăcându-se într-o

strâmbătură de uimire: sub stânci apăruse o altă siluetă, iar mărimea acesteia din urmă nu mai lăsa loc nici unei îndoieli. Încremenit, omul-dholeu o privi câteva clipe, întrebându-se cum de îndrăznise străinul să coboare în câmpie, apoi se dezmetici şi, chemându-i pe ceilalţi, îşi trimise sfidarea în noapte.

Aun se desprinse din umbra stâncii şi se apropie cu îndrăzneală de foc. Când fu la distanţa potrivită, aruncă o piatră care îl atinse pe unul din păzitorii focului la tâmplă, fără a-i face prea mult rău. O a doua piatră zgârie umărul altui războinic. Atunci, din toate părţile, izbucniră urlete de furie, iar din împrejmuirea de bolovani ieşiră mai mulţi bărbaţi care se năpustiră spre nomad. Înălţându-şi trupul, Aun le răspunse prin strigătul său de luptă.

Se aşternu atunci o tăcere adâncă. Cheleenii îşi pregăteau atacul. Atenţi la mişcările ulhamrului, ei nu pierdeau din ochi ce se întâmpla în jur. Pe stânci, primei femei i se alăturaseră încă două; în câmpie nu se afla însă decât Aun şi n-avea alte arme în afara ghioagei sale şi a câtorva pietre. Căpetenia dholeilor nu izbutea să înţeleagă ce se întâmpla; ulhamrul era singur şi totuşi nu părea să se teamă. Instinctul îi spunea că întâmplarea aceea ciudată ascundea o capcană, însă dorinţa de a ucide îi înăbuşi şovăiala. Un strigăt şi toţi războinicii dădură năvală. Douăzeci de cheleeni întărâtaţi se năpusteau spre Fiul Bourului, fiecare dorind să fie primul care să-l doboare. Aun mai aruncă o piatră, apoi o luă la goană. Dar nu alerga cu iuţeala-i obişnuită: o parte dintre urmăritori păreau gata să-l ajungă, iar ceilalţi nu rămâneau nici ei prea mult în urmă. Uneori, ulhamrul şchiopăta, alteori se poticnea şi distanţa dintre el şi hăituitori se micşora cu fiecare clipă. Când ajunse aproape de marginea şirului de stânci, căpetenia cheleenilor era doar la o aruncătură de suliţă în spatele lui. Aun o porni spre steiurile care se înşirau de o parte şi de alta a unei trecători înguste.

Căpetenia aruncă o privire în jur, apoi porunci câtorva războinici să ocolească stâncile şi să taie drumul fugarului, iar el împreună cu ceilalţi se năpustiră înainte. Ulhamrul

se oprise şi, cu chipul întors către ei, râdea sfidător:

— Oamenii-dholei vor muri!

Vorbele îi fură acoperite de un răget care răsună ca un bubuit de tunet şi războinicii se opriră, îngroziţi: în faţa lor, dintre stânci se ivise un trup uriaş. Apoi, fiara se năpusti fără veste. Trei cheleeni se tăvăleau deja pe jos cu pântecele sfâşiat, iar un altul se prăbuşea cu capul aproape desprins de trunchi. Propulsoarele lui Aun şi Zur se roteau fără încetare şi, de fiecare dată, o suliţă se înfigea într-un om-dholeu. Leul deschise cu o lovitură de labă pieptul unui războinic, apoi sări asupra altuia care îşi căuta scăparea prin fugă…

Cheleenii fură cuprinşi de panică. Groaza morţii le întunecase minţile – până şi căpetenia lor fugea fără să se uite în urmă. Ulhamrul îşi recăpătase puterile şi cutezanţa. Cu sărituri de leopard, el îi ajungea pe vrăjmaşi, zdrobindu-le ţestele cu ghioaga.

Când cheleenii reuşiră să se adăpostească în împrejmuirea de pietre, din ceata lor rămăseseră doar opt; ceilalţi zăceau în iarbă, morţi sau răniţi de moarte.

— Zur să-l oprească pe Leul Stâncilor! strigă Aun.

Ascunşi în spatele barierei de bolovani, războinicii deveneau primejdioşi. Erau înfricoşaţi, însă din adăpostul lor ar fi putut răni sau chiar răpune fiara, lovind-o cu ţepuşele.

Leul se lăsă domolit cu uşurinţă. În jurul lui se afla pradă din belşug. Liniştit, prinse în fălcile-i uriaşe unul din trupurile nemişcate şi porni către bârlog.

Fiul Bourului aşteptă câteva clipe, pentru a da răgaz fiarei să se îndepărteze, apoi, întorcându-se spre wah, rosti:

— Zur să se ducă după Leul Stâncilor, să treacă prin spărtură şi să le spună femeilor să fie pregătite!

Wahul dispăru în spatele stâncilor, pe urmele fiarei, iar Aun culese suliţele risipite pe jos şi le smulse pe cele care rămăseseră înfipte în trupurile răniţilor. Pe urmă se apropie, atent şi fără să se grăbească, de adăpostul cheleenilor. Îi vedea bine şi nu i-ar fi fost greu să-i doboare

pe cei mai mulţi, însă în pieptul lui bătea inima lui Naoh, care arăta milă şi îngăduinţă celor învinşi.

— De ce i-au atacat oamenii-dholei pe oamenii păroşi? De ce au vrut să-i omoare pe Aun şi pe femeile-lupoaice?

Cheleenii îl ascultară tăcuţi. Numai căpetenia se ridică şi păru gata de luptă. Însă ulhamrul înălţă propulsorul şi i-l arătă.

— Aun este mai puternic şi mai iute decât căpetenia oamenilor-dholei şi poate omorî de la distanţă.

De sus, de pe stânci, femeile scoteau strigăte ascuţite, prelungi. Ele văzuseră lupta, atacul şi apoi domolirea fiarei, iar în inimile lor se întorsese speranţa.

Prima care coborî fu Djeha, pe urmă Ucr, iar după ele celelalte femei, în afară de una care rămase să păzească copiii şi peştera. Se strânseră în jurul lui Aun şi priviră spre adăpostul cheleenilor. Pe urmă îşi amintiră de toate suferinţele lor, le revăzură pe războinicele care pieriseră ucise de oamenii-dholei, pe cele siluite, sfâşiate de vii, şi se dezlănţuiră într-o grindină de urlete furioase. Cheleenii rămaseră tăcuţi. Ascunşi în spatele bolovanilor, cu lungile lor ţepuşe gata să împungă, ei aşteptau încrâncenaţi, hotărâţi să lupte. Prezenţa lui Aun îi nelinişte a. Fără străin, ei ar fi fost cei mai puternici, şi asta o ştiau foarte bine şi războinicele; cu toată ura care le întărâta, rămâneau la o distanţă prudentă de adăpostul cheleenilor. Se apropiau doar din când în când de foc, pentru a arunca în el crengi, mărăcini şi ierburi. Astfel hrănite, flăcările renăscură, trimiţându-şi lucirile roşiatice până departe, peste savană. Femeile continuară să adune şi să aducă lemne uscate, iar când grămada fu destul de mare, Ucr se întoarse către războinici şi le strigă:

— Oamenii focului nu mai au foc. Şi nici curajul să lupte. Ei au să moară de foame şi de sete!…

Pe măsură ce se apropiau zorii, femeile începeau să se neliniştească. Se temeau de şiretenia şi de cursele cheleenilor, de aceea niciuna nu îndrăzni să se culce… Până şi Aun şi Zur începeau să se convingă de nevoia unei noi înfruntări. Wahul spuse:

— Trebuie să-i silim pe oamenii-dholei să-şi părăsească adăpostul. N-au să poată rezista focului… Aun, Zur şi femeile trebuie să arunce ramuri aprinse spre ei!

Ulhamrul dădu din cap: ca întotdeauna, Zur avusese gândul cel bun. Amândoi începură să taie crengi pe care le aprinseră la capăt şi chemară războinicele. Wahul le spuse ce voiau să facă, iar ele luară lemnele arzânde şi se repeziră spre împrejmuire. O ploaie de foc se abătu asupra cheleenilor…

La început aceştia nu se clintiră, pe urmă teama şi furia începură să se învălmăşească în piepturile lor şi, pe măsură ce fumul se făcea tot mai gros şi-i sufoca, iar flăcările le muşcau din carne, înţeleseră că nu mai puteau rămâne în adăpost. Urcat pe un bolovan, căpetenia scoase un urlet sălbatic şi sări dincolo de îngrăditură, urmat de cei şapte războinici.

La semnul lui Aun, femeile se retraseră. Propulsoarele se rotiră şi doi oameni-dholei se prăbuşiră. Din ceilalţi, cinci atacară ceata femeilor şi pe wah, iar ultimul se năpusti asupra lui Aun. Fiul Bourului aruncă o suliţă care crestă umărul vrăjmaşului, însă nu-l opri. Atunci ulhamrul îşi îndreptă statura şi aşteptă. Ar fi putut să fugă, să-şi obosească potrivnicul hărţuindu-l şi apoi să-l doboare, însă alesese lupta.

Cel care venea spre el era chiar căpetenia cheleenilor. Ţepuşa lui ameninţa asemenea unui corn de rinocer. Întâlni ghioaga lui Aun, se plecă, se roti şi reveni ca fulgerul, iar pieptul nomadului se umplu de sânge. Apoi ghioaga lovi cu sete şi ţeasta căpeteniei trosni. Cheleeanul căzu în genunchi şi, ca semn de recunoaştere a înfrângerii, lăsă să-i cadă ţepuşa, aşteptându-şi sfârşitul. Aun ridicase ghioaga pentru lovitură, însă nu izbi.

Ceva mai departe, două femei zăceau pe iarbă, iar patru cheleeni se zvârcoleau, urlând. Ultimul, cel mai tânăr, înfricoşat de moarte, fugea orbeşte chiar spre Aun. Când se văzu în faţa ghioagei uriaşe, se aruncă în genunchi, la picioarele învingătorului. Femeile se repeziră să-l ucidă, însă fură oprite de Fiul Bourului care, întinzând braţul

deasupra războinicului focului, spuse:

— Viaţa lui este în mâinile lui Aun!

Femeile încremeniră, nemulţumite. Chipurile lor se schimonosiră de furie, însă auzind gemetele celor căzuţi se năpustiră pentru a le crăpa piepturile şi sparge pântecele, după cum cerea legea războiului.

Aun nu le împiedică. Ascultă nemişcat strigătele de agonie şi, în sinea lui, se bucură că Djeha nu le urmase pe cele din neamul său, ci rămăsese lângă el, răsuflând greu, scăldată în sudoare, dar cu ochii la fel de strălucitori.

HOARDA

Aun, Zur şi femeile-lupoaice rămaseră o lună lângă vizuina fiarei. Scăpaseră de ameninţarea cheleenilor şi, alături de Leul Uriaş, nomazii se simţeau acum stăpâni peste întinderea savanei. Viaţa lor se desfăşura nestânjenită şi lipsită de griji. Primejdiile prin care trecuseră îi făceau pe Aun şi Zur să se bucure şi mai mult de răstimpul acela de pace. Wahului îi plăceau nespus clipele de tihnă în care prin mintea lui se perindau amintirile întâmplărilor trăite odinioară. Cunoştea bine căldura pe care i-o aduceau în piept aceste întoarceri în trecut, până în vremurile când cei de-un neam cu el mai vieţuiau încă sub soare…

Spre deosebire de wah, Aun, chiar când se odihnea, era frământat de porniri tumultuoase, de gândul altor făptuiri. Acum însă, întreaga lui fiinţă era stăpânită de Djeha, de unduirea pletelor albăstrii în vânt, de strălucirea mereu schimbătoare a ochilor ei. Totul în femeia-lupoaică părea să se reînnoiască continuu, asemenea dimineţilor deasupra fluviului. Privind-o uneori, în pieptul ulhamrului se răzvrătea ceva şi devenea asemenea celorlalţi oameni care îşi dispreţuiau slăbiciunea: căldura simţirilor lui se prefăcea în asprime şi o căuta cu ochii pe Ucr, gata să-i ceară să împlinească obiceiurile hoardei sale, să o trântească pe Djeha la pământ şi s-o zgârie cu pietre ascuţite.

Femeilor nu le trebuia altceva în afara vieţii pe care o trăiau şi care le dădea o siguranţă deplină. Nu se îngrijorau pentru zilele ce urmau să vină; faptul că aveau tihnă şi mâncare din belşug le era de-ajuns. După nenumăratele nenorociri îndurate, nu mai aveau altă dorinţă decât aceea ca toate să rămână aşa cum erau. Se împăcaseră chiar cu clipa când Aun îşi eliberase prinşii. El însuşi îi condusese pe căpetenie şi pe războinicul cel tânăr

până la locul unde fluviul se întâlnea cu râul.

Se apropia anotimpul ploilor. Până la începutul lui nu mai era mult, iar dorinţele lui Aun se îndreptau tot mai des către hoarda sa, spre Naoh, învingătorul kzamilor şi al piticilor roşii, cel care îi doborâse pe Aghoo şi pe fraţii lui. Ulhamrul revedea focurile de seară şi chipurile celor de-un neam cu el, a căror asprime îl mâniase câteodată, dar care acum îi lipseau. Într-o dimineaţă, îi spuse wahului:

— A venit clipa când Aun şi Zur trebuie să se întoarcă la hoarda lor; femeile-lupoaice îşi pot alege drept adăpost una din peşterile muntelui…

Ucr şi celelalte războinice simţiră atunci întreaga ameninţare a lumii care le înconjura. Se înghesuiră toate în jurul Fiului Bourului, iar cele tinere tremurau. Djeha se ridică în picioare. Răsuflarea i se iuţise, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. Aun o privi îndelung, apoi spuse:

— Ucr a promis că Djeha va fi femeia lui Aun. Întorcându-se către Ucr, rosti: o vreau pe Djeha, acum.

Femeia-căpetenie se uită adânc în ochii ulhamrului, apoi o prinse pe fată de ceafă şi o trânti la pământ. Încălecând-o şi stăpânindu-i zbaterile, îi făcu o crestătură oblică, de la umăr, de-a curmezişul sânilor. Pe urmă prinse capul lui Aun, îl aplecă până când buzele nomadului atinseră sângele ce izvora din rană şi rosti vechile vorbe, prin care o femeie-lupoaică era dată bărbatului…

A doua zi, ceata îşi începu călătoria de întoarcere. Nomazii părăsiseră cu părere de rău fiara cea uriaşă. Iar tristeţea wahului era mai mare decât a oricui… În pieptul său nu sălăşluia nicio dragoste; el era neamul, iar neamul murea odată cu el. Despărţirea de peşteră şi de fiara cu care făcuse legământ îl sfâşia: era făptuirea lui cea mai de seamă. Pe el, hoarda nu-l atrăgea cu nimic; nu era decât un străin, iar tinerii ulhamri îl dispreţuiau…

Mergeau de mult timp. Trecuseră de locul unde leii galbeni fugiseră din faţa strămoşilor elefanţilor, lăsaseră în urmă creasta pe care machairodusul doborâse rinocerul, iar Aun învinsese fiara roşie, şi se găseau acum lângă steiul singuratic ce creştea din pământurile cheleenilor.

Acolo, femeile-lupoaice îşi aleseră o peşteră largă, unde să rămână în anotimpul ploilor. Pe urmă îi însoţiră pe Aun şi Zur până la drumul care trecea prin munte.

Despărţirea fu dureroasă. Femeile ştiau că de acum n-aveau să mai simtă alături puterea care le ocrotise atâta vreme, că rămâneau singure într-o lume plină de primejdii. Când cei trei începură să urce prin albia torentului secat, ele urlară prelung, ca lupoaicele. Aun le strigă:

— Ne vom revedea din nou pe malul Fluviului cel Mare!

Şi inima lui era grea. Pământul pe care-l părăsea fusese plin de capcane şi de duşmani, însă el ieşise victorios, învinsese pericolele, iar oamenii şi animalele se supuseseră voinţei sale. Şi, mai presus de orice, o găsise pe Djeha.

Zur nu mai era trist. În mintea lui, părerea de rău fusese înlocuită de o dorinţă mai veche, care se prefăcea încet în nerăbdarea de a se întoarce la munţii pe care-i iubea atât.

…Mai multe zile şi nopţi se născură şi muriră. Aun, Zur şi Djeha urmau cărările abrupte ale muntelui. Aun ardea de dorinţa să revadă hoarda. Fiecare clipă care îl apropia de locurile unde se născuse aducea în gândurile lui alte şi alte amintiri.

Veni şi timpul când ajunseră la defileul înalt ce îi întâmpinase la ieşirea din munte, pe urmă văzură fisura şi trecură prin ea fără greutate, căci acum era mai largă. Pătrunseră în peştera prin care curgeau murmurând apele fluviului şi îşi petrecură noaptea acolo. Dimineaţa îşi continuară drumul şi, după alte două zile de mers, ajunseră la hoardă.

O găsiră la poalele unei coline, chiar la vremea popasului de seară, când femeile adunau vreascuri pentru focul căruia căpetenia trebuia să-i dea viaţă. La vederea noilor veniţi, păzitorii taberei scoaseră nişte strigăte răguşite şi primul care apăru fu Naoh.

Când Aun se înfăţişă înaintea Fiului Leopardului, peste toţi se aşternu o linişte adâncă. Femeile o priveau pe Djeha cercetător, bărbaţii cu lăcomie.

— A trecut un anotimp de când aţi plecat, rosti Naoh

încet.

— Am străbătut muntele şi am găsit noi ţinuturi de vânătoare! răspunse Aun.

Chipul lui Naoh se lumină. În mintea lui se deşteptară amintirile zilelor când, împreună cu Nam şi Gaw, pornise să cucerească focul; revăzu lupta cu ursul cenuşiu şi tigroaica, urmărirea mâncătorilor de oameni, înţelegerea cu căpetenia mamuţilor, bătălia dintre piticii roşii şi wahi, pădurea oamenilor cu păr albastru, întâlnirea cu ursul peşterilor şi încleştarea cu Aghoo, tocmai când se întorcea aducând hoardei Focul... Da, el adusese focul şi totodată taina prin care-l putea scoate din pietre, taină deprinsă de la oamenii fără umeri.

— Spune, rosti căpetenia, Naoh îl ascultă pe Fiul Bourului!

Pe urmă aprinse rugul şi îl lăsă pe tânărul războinic să vorbească. Pe măsură ce asculta, simţea cum îl cuprinde din nou înflăcărarea de altădată. Află cu uimire despre fiara roşie, însă nu putu crede că strămoşii elefanţilor erau mai mari decât mamuţii.

— Nicio făptură a pământului nu poate sta alături de mamuţii cu care Naoh a trăit în ţinutul kzamilor! hotărî el.

Recunoscu fiara ce-şi avea sălaşul în peşteră şi îi spuse lui Nam:

— El omoară tigrul cu uşurinţa cu care acesta ucide o panteră!

Nam încuviinţă cu gravitate.

Înţelegerea nomazilor cu fiara uriaşă îl umplu de mândrie. Îşi întoarse spre Zur chipul luminat de flăcări:

— Wahii au fost cei mai şireţi dintre oameni. Ei au găsit focul în pietre. Tot ei se pricepeau să treacă peste ape folosind crengi împletite şi cunoşteau tainele râurilor care curg pe sub pământ!

Lupta cu cheleenii îl făcu pe Naoh să-şi ţină răsuflarea. Cu ochi strălucitori, el îşi aşeză mâna pe umărul tânărului bărbat şi spuse:

— Aun are curajul şi puterea unei căpetenii!

În jurul lor, toţi ulhamrii ascultau, însă inimile multora

rămâneau pline de neîncredere: Naoh, gândeau ei, cucerise focul şi salvase hoarda care murea de frig între stâncile reci, în vreme ce Aun nu adusese cu el decât o femeie dintr-un alt neam şi pe omul acela sfrijit pe care nu-l voia nimeni.

Kuam, Fiul Caprei, strigă:

— N-a spus oare Aun că ţinuturile acelea sunt mai calde decât ale noastre? Cum să poată trăi ulhamrii acolo? Când am trecut peste pământurile pârjolite, războinicii şi femeile au murit ca lăcustele toamna!

Din întuneric se ridicară glasuri nemulţumite, iar Aun înţelese că hoarda îl iubea acum şi mai puţin decât înaintea plecării sale.

…Timp de o săptămână, Fiul Bourului rămase cu hoarda. Mergea la vânătoare împreună cu ceilalţi sau rămânea cu Djeha, căreia femeile nu-i vorbeau deloc. Puţin câte puţin, în pieptul lui se născu şi crescu o amărăciune adunată clipă de clipă. Ştia că încercările prin care trecuse îl făceau pe potriva lui Naoh; chiar dacă el nu adusese hoardei focul, îi adusese în schimb vestea că dincolo de munţi erau ţinuturi nesfârşite, pline de pradă. Aun îşi cunoştea puterea, cu nimic mai prejos decât a lui Naoh. Şi, cu toate acestea, ulhamrii aveau mai multă preţuire pentru Kuam, ale cărui arme n-ar fi putut înfrunta ghioaga lui Aun… Mai ştia că, dacă Fiul Leopardului va muri, locul îi va fi luat de Fiul Caprei, iar el va trebui să-i dea ascultare. Însă sub poruncile lui Kuam, viaţa i-ar fi fost grea; încă de pe acum acesta aţâţa oamenii împotriva lui şi a Djehăi, iar ura tuturor nu făcea decât să crească. Şi mai era ceva: Fiul Bourului se unise cu o fată născută pe un pământ unde nimeni din hoarda lui nu călcase vreodată. Prin aceasta, devenise şi el un străin. Cele mai nemulţumite de purtarea lui erau femeile. Ele o ocoleau pe Djeha, iar atunci când trecea prin preajma lor, îşi uneau glasurile, care, uneori, deveneau ameninţătoare. Chiar şi surorile lui Aun o batjocoreau.

Când apunea soarele, singur cu tânăra lupoaică şi cu wahul, Aun simţea şi mai puternic umilinţa la care era

supus. Atunci, în vinele lui se trezea şi începea să fiarbă o nerăbdare care îl ardea.

Nu mai încercă să se apropie de ceilalţi. Încăpăţânat, stătea numai cu Zur şi Djeha, iar la hăituieli mergea doar din porunca lui Naoh. În restul timpului se depărta de hoardă şi vâna numai însoţit de wah. Uneori dispărea zile de-a rândul ca să rămână lângă fluviul subpământean, şi nu o singură dată simţise pornirea să treacă iarăşi dincolo de crăpătura în stâncă.

Într-o dimineaţă, porni în căutarea unui leopard. Intră în pădure şi colindă multă vreme fără să dea de urma fiarei. Primul semn al trecerii acesteia îl descoperi pe malul unui pârâu. Mirosul era proaspăt, deci fiara nu putea fi prea departe. Nomadul se ascunse printre ferigile înalte şi rămase nemişcat.

În susul apei se vedea o ridicătură stâncoasă, ce avea în faţă o scobitură adâncă: o peşteră. În ea dormita leopardul care părea să se simtă acolo în deplină siguranţă. Războinicul se apropie de vizuină, cu grijă să nu trezească fiara, însă când pătrunse în hăţişul de ierburi, leopardul îşi înălţă capul şi doi ochi galbeni se aprinseră în umbră.

Aun se făcuse una cu pământul, însă fiara continuă să adulmece. Câteva clipe ochii ei strălucitori mai scrutară împrejurimile, apoi botul se lăsă pe labe, rămânând nemişcat. Vânătorul aşteptă o vreme, după care îşi reluă înaintarea. Încă zece paşi şi suliţa azvârlită de propulsor şi-ar fi atins ţinta… De la distanţa aceea rana nu putea fi mortală, însă Aun nu voia decât să întărâte animalul şi să-l facă să primească lupta… Mergea aplecat, călcând neauzit, când, brusc, făcu un salt şi se ascunse după un copac.

Leopardul simţise ceva. Se ridică, adulmecă văzduhul, apoi îşi părăsi vizuina.

Deodată se auzi un tropot şi dintre sicomori ţâşni o căprioară. Leopardul uită de-ndată izul care-l neliniştise şi se avântă pe urmele ei, dar căprioara îşi schimbă drumul, luând-o spre arborele în spatele căruia se ascundea Aun. Războinicul se ridică, ieşi din ascunzătoare şi roti propulsorul; atins la ceafă, leopardul scoase un răget de

furie, apoi dispăru printre ferigi.

Aun păşi la loc deschis cu ghioaga într-o mână şi cu suliţa în cealaltă, însă leopardul nu părea hotărât să atace. Vedea omul printre tulpini şi frunze, iar rana de la ceafă îl făcea să simtă în el un duşman de temut. Încercă să-şi schimbe locul, însă orice făcea continua să rămână la câteva sărituri de om... Aun zări blana pătată şi aruncă suliţa. Aceasta îşi greşi ţinta, căzând între ferigi, iar leopardul se pierdu în hăţişuri.

De câtăva vreme, în pădure pătrunseseră şi alţi războinici. Simţind apropierea cetei, ulhamrul îşi trimise strigătul de vânătoare şi porni pe urmele fiarei. Ici şi colo se iviră capete şi câteva suliţe zburară, însă fără izbândă. Deodată, Kuam apăru dintr-un desiş, învârti propulsorul şi lansă un harpon. Atins în coaste, leopardul făcu un salt apoi se răsuci în loc, gata de luptă... Kuam dispăruse, capetele se ascunseseră; singurul care se vedea era Aun...

Leopardul nu mai şovăi: din trei sărituri ajunse lângă om, apoi se năpusti... Avântul lui fu curmat din zbor. Doborâtă la pământ, fiara nu mai avu când să se ridice: ghioaga îi zdrobi capul. Animalul se rostogoli, scoase un urlet răguşit şi rămase întins în ierburi.

Atunci, Kuam şi ceilalţi apărură din ascunzători şi se repeziră spre prada neînsufleţită. Rezemat în ghioagă, Fiul Bourului îi văzu venind şi nicio clipă nu se îndoi că toţi aveau să preţuiască forţa şi curajul cu care se luptase. Însă chipurile vânătorilor erau împietrite şi rele. Unul dintre cei care îl urmau pe Kuam, aşa cum Zur îl urma pe Aun, strigă:

— Kuam a învins leopardul!

Ceilalţi vânători îl aprobară prin mormăituri şi strigăte.

Kuam se apropie de trupul fiarei şi, arătând harponul înfipt în coaste, se bătu cu pumnul în piept.

— Nu Kuam a învins leopardul! strigă furios Aun.

Ulhamrii râseră batjocoritor şi-i arătară harponul, iar cel care vorbise primul adăugă:

— Ba da! Aun n-a făcut altceva decât să desăvârşească victoria.

Clocotind de mânie, Fiul Bourului ridică ghioaga:

— Aun a învins fiara roşie şi tigrul oamenilor-dholei!…

Ştiindu-se între ai lui, Kuam nu dădu înapoi:

— Kuam nu se teme nici de leu, nici de tigru!

Atunci durerea nedreptăţii şi amărăciunea îl copleşiră pe Fiul Bourului. Se simţea străin în neamul său. Aplecându-se, ridică trupul leopardului şi-l aruncă dispreţuitor la picioarele vânătorilor.

— Luaţi-l! Fiul Bourului nu va lovi niciodată un ulhamr. El vă dă leopardul.

Niciunul nu mai cuteză să zâmbească. Ochii lor sălbatici şi cruzi nu se puteau dezlipi de pe ghioaga uriaşă; în adâncul minţii lor, fură nevoiţi să-i recunoască puterea şi să se plece în faţa ei cu teamă.

Aun se întoarse singur în tabără. Când ajunse acolo, o găsi pe Djeha ghemuită lângă un bolovan. La vederea lui, se ridică plângând. Unul din obraji îi sângera.

— Cum s-a rănit Djeha? o întrebă războinicul, înconjurându-i umerii cu braţul.

— Femeile au aruncat cu pietre, şopti ea.

— Au aruncat cu pietre asupra Djehăi?

Femeia încuviinţă din cap. Aun răsuflă adânc, stăpânindu-şi cu greu mânia. Văzând tabăra pustie, întrebă:

— Unde sunt ele acum?

— Nu ştiu.

Nomadul îşi plecă fruntea. Mânia i se potolise şi locul ei fusese luat de o suferinţă atât de puternică încât aproape nu o putea îndura; îşi dădu seama că nu mai dorea să rămână împreună cu hoarda.

— Vrea Djeha să se întoarcă şi să trăiască lângă femeile-lupoaice, împreună cu Aun şi Zur?

Ea îşi ridică spre el chipul pe care bucuria şi speranţa nu îndrăzneau încă să se nască. Supusă şi temătoare, îndurase printre ulhamri răutatea femeilor, ura şi dispreţul bărbaţilor. Nu îndrăznise însă să se plângă şi nici acum n-ar fi vorbit, dacă Aun n-ar fi întrebat-o.

— Djeha va merge acolo unde va merge Aun, spuse ea.

— Dar n-ar vrea să fie cu hoarda în care s-a născut?

— Ba da.

— Atunci ne vom întoarce pe malul Marelui Fluviu.

Uşurată parcă de o mare povară, Djeha îşi rezemă capul pe pieptul bărbatului şi suspină.

La întoarcerea wahului, care umblase prin ţinuturile subpământene, Fiul Bourului îl luă deoparte şi îl duse la o distanţă bună de tabără, căci vânătorii şi femeile veniseră deja din pădure.

— Iată, îi spuse, Aun vrea să revadă lupoaicele, Leul Stâncilor şi peştera cea mare.

Zur îl privi cu ochi care desluşeau toate, deşi păreau să nu vadă nimic şi un zâmbet îi lumină chipul. Ştia că, de când se înapoiase din ţinuturile depărtate, viaţa lui Aun era anevoioasă şi că în mijlocul hoardei sale ulhamrul nu se mai simţea ca înainte. El însuşi avea inima grea, căci o parte din el nu se întorsese din acele ţinuturi, ci rămăsese acolo.

— Zur ar fi fericit să trăiască în grota cea mare!

Vorbele acelea risipiră ultimele îndoieli ale nomadului. Se duse la Naoh, care se odihnea mai încolo de restul hoardei, şi-i spuse hotărât:

— Războinicii nu-l iubesc pe Fiul Bourului. El vrea să plece de cealaltă parte a muntelui. Va trăi împreună cu femeile-lupoaice…

Naoh îl ascultă cu luare-aminte. Îi plăcea tânărul războinic în care se regăsea, dar cunoştea, totodată, duşmănia hoardei şi se temea de necazuri.

— Hoarda este nemulţumită deoarece îl vede mereu pe Aun cu străinii, rosti încet. Şi nu-l va ierta niciodată dacă va rămâne aici. Ulhamrii şi-au respectat însă întotdeauna aliaţii. Ei au luptat alături de oamenii fără umeri. Când Aun nu va mai fi cu ei, se vor gândi la el ca la un aliat… Vom face aşa: la primăvară, Naoh va duce hoarda de cealaltă parte a muntelui. Va vâna în podiş, iar lupoaicele în câmpie. Dacă în timpul anotimpurilor reci ulhamrii vor coborî în savană, ei nu vor hăitui prada pe malul lui Aun. Puse cu blândeţe mâna pe umărul războinicului şi adăugă:

Dacă nu l-ar fi preferat pe wah bărbaţilor şi pe Djeha femeilor, Fiul Bourului ar fi fost o mare căpetenie printre ulhamri!

Aun recunoscu adevărul acelor vorbe, însă nu-i părea rău de nimic. Îi preţuia pe Zur şi pe Djeha mai mult decât pe oamenii din hoardă; doar Naoh avea să-i lipsească…

Apusul era aproape. O tăcere adâncă îi învălui pe cei doi bărbaţi, tată şi fiu, ale căror inimi erau tot atât de asemănătoare, pe cât de diferite li se arătau drumurile vieţii…

EPILOG

O pereche de machairoduşi îşi făcuse bârlogul printre stâncile aflate lângă peştera femeilor-lupoaice. Cunoscând forţa şi îndrăzneala acestor mâncători de carne, niciuna dintre femei nu mai cutezase să părăsească adăpostul. Toată noaptea, fiarele dăduseră târcoale la intrarea peşterii. Uneori se apropiaseră într-atât, că femeile trebuiseră să arunce cu pietre şi să urle ca să le sperie. Însă pietrele se pierduseră printre crengile şi mărăcinii care astupau gura peşterii. În cele din urmă, atrase de o altă pradă, fiarele se depărtaseră, dar reveniseră iarăşi în zori, să pândească făpturile din vizuina de stâncă.

Anotimpul ploios era aproape. În spatele stavilei de bolovani, femeile se gândeau la nomadul care-i învinsese pe oamenii-dholei. Cu ghioaga lui, Aun ar fi zdrobit fiarele roşii…

Machairoduşii veniră la peşteră cu mult înainte de lăsarea serii, semn că prada dobândită în răstimpul zilei fusese neîndestulătoare. Din pricina norilor care se adunaseră pe cer, lumina murise mai repede şi se făcuse întuneric; dinspre câmpie bătea un vânt tăios, ce se tânguia trecând printre pietre; copiii plângeau, iar lupoaicele, îmbulzite la gura peşterii, priveau fără speranţă întinderile…

Vântul se dezlănţui cu şi mai multă sălbăticie împotriva muntelui care îi stătea în cale, iar machairoduşii se iviră din nou în faţa refugiului şi răgiră înfometaţi. Disperată, Ucr se apropie de intrare ca să pregătească apărarea…

Deodată, o armă lungă şuieră prin văzduh şi se înfipse în ceafa uneia dintre fiare. Rănită, aceasta se năpusti cu furie asupra lupoaicelor, care încercară s-o oprească cu ţepuşele strecurate printre bolovani. O a doua suliţă se înfipse în pieptul roşcat, un răget acoperi mugetul furtunii, pe urmă o ghioagă uriaşă se abătu năprasnic şi lupta fu

încheiată.

Îngrămădindu-se, încurcându-se una pe alta, femeile năvăliră să dea la o parte bolovanii ce închideau peştera, apoi ieşiră afară. Machairodusul zăcea nemişcat, iar perechea lui gonea înspăimântată spre fluviu.

Urlând de bucurie, lupoaicele se înghesuiră în jurul ulhamrului. El le aducea siguranţa că puteau învinge fiarele şi oamenii… Privindu-le, Fiul Bourului ştiu că viaţa lui alături de ulhamri n-avea să mai reînceapă vreodată. Îndreptându-şi umerii, strigă:

— Iată că Aun şi Zur au revenit printre lupoaice şi nu le vor mai părăsi de-acum înainte. Ei vor trăi împreună cu ele în peştera lângă care i-au nimicit pe oamenii-dholei!

Pe măsură ce le vorbea, bucuria femeilor era tot mai mare. În semn de supunere şi dragoste, lupoaicele se plecară în faţa lui, ghemuindu-se la pământ, iar din inima războinicului se şterse amintirea amară a întoarcerii printre cei din neamul său…

— Ucr şi lupoaicele vor fi femeile tale, spuse femeia-căpetenie. Vor merge unde mergi tu, vor trăi acolo unde trăieşti tu, vor îndeplini voinţa ta şi ţi se vor supune în toate.

— În scurtă vreme vor deveni luptătoare de temut, rosti Aun. Vor învăţa să facă harpoane, securi, suliţe şi propulsoare, şi să se folosească de ele. Lupoaicele nu se vor mai teme de oamenii-dholei sau de fiarele roşii…

Femeile adunară crengi şi, curând, flăcările alungară întunericul; noaptea nu le mai ameninţa cu capcanele ei. Singurul în care mai dăinuia o urmă de tristeţe era Zur. Pentru el, liniştea şi împăcarea n-aveau să vină decât o dată cu întâlnirea cu Leul Uriaş.

…Nomazii şi femeile ajunseră, după un drum lung, la stâncile unde vieţuia fiara. Aun, care mergea înaintea tuturor, cuprinse cu o mişcare largă a braţului savana şi jungla. Pretutindeni mişunau animale, iar apele hrăneau nenumăraţi peşti, ţestoase, crocodili, hipopotami, pitoni, bâtlani purpurii, cocori cu capul galben, berze negre, ibişi şi cormorani; în pădure goneau cerbi, antilope şi bivoli;

păsări de toate neamurile umpleau ramurile, iar copacii se îndoiau, grei de rod. Aun se simţea în clipa aceea mai puternic decât fiarele cele mari, iar Djeha, Ucr şi celelalte femei începeau să înţeleagă şi ele nesfârşirea lumii în care omul era stăpân.

Wahul coborî spre peştera de jos prudent, fără să se grăbească. Văzu crăpătura, se apropie de ea şi privi înăuntru: vizuina era goală… Cuprins de teamă, se strecură înăuntru şi cercetă împrejur. Oase proaspete se amestecau cu altele uscate, iar mirosul fiarei umplea aerul peşterii.

Fiul Pământului ieşi afară şi rătăci multă vreme, tot mai neliniştit, fără să se gândească la mâncătorii de carne care l-ar fi putut pândi din adâncul hăţişului… Când intră în junglă însă, un strigăt bucuros îi ţâşni de pe buze:

— Leul Stâncilor!

Acolo, printre bambuşi, fiara cea mare stătea aşezată cu labele trase sub ea şi sfâşia o pradă abia doborâtă. La auzul glasului omenesc, înălţă capul, apoi se ridică şi porni spre nomad.

Când leul îi fu alături, wahul îşi trecu mâinile prin coama-i deasă şi pieptul lui slab se umplu de o putere nemăsurată, la fel ca aceea a lui Aun…

SFÂRŞIT